

ရှင်မိုး

(ဆေးတက္ကသိုလ်)

ကောင်းကင်ပေါ်ကချစ်သူတို့ရဲ့မိ

BURMESE
CLASSIC

(အင်္ဂလိပ်စာဖြင့်)

J

၃

စိဉ့်လူ
မောင်ကျော်လှိုင်
(စေတနာစာပေ)

ပြိုင်မင်း

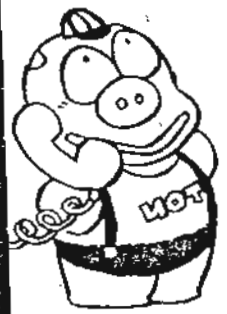
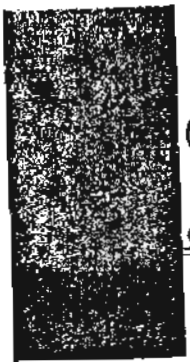
[အေးတက္ကသိုလ်]

BURMESE CLASSIC

ကောင်းကင်ပေါ်က
ချစ်သူတို့ရဲ့ပွဲ

ဒု တိ ယ အ ကြိမ်

၄

BURMESE CLASSIC

သူမဟာ ချစ်သူထံမှ ချစ်ခြင်းဟူသမျှကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရလိုသော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံပါရစေဦး။ ချစ်သူ၏ စိတ်ကူးများ၊ ရူးသွပ်မှုများ၊ ခုံမင်တွယ်တာမှုများ၊ ချစ်ခင်မြတ်နိုးမှု များ ... ဆိုး ... အားလုံး ... အားလုံးပဲပေါ့။ အဲဒီသက်ဆိုင်ခြင်းများ ကို နေရာပေးတဲ့အခါ သူမဟာ “ပထမ” နေရာမှာ ရှိချင်သူလည်း ဖြစ်သေးသည်။

စဉ်းစားကြည့်။ ချစ်သူ၏ ဂရုစိုက်ခံမှုများ၊ သည်းသည်းလှုပ် စွဲလမ်းခြင်း ခံရမှုများနဲ့ ပြည့်စုံကြွယ်ဝတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ တဝ လောက် ကျေနပ်စရာကောင်းတာမရှိ။ အဲဒါဟာ သူမ တော်တော်ပဲ လက်ခံခဲ့သည့်အချက်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် လက်တွေ့မှာတော့ သူမ၏ချစ်သူသည် သူမအား မြတ်နိုးချစ်ခင်သည်မှန်သော်လည်း သူမ လိုလားသည့် ချစ်သူက ပထမနေရာပေး၍ ဂရုစိုက်ခံရခြင်းကို မရခဲ့ပေ။ သူမသည် အမြဲတမ်း ချစ်သူတတ်မှ ဂရုစိုက်မှုကို ဒုတိယနေရာ၌သာ ထားရှိခံစားသူဖြစ်နေ ခြင်းမှာ အရာဝတ္ထုတစ်ခုကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအရာဝတ္ထုကား သူမအမြင် ဝေဖန်ရသော် အသုံးကျခြင်း နည်းပါးလျက် အဆင်မသင့်လျှင် အသက်အန္တရာယ်ထိခိုက်ဖို့ အခွင့် အလမ်းများသည့် ဆိုင်ကယ်တစ်စီးပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုဆိုင်ကယ်က သူမ၏ချစ်သူ ပိုင်ဆိုင်သော ဆိုင်ကယ် တစ်စီးဖြစ်သောအခါ ...

ရွှေစင်ဖြာ

www.burmeseclassic.com

ပန်းဆီရောင်တောက်နေသော သတို့သမီးကလေး၏ အပြုံးက ရင်ထဲကလာသော အပြုံးရော ဟုတ်ရဲ့လား။ ထိုအပြုံးဟာ တကယ်ရော လို့ကံလို့ကံလို့လဲ ရှိရဲ့လား။

နေဦး ... အဲဒါတွေထားတော့။ သေချာတာက သူ့ခရီးအပြုံးမှာ ခန့်ခြင်းတွေ၊ မထေ့မဲ့မြင်ခြင်းတွေ၊ လှောင်ပြောင်ခြင်းတွေ အနိုင်ရယူခြင်းတွေနဲ့ တောက်ပနေခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ။

ဟုတ်တယ်။ ဒီခန်းမတစ်ခုလုံးမှာရှိသမျှ ပရိသတ်တွေထဲမှာ သူတစ်ယောက်သာ ခွဲခြားစိတ်ဖြာ သိရှိနိုင်တဲ့ အပြုံးမျိုးကို သူ့ခရီးပန်းဆီရောင် နှုတ်ခမ်းများမှာ တင်ထားလေရဲ့။ ဒီလိုပြုံးရတာကို မင်းကျေနပ်တယ် မဟုတ်လား ... ရွှေစင်ဖြာ။ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်ရှေ့မှာ ဒီလို ပြုံးနေရတာကို မင်း ပီတိဖြစ်တယ် မဟုတ်လား ... အဲဒီအတွက် ကိုယ်က မင်းအစား ဝမ်းသာပေးရမှာပေါ့။

“ကိုကို ... သူက ကျွန်မ မိတ်ဆွေရင်းချောတွေထဲက တစ်ယောက်ပဲ ... ဆိုင်ကယ်မင်းသားပေါ့ ... ဆိုင်ကယ်စတန့်စီးတာ သိပ်ကြည့်ကောင်းတယ်တို့ကိုရဲ့ ... သူ့ဘဝမှာ ဆိုင်ကယ်ကိုတော့ ဘယ်အရာနဲ့မှ နေရာလဲမပေးနိုင်တဲ့ အထိ ရွာသွပ်တာလေ ... နောက်ကြိုရင် သူ့ဆိုင်ကယ်ကြီး ကိုကိုကို ပုလားဖြင့် ကျွန်မတောင်မှာမလို့ စဉ်းစားနေတာ ... ဘယ်လိုလဲ တော်လှ ... ရှင်ဆိုင်ကယ်ကြီး အခုရော ဝါမှာပါရဲ့လား ... ခြစ်ရာပွန်းရပ်မပြောနဲ့ ဖြူတစ်ဖုန် တင်တာတောင် သူက မကြိုက်ဘူးရှင် ... ကိုကို အိုသြပြီ မဟုတ်လား ... သူ့မှာမည်တတော်လူဝင်းတဲ့ ကိုကို”

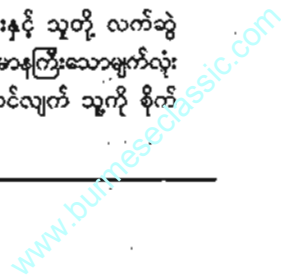
သူ ပြုံးလိုက်မိသည်ထင်သည်။ သူ့ကို ခန့်သော စကားပေမယ့် သူ ခံနိုင်ရည်ရှိစွာ ပြီးတော့ သူ မြတ်နိုးသော မိန်းမတစ်ယောက်က သူ့မဟုတ်သော အခြားယောက်ျားတစ်ယောက်၏ လက်မောင်းကို တွဲချိတ်နဲ့ ဖြိုနေခြင်းကို မလိုလားနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ဟန်ဆောင်ကောင်းစွာ သူ ပြန်လည်ပြုံးပြန်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

ပန်းဆီရောင် တောင်ရှည်ချိတ်ဝတ်ဆိုး ပိုးရင်ပုံးတိုက် ပုံအဖြူကို ဝတ်ဆင်ထားသော သတို့သားက သူ့ကို ညာလက်ကမ်းပေး၏။ ထိုသူလတ်ပဝင်းတွေကို သူ မှန်းသည်။ ထိတောင် မထိချင်း သူ မြတ်နိုးရသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို သူ့လက်ထဲက ဆွဲခေါ်သွားတော့မည့် လက်ဖဝါးတွေ၊ မြစ်နိုင်ရင် ထိုလက်ဖဝါးတွေကို ဓားထက်ထက်နဲ့ ဖြုတ်တောက်ပစ်လိုက်ချင်၏။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကိုတော်လူဝင်း ... ခင်ဗျား အကြောင်းတချို့ကို ကျွန်တော် မဂ္ဂဇင်းမှာ ဖတ်ဖူးတယ်ထင်တယ် ... ဗွီဒီယိုကားတွေမှာ ဆိုင်ကယ်စတန့် မင်းသားအဖြစ် ပါဝင်နေကျ ... ဆိုင်ကယ်ဝါသနာအိုးတစ်ယောက်မဟုတ်လား ... ကြည့်စမ်း ရွှေစင်မိတ်ဆွေ ပြစ်နေလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် လုံးဝ တွေးမထားခဲ့ဘူး”

“ကျွန်တော်တို့ ခင်နေကြတာ ကြာပါပြီ ... လူချင်းခင်ပေမယ့် ရွှေစင်ဖြာက ကျွန်တော်ဆိုင်ကယ်ကိုတော့ မခင်ဘူးဗျ ... သူက ကျွန်တော်ဆိုင်ကယ်ကို မှန်းသတဲ့ဗျာ ... ဈေးကြီး ပေးရတာခြင်းအတူတူ လူနှစ်ယောက်ပဲ စီးခွင့်ရလို့ ကား တစ်စီးနဲ့ယှဉ်ရင် လုံးဝ အသုံးမကျဘူးဆိုပြီး သူက ဝေပန် နေကျပေါ့ဗျာ ...”

ရိုးသားစွာ ပြုံးတတ်သော သတို့သားနှင့် သူတို့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြလေသည်။ သူ့ခက် ခပ်တည်တည် မာနကြီးသောမျက်လုံးများ သို့သော် နှုတ်ခမ်းများက အနိုင်ပြုံးကိုခင်လျက် သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေခဲ့၏။

ဝန်းဆီရောင် အသွေးကြွသော မိတ်ကပ်မျက်နှာကလေးကို နောက်ဆုံးတစ်မျက် ငေးကြည့်လိုက်သည်။ မာနကို တစ်စက်မှမလျှော့သော မျက်နှာကလေးကို သူ စပြီးချစ်ခဲ့တာ၊ ပြီးတော့ မာနကြီးသော စကားသံကလေးတွေကို သူစပြီး ခွဲလမ်းခဲ့တာ၊ ပြီးတော့ မာနကြီးသူကလေးရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာနေရာရဖို့ သူပဲ အတင်းကြိုးစားခဲ့တာ။

ကဲ အခုတော့ သူမ၏မာနကြောင့်ပင် သူ မလိုလားခဲ့သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုက ဖြစ်ပွားခဲ့လေပြီ။

“ရှင်လည်း ... မာနကြီးတာပါပဲ တော်လှ”

ဟု သူမက ခွပ်ခွဲခဲ့လေသည်။

မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ် မာနကြီးတာ မင်းအပေါ် မာနထားတာ မဟုတ်ဘူး။ ရွှေစင်ဖြာ၊ အဲဒါကို မင်း ဘယ်တော့မှ သဘောပေါက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်က ကိုယ်ရဲ့ ခွဲလမ်းရွေးသွပ်မှုကို လက်မလွှတ်နိုင်ခဲ့တာပါ။

တော်လှပင်

ကောင်းကင်ပေါ်က ချစ်သူတို့ရဲ့ပွဲ

အပိုင်း(၁)

ထော်လှပင်၏ ရွှေစင်ဖြာ

ရွှေစင်ဖြာသည် နဖူးပေါ် ဝဲကျနေသာ ဆံမျှင်တချို့ကို တစ်ချက်သပ်တင်လိုက်၏။ ခြင်းတောင်းကလေးပါသော တွန်းလှည်းထဲမှာ ဝယ်စရာပစ္စည်း တော်တော်လည်း နံ့လင်လှပြီ။ မာတိုဗာတစ်ပုလင်းပဲ ဝယ်ဖို့ ကျွန်တော့သည်။ အဲဒါဝယ်ပြီးရင်တော့ Asia Light ထဲက မြန်မြန်ထွက်မှ နောက်ဖို့ မြင်မြင်ကရာ ဝယ်ချင်သော သူမ၏စိတ်ကို သူမ မနိုင်။ မေမေမှာသမျှပစ္စည်းအပြင် ထပ်ဝယ်ထားတာဖြင့် များနေပြီ။ တော်ကြာ မေမေက မလိုတာတွေ ဝယ်လာရသလားလို့ ချဉ်တွန်ဦးမှာကို သူမ တော်တော် နားပြီး တတ်ပါသည်။

ကျောပိုးအိတ် သေးသေးကလေးကို တစ်ချက်ပြင်လွယ်၍ မာတိုဗာပုလင်းများထဲမှ တစ်ပုလင်းကို လက်လှမ်းလိုက်ပါသည်။ အဲဒီအချိန်မှာပင် တိုက်ဆိုင်လှစွာ သူမ၏ လက်ဖဝါးပေါ်သို့ နောက်ထပ် လက်ဖဝါးတစ်ဖက်က လာအုပ်ကိုင်မိလျက်သား

အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့လေသည်။

ကြည့်စမ်း။ ဒါ တမင်လုပ်တာဟု ဒေါသဖြစ်သွားကာ သူမ၏ လက်ဖဝါးအား အုပ်ကိုင်ထားသူအား ချက်ချင်း မော့ကြည့်လိုက်၏။ ဟင်း၊ ခေါင်းတင်္ဂုနဲ့ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ပစ္စည်းကိုပဲ လိုက်ကြည့်နေမိတာကိုက ငါ့အမှားလို့တော့ တိတ်တိတ် ဝန်ခံပါရဲ့။

“ဟင် ... ရှင် ဒါ တမင်စေတံလမ်းထွင်တာ မဟုတ်လား မာတိုဗာပုလင်းတွေ ဒီလောက်အများကြီး စီထားတာတွေ ရက်နဲ့ ကျွန်မယူထားတဲ့ ပုလင်းကိုမှ တမင် လာကိုင်တယ် ရှင် မျက်စိမပါဘူးလား ... သူများယူထားပြီးသားကို မြင်ရက် လာကိုင်ရလောက်အောင် မျက်စိတော်တော်မူနံတယ် ထင်တယ် ... ”

“ဟ ... တံရစပ်ပါလား ... တစ်စက်မှောင် မရပ်ဘူး ... ခင်ဗျား ပါးစပ်ကထွက်တဲ့ စကားသံတွေဟာ ကျည်ဆန်ဖြစ်ရင် ... အင်း ... ကျွန်တော်တော့ တစ်ကိုယ်လုံး ဆန်ခါပေါက်များ ဖြစ်သွားမလားဘဲ ... ”

သူက သူ့လက်ကို ပြန်ရုပ်လိုက်၏။ ကြည့်စမ်းသူ့မျက်နှာကို သူမ သိပ်မြင်ဖူးတာပဲ။ ဘယ်နေရာမှာ မြင်ဖူးပါလိမ့်။ သူမ ဇေဝဇေဖြစ်သွားစေသော မျက်နှာတစ်ခု၏ပိုင်ရှင်ပင် ဖြစ်သည်။ သူ့အရပ်ကြီးက သူမအပေါ် မိုးထားလေသည်။ သူနဲ့ သူမ၏ အနေအထားက မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်၍ သူမအား စူးစိုက်ကြည့်နေ

သော သူ့မျက်လုံးများကို တိုက်ရိုက်ရင်ဆိုင်ရသောအခါ သူမ ခပ် မြန်မြန် မျက်နှာလွှဲရလေသည်။

အင်း ... ဒီမျက်လုံးတွေက သိပ်တောက်ပလွန်းနေ သလားပဲ။ ပြီးတော့ သိပ်ပြီး ညှိုးငင်တတ်သလိုပဲ။

“ကျွန်တော် ... တမင် ဇာတ်လမ်းလုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး တကယ် မမြင်မိလို့ပါ ... ဟိုဘက်က ပစ္စည်းတွေကို ငေး ရင်း မာတိုဗာပုလင်းကို လက်လှမ်းလိုက်မိလို့ ခင်ဗျားယူ ထားပြီးသားကို ကိုင်မိသွားတာပါ ... ဆောရီး ... ဆောရီး က ... ခင်ဗျားယူထားပြီးသားပုလင်းကို ခင်ဗျားပဲ ယူလိုက် ပါတော့ ... ကျွန်တော် နောက်တစ်ပုလင်း ယူလိုက်ပါမယ်”

ပန်းနုရောင် ဖျော့ဖျော့တင်ထားသည့် နှုတ်ခမ်းစု ရုကလေးက တော်တော် ချစ်ဖို့ကောင်းလေသည်။ ပခုံးထိသာသာ ဆံပင်ပျော့ပျော့များက နက်မှောင်မနေဘဲ ခပ်ညိုညိုအရောင်ကလေး သမ်းနေသေးရဲ့။ နဖူးပေါ် ဖရိုဖရဲ ဝဲကျနေသည့် ဆံမျှင်ပျော့ပျော့ မညီမညာတွေနဲ့ ဝန်းရံထားသော မျက်နှာလုံးလုံးကလေးသည် မာနကြီးသော မျက်ဝန်းများနှင့် နှုတ်ခမ်းတစ်စုံကို ပိုင်ဆိုင်မထား ဘူးဆိုလျှင် ဒီထက်မက ချစ်စရာကောင်းမည်။

နေစမ်းပါဦး သူ တဒင်္ဂ ဘာဖြစ်သွားသလဲ။ သူ့ဘာ မှာ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်မိခြင်းဖြစ်ပေသည်။ သူမသည် သူ့ကို ရုန်း

ထွက်နိုင်စေသော ဆွဲအားတချို့ဖြင့် စတင် ညှို့ငင်ပြီဟု သူ လက်ခံ ချင်သွား၏။

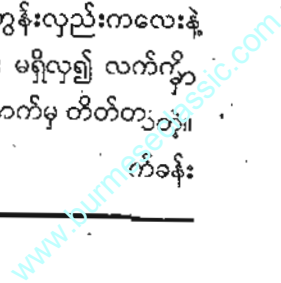
မင်းကို ကိုယ် စိုက်ကြည့်မိတဲ့အတွက် အနေခက် သွားတယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ရဲ့ ရိုင်းပျမှုအဖြစ် ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ချင် သိရဲ့။

“ဝယ်ထားတာတွေ ... တော်တော်များတယ် ... ”

သူက သူမဝယ်ထားသမျှတွေကို စပ်စပ်စုစု ကြည့် ရင်း မိတ်ဆွေဖွဲ့ဖို့ စတင်ပြင်ဆင်မိ၏။ သို့သော် အချည်းနှီး။ သူမက မာနကြီးစွာ ဆတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲလျက် မာတိုဗာပုလင်းကို တွန်း ထုညှိုးခြင်းတောင်းကလေးထဲထည့်ကာ သူ့ရှေ့မှ ထွက်သွားဖို့ ပြင် ဆင်လေသည်။

ဒီလိုတော့ ဘယ်ရမလဲ အမျိုးသမီးကလေးရဲ့။ တိုယ်က ဒီလောက်ကလေးနဲ့ စိတ်ပျက်သွားမှာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ် ဒီတိုင်းစားမိပြီဆိုရင် ဘယ်တော့မှ လွယ်လွယ်နဲ့ အလျှော့မပေး ထတ်ဘူးဆိုတာ မင်း နောက်တော့ သိမှာပါ။

သူမက ငွေချေဖို့ ကောင်တာဆီကို တွန်းလှည်း ထလေးကို တွန်းယူသွား၏။ သူကတော့ တွန်းလှည်းကလေးနဲ့ ငယ်ရလောက်အောင် ပစ္စည်းများများစားစား မရှိလှ၍ လက်ကိုင် ခြင်းကလေးလှောက်သာ ကိုင်ထားပြီး သူမနောက်မှ တိတ်တုတ်။ ထိုက်လာမိခဲ့သည်။

ကျွတ်ကျွတ်အိတ်များထဲ ပစ္စည်းတွေ တနင့်တပိုး ထည့်ကာ ကိုင်ထားရတာကိုမြင်လျှင် သူ အိမ်မတန် ကူညီချင်သွား ပါသည်။ မယုံမရှိနဲ့။ တော်လှောင်းဟာ တော်ရုံနဲ့ ဘယ်မိန်းမတစ် ယောက်ကိုမှ သနားတာ၊ ကူညီချင်တာ၊ ဖေးမချင်သွားတာတွေ မရှိဖူးဘူး။

“လူက သေးသေးလေးနဲ့ ... ပစ္စည်းတွေက များနေပြီ ... သယ်နိုင်ရဲ့လား ... ကျွန်တော် ကူသယ်ပေးမယ်လေ ... နောက်မို့ ပစ္စည်းအလေးချိန်ကြောင့် ခင်ဗျားမှာ နဂိုရှိတဲ့ ငါးပေကျော်ကျော်အရပ်ထက်တောင် ပိုနိမ့်သွားနိုင်တယ်ဗျ”

အင်မတန် ဗရတ်ကျတဲ့လူပဲ။ ပြောစမ်း ကြိုက်သ လောက်စကားတွေ ပြောပြီး အရောဝင်စမ်း။ ရှင်နဲ့ လုံးဝ အသိ အကျွမ်း ဖြစ်မသွားစေရဘူးမှတ်။ ရွှေစင်ဖြာသည် သူမမှတ်ဉာဏ်ထဲ တွင် မြင်ဖူးသလိုလိုရှိသော ရုပ်ရည်ပိုင်ရှင်ကလေးကို သေချာသွား အောင် နောက်တစ်ခါ ပြန်ကြည့်ချင်သော်လည်း သူထံမှ ဗရတ်ကျ ကျ။ ခပ်စူးစူးစိုက်ကြည့်ပြီးတော့ ရီဝေညှို့ငင်သော မျက်ဝန်း။ အင်း အဲဒါတွေကိုလန့်လို့ နောက်တစ်ခါ ထပ်ကြည့်ချင်သည့်ဆန္ဒကို ချိုး ဝှံ့လိုက်ပါသည်။

သူက သူမနံဘေးမဟုတ်သော်လည်း နံဘေးရောက် မှာ မ၏ နောက်ကျောခပ်ကျကျမှာ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက် သေး၏။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချက်ချင်းတွေ့၊ ချက်

ချင်းအရောဝင်၊ ချက်ချင်းစိတ်ဝင်စားတတ်သော ယောက်ျားကလေး များကို သူမ မုန်းတီးလေသည်။

သို့သော် သူ့အမူအရာများကိုကျတော့ မနစ်မြို့ပေ မယ့် မုန်းတီးသွားတာမျိုးမဖြစ်တာကိုက ရွှေစင်ဖြာ နည်းနည်းလွန် နေသလား။

TAXI ဟု ခေါင်းစီးကလေး ကားခေါင်မိုးပေါ်မှာ တင်ထားသည့် “ကက” နံပါတ် ဆလွန်းကားတစ်စီးကို သူမ လက် တားတာကိုလည်း သူ ရပ်ကြည့်ခဲ့၏။ သူ ရပ်ကြည့်နေသလားဆို တာကို သူမ သိနေတယ်ဆိုကတည်းက စဉ်းစားကြည့်။ သူမ ကိုယ် တိုင်က သူ့ရှိရာနောက်ဘက်နားဆီ မကြာခဏ မျက်စိစေ့ကြည့်နေ ခဲ့လို့ပဲပေါ့။

“ဟေ့ ... ခဏနေဦး ... မင်း ဘယ်မှာနေလဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိခွင့်မရှိဘူးလား ... ”

ကားနောက်ခန်းထဲ ဝင်ထိုင်အပြီးမှာ သူသည် သူမ ၏ အငှားကားနံဘေးသို့ ကြီးမားခန့်ညားလှသော ဆိုင်ကယ်ကြီး တစ်စီးကို စီးလျက်သား ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ကြည့်စမ်း ... ကား နောက်ခန်းထဲ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်တွေ ထည့်ရ။ ဒရိုင်ဘာနဲ့ သွားမဲ့ အရာ ပြောရ ဈေးညှိရနဲ့ ခဏလေး သူ့ကို မျက်ခြေဖြတ်ချိန်မှာ သူက သူ့ဆိုင်ကယ်ကြီးနဲ့ သူမအနားကို ရောက်နှင့်ပြီးနေခဲ့သတဲ့။

အငှားကား ဒရိုင်ဘာကတော့ သူမရှိရာနောက်ခန်း

ကို လှည့်ကြည့်ကာ မောင်းထွက်သွားရကောင်းနိုး၊ မမောင်းရကောင်းနိုးဖြင့် ဇဝေဇဝါ ဖြစ်နေလေသည်။

သူ၏ အတင့်ရဲမှုများအတွက် တုံ့ပြန်စရာ စကားက သူမ၌ တစ်ခွန်းတည်းသာရှိကြောင်း ဒရိုင်ဘာရော သူပါ သိခွင့်ရ သွားခဲ့သည်။

“လဲသေလိုက် ...”

ဟူသော တစ်ခွန်းဖြင့် သူ့ကို ကျိန်ဆဲပြီးလျှင် ကားမှန်ကို တင်ပစ်လိုက်သည်။

“ကဲ ... ကျွန်တော် မောင်းလို့ရပါပြီနော် ...”

“ရှင်မောင်းသင့်တာ ကြာပြီ ... ကျွန်မ ကားထဲဝင်ထိုင်ပြီးက တည်းက ရှင်မောင်းထွက်ခဲ့ရင် ကျွန်မအတွက် အကုသိုလ် နည်းတာပေါ့ရှင် ...”

ဒရိုင်ဘာက လျှို့ဝှက်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

ကားက မင်္ဂလာဈေးကျော်လာသောအခါ သူများ နောက်က လိုက်လာမလားဟု သူမ သိချင်လာပြန်သည်။ နောက်ဘက်သို့ စောင်းငဲ့ကြည့်လျှင် ထင်သည့်အတိုင်းပင် သူ့ဆိုင်ကယ်ကြီးက သူမ၏ အငှားကားနောက်ပါးမှာ ကပ်ပါလာခဲ့တာ တွေ့ရသောအခါ ရွှေစင်ဖြာက အဲဒီအတွက်တော့ ကျေနပ်သတဲ့လေ။

သူမှာ သူမလောက်နီးပါး အရှည်ရှိမည့် ဆံပင်ရှည် တစ်ချို့နှင့်ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူကတော့ အဲဒီဆံပင်တွေကို ပိုနီ

တန်ဖိုး (၉၀၀)ကျပ်

ဇေတနာစာပေ၏ စင်တင်ကလောင်သစ်

ခြောက်ခွန်းချယ်

တိုက်စားဥယ် အိမ်မက်

(၂၀၁၀) တွင်ထွက်ပါပြီ

တေးလ်ကလေးလို နောက်ဘက်မှာ စုစည်းချည်နှောင်ထား၏။
ရှေ့ဘက်မျက်နှာပြင်ကိုတော့ မညီညာသောဆံပင်နက်နက်တွေက
ဝဲကျနေတတ်ပြီး သူက သူမကဲ့သို့ပင် ထိုဝဲကျသောဆံပင်များကို
မကြာခဏ သပ်တင်တတ်တာခြင်း အကျင့်တူ၏။

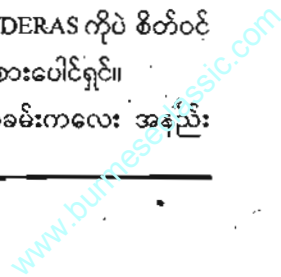
သူ့အသားအရေများက ညိုပါသည်။ သို့သော် စိုပြည်
သန့်ပြန့်နေ၏။ သူ့မျက်ခုံးများက..... ပြီးတော့ သူ
မျက်ဝန်းစူးစူးရှရှတွေ။ အင်း ဟုတ်ပါပြီ။ သူ့ကို သူမ ဘာကြောင့်
မြင်ဖူးနေရလဲဆိုတာ အခုမှ သူမ သိလိုက်ပြီ။ တွေ့စက ဒီရုပ်ရည်
မျိုး မြင်ဖူးလိုက်တာ မြင်ဖူးလိုက်တာနဲ့ အံ့သြမိခဲ့ခြင်း၏ အဖြေက
ထွက်ခဲ့လေပြီ။

သူသည် ရွှေစင်ဖြာ အခုတလောကလေးတိုင် ဝှား
ကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပြီးသည့် နိုင်ငံခြားဗွီဒီယိုကားထဲက မင်းသားတစ်ယောက်
နဲ့ တူနေခြင်းဖြစ်သည်။

ကြည့်စမ်း။ သူက သူမ အင်မတန်သဘောကျနေခဲ့
ပြီးဖြစ်သော ANTONIO BANDERAS ဆိုသည့် အမေရိကန်ကား
တွေထဲက နာမည်ကြီး စပိန်မင်းသားနဲ့ ရွတ်စွတ် တူနေပါရောလား။

အဲဒီအတွက်နဲ့ ရှင့်ကို မျက်နှာသာပေးမယ်လို့တော့
မမျှော်လင့်နဲ့ရှင်။ ကျွန်မက ANTONIO BANDERAS ကိုပဲ စိတ်ဝင်
စားတာ။ ရှင့်လို ကျစ်ပစ်ကိုတော့ စိတ်မဝင်စားပေါင်ရှင်။

သူမက ထိုအတွေးဖြင့် နှုတ်ခမ်းကလေး အနည်း

ငယ် ကွေး၍ ပြုံးမိသည်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ့ဆိုင်ကယ်က သူမ၏ ကားနံဘေးမှ ဖြတ်တက်လျက်။ ပြီးတော့ သူက ဖဲလ်မက်အောက် မှ မျက်လုံးများဖြင့် သူမအား တစ်ချက် စိုက်ကြည့်လျက် သူမကားကို ကျော်ဖြတ်တက်သွားတော့၏။ လမ်းချိုးကလေးတစ်ခုမှာ သူ့ဆိုင်ကယ်ကွေ့ဝင်သွားစဉ် သူက တစ်ချက်လက်ပြသွားခဲ့ပါသည်။

ထိုအခါ သူမရင်ထဲ ပျင်းရိသလိုလို ဖြစ်ကျန်ခဲ့တာ တော့ ထူးဆန်းသားနော်။

***

သွားတော့မယ် ကောင်မလေးရေ။ မင်းအိမ်ကို သိ နိုင်လို့ လိုက်ခဲ့ပေမယ့် ကိုယ့်မှာ အချိန်မရှိတူးဆိုတာ သတိရသွား ဘာနဲ့ မင်းကို မထားချင်ပဲ ထားခဲ့ရပြီ။ ကိုယ့်ဆိုင်ကယ်ကို ပြင်စရာ ဆေးတစ်ချို့ ရှိသေးတယ်။ ဒီကောင်ကြီးကို အစွမ်းကုန် သထားမှ ဖြစ်မှာ။ သူ့အတွက် မနက်ဖြန် အလုပ်ရှိတော့ ကိုယ်က သူ့ကို မသ ဘေးလို့ မဖြစ်ဘူး။

မင်းဟာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်နဲ့ တစ်နေ့နေတော့ ခုတို ဆုံရဦးမယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိနေတယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ်တို့ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ ရင်းနှီးကြဖို့ မျှော်လင့်တယ်။ အဲဒီအခါ သူ့ဆိုင် ကိုယ့်ရဲ့ ရူးသွပ်မှုကို မင်း သိလာမှာပါ။

***

ထိုအဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်ပျက်ပြီး ရက်အနည်းငယ်အကြာတွင် ရွှေစင်ဖြူသည် ANTONIO BANDERAS နှင့် ဆင်ဆင်တူသော ထိုဗရတ်ခပ်ကျကျလူကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားခဲ့၏။

အသက်နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ရှိပြီးသော တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့တစ်ခုရပြီးလည်းဖြစ်သော ရွှေစင်ဖြူသည် သာမန် ကြေးရည် တက်မိသားစု၏ သမီးကြီးလည်းဖြစ်သည်။ ဘွဲ့ရ အလုပ်လက်မဲ့ချိန် မိဘကလည်း တတ်နိုင်သူတွေဖြစ်၍ အင်္ဂလိပ်စကားပြောသင်တန်း ကွန်ပျူတာသင်တန်း၊ စက္ကတေရီဟုခေါ်သော အတွင်းရေးအလုပ် လုပ်ရန် ရည်ရွယ်မိလျှင် စက္ကတေရီဖြစ်နည်းသင်တန်းများကိုလည်း တစ်နေ့တစ်နေ့ မအားရအောင် တက်လိုက်သေးသည်။

“ရီရီ... မင်းစိတ်ကူးတွေထဲမှာ ကိုယ်ပိုင်ကားဝယ်စီးဖို့တော့

မစဉ်းစားနဲ့ ... ကိုယ် သဘောမတူဘူး ... ကန့်ကွက်တယ် ကိုယ်ပိုင်ကားရှိရင် မင်းအတွက် ဒရိုင်ဘာလိုမယ် ... အဲဒီတော့ ဒရိုင်ဘာ ငှားရမယ် ... အသက်ကြီးရင်လည်း ခိုင်းရမှာ အားနာလို့ မင်းက ငှားချင်မှာ မဟုတ်ဘူး ... အသက်ငယ်ရင်လည်း မင်းနဲ့သမီးတွေချည်း ဖြစ်နေတဲ့ အိမ်တစ်အိမ်ရဲ့ကားကို မောင်းရတဲ့ ဒရိုင်ဘာက ရိုသေမှာ မဟုတ်ဘူး သမီးတွေအတွက်လည်း စိတ်မချရဘူး ... ဒီတော့ ကားဝယ်မစီးနဲ့ ... ပိုက်ဆံရှိရင် ဘယ်နေရာသွားသွား တက္ကစီလက်လှမ်းတားလိုက်ရုံနဲ့ လိုရာခရီး ရောက်ပါတယ် ... ဘယ်လောက် စိတ်ချမ်းသာရလဲ ... ကိုယ်ပိုင်ကားရှိရင် ကားဒုက္ခ ဒရိုင်ဘာဒုက္ခ လမ်းမမှာ ရပ်ထားရတော့ သူများက လက်ဆော့သွားမှာ ... ကားပစ္စည်း ခိုးသွားမှာ စိတ်ပူရတဲ့ ဒုက္ခတွေက ရင်လေးစရာ ... ကိုယ်လည်း ဘယ်တော့မှ ကား ဝယ်မစီးဘူး ... တက္ကစီတွေပဲ ထည်လဲစီးမယ် ... ကိုယ်ပိုင်ကားမောင်းတတ်ပေမယ့် စိတ် အပင်ပန်းမခံချင်တဲ့အတွက် စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ ခရီးဖြောင့်ဖြောင့် သွားရတဲ့ အငှားကားပဲစီးဖို့ ရည်ရွယ်တယ် ... ဒီတော့ ရီရီ အနေနဲ့ ကိုယ်ပိုင်သမ္မုငွေတွေကို ဖောဖောသီသီသုံးပါ။ သိပ်ပိုနေရင် အိမ်ခန်းတွေ ဝယ်ထား ... နှစ်ချုပ်နဲ့ ငှား ... ဟုတ်ပြီလား ... သမီးတွေလည်း မှာထားဦး ... ဘယ်သွားသွား

www.burmeseclassic.com

တက္ကစီငှားစီးသွားလို့ ... ကားမောင်းသင်ဖို့လည်း စိတ်မကူးနဲ့”

“သူများကားမောင်းတာကိုလည်း အားမကျနဲ့လို့ ပြောထား ... အန္တရာယ်များတယ် ... ကားမောင်းသင်မယ် ကားမောင်းကြည့်မယ်စဉ်းစားတိုင်း ... ပင်လယ်ထဲမှာ လှိုင်းဒဏ် ... လေဒဏ်နဲ့ ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်နေတဲ့ မေဖေမျက်နှာကိုမြင်ပြီး လုပ်သင့်သလား ... မလုပ်သင့်ဘူးလားဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ပါလို့ ... နားလည်အောင်ဆုံးသိလား ... ဖေဖေ တစ်နယ်တစ်ကျေး ရောက်နေချိန်မှာ ဖေဖေ တားမြစ်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်တဲ့ သားသမီးဟာ လိမ္မာသမား ခိုက်သလားဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာ စဉ်းစားတာအောင် ရိုခင်ကြည့်ဆုံးမထား ...”

ဟူသော ဖေဖေ၏ စာတစ်တန်း၊ ဖုန်းတစ်တန်း အပြတ် မှာမှုကြောင့် သူမတို့သားအမိတွေမှာ ကိုယ်ပိုင်ကား စီးဖို့ စိတ်ကူးမရှိသေးပါ။

သင်္ဘောကပွတိန်တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ဖေဖေ ကိုယ်တိုင်လည်း သုံးနှစ်တစ်ခေါက် မြန်မာပြည်ပြန်လာတိုင်း ဘယ်တော့မှ ဝယ်မစီး။ အငှားကားတွေကို ငွေတွေနှင့်နေအေးပေး၊ ကားသန့်သန့်ကိုမှ ငှားစီးလျက် သူ့သားလည်ချင်ရာနေရာကို သွားတတ်သူတည်း။

ဖေဖေပြောသော ကိုယ်ပိုင်ကားတစ်စီး ရှိခြင်း၏ ဒုက္ခတွေကြောင့် ဖေဖေကားကို နားထောင်ကာ ရွှေစင်ဖြာတို့ သားအမိတွေသည် ဘယ်နေရာသွားသွား အငှားကားကိုသာ စီးလေ့စီးထရှိကြပါသည်။ လေးဘီးခေတ်မှ ယခုခေတ် “ကက”နံပါတ် အငှားကားတွေ ပေါ်လာတဲ့အထိပဲ။ ဘယ်တုန်းကမှ ကိုယ်ပိုင်ကား ဝယ်မစီးကြဘဲ အငှားကားကို ထည်လဲစိတ်ကြိုက်စီးရတာကို မိသားစုတတွေ စိတ်သဘောထားချင်း တိုက်ဆိုင်ကြလေသည်။

ထိုသို့ အငှားကားတွေချည်း စီးဖြစ်ခြင်းက သူမတို့ယုံတိုင် မေ့လျော့လုလုဖြစ်သော သူ့ကို ထပ်မံတွေ့ဆုံခွင့်ရတာပဲ ဖြစ်လေသည်။ အဲဒီနေ့က ရွှေစင်ဖြာသည် ညီမလေးနှစ်ယောက်နဲ့အတူ သူမ သူငယ်ချင်း၏ ရယ်ဒီမိတ်အင်္ကျီဆိုင်သစ်ဖွင့်ပွဲသို့ သွားခြင်းဖြစ်၏။ အိမ်မှာ တောက်တိုမယ်ရခိုင်းဖို့ အဖော်ခေါ်ထားသည့် အစန်းကို လမ်းထိပ်မှာ ကားသွားငှားခိုင်းလိုက်ခြင်းကလည်း ခါဆိုင်းလိုလို ခိုင်းနေကျအတိုင်း ခိုင်းလိုက်တာပင်။

သို့သော် တိုက်ဆိုင်လှစွာပင် အစန်းငှားလာသည့် Model Super Saloon “ကက”နံပါတ် အငှားကားအသစ်စက်စက် ဖြစ်နေတာ ထားတော့။ ကားထဲကို ညီအစ်မသုံးယောက်သား ခင်ထိုင်ပြီးချိန်မှာ ကားဒရိုင်ဘာ၏ ပိုနီတေးလ်ကလေးကို မြင်လိုက်စဉ်မှာ ရွှေစင်ဖြာက လွန်ခဲ့သောရက်များအတွင်းက ဆုံခဲ့ရသူ တစ်ယောက်အား ဖြတ်ခနဲ သတိရဖြစ်အောင် ရသွားသတဲ့။

သူသည် ဂုတ်သားညိုညိုတို့ကို လိုက်ငေးကြည့်ရင်း မှ သူ့မျက်နှာကို အသေအချာ မြင်ခွင့်ရချင်လာခဲ့သည်။ ညီအစ်မ သုံးယောက်စလုံး ကားနောက်ခန်းမှာ ထိုင်ကြသော်လည်း ရွှေစင်ဖြူ ကတော့ ဒရိုင်ဘာ၏ နောက်ကျောတည့်တည့်မှာ နေရာယူမိ ရက်သား။ ထို့ကြောင့် သူ့မျက်နှာကို ခိုးငေးခွင့်မရ။

အင်း တစ်ခုတော့ရှိသည်။ နောက်ကြည့်မှန်ကလေး မှတစ်ဆင့် ဒရိုင်ဘာက သူမအား မသိမသာ တစ်ချက်တစ်ချက် လှမ်းကြည့်နေမည်ဟု ရွှေစင်ဖြူက အလိုလို ခံစားသိရှိနေသတဲ့။

“မကြီး ... တက္ကစီဒရိုင်ဘာက မိုက်တယ်ဆရာ ... ဒီတစ်ခါ အစန်းကားငှားတာ ချီးကျူးဖို့ကောင်းတယ် ... ကားက လည်း အသစ်စက်စက် ... ဒရိုင်ဘာကလည်း ခပ်မိမိ ... စီးရတာလည်း ငြိမ့် ... အဲယားကွန်းကလည်း စိမ့်သေး ... ကက်ဆက်ကသီချင်းကလည်း ငွေအကြိုက် ... သိလား စိတ်ချမ်းသာလိုက်တာ ...”

ညီမလတ် ငွေစင်ဖြူက ခပ်တိုးတိုး ကပ်ပြောလေး ရွှေစင်ဖြူ ပိုသိချင်လေ။ သူ ဘယ်သူနဲ့တူသလဲဆိုတာကို ငွေစင်ဖြူ သိများသိနေမလား။ ညီအစ်မသုံးယောက်စလုံး အသက်ကလေး တွေက မတိုမ်းမယိမ်း။ အကြိုက်ချင်းကလည်း တူ။ အမေရိကန် မင်းသားမှ ကြိုက်တာ။ ခေတ်ပေါ် အဆိုတော်မှန်သမျှ၏ သီချင်း တွေကို အားပေးတာ။ ရုပ်ရှင်ဆိုရှင် ဒရမ်မာသန့်သန့်ကလေးတွေ

ကြိုက်တာ။ အင်း အဲဒီလို အကြိုက်တူ။ အမြင်တူကြတာတွေပြော ရင် ကုန်တော့မည်မထင်။

အပြောင်းအလဲကလည်း မြန်ကြ၏။ အစက အမေရိကန်မင်းသား ကီနူးရိပ်ကို ကြိုက်၏။ နောက်တော့ အလိုလို ကြည့်မရဖြစ်လာကာ ဘရက်ဒ်ဝစ်ကို ပြောင်းကြိုက်ကြတာကတော့ Interview with the Vampire ကားကို ကြည့်ပြီးကတည်းကပဲ။ ကဲ အခုတော့ အန်တိုနီရီဘန်ဒါရက်စ်ကို ကြိုက်ကြပြန်ပြီ။ Assassins ဆိုတဲ့ ကားကတည်းက သဘောကျပြီး သူ့ကားတွေ ငှားကြည့်တာ အခုမှ သုံးကားလောက်လား ကြည့်ဖူးသေးရဲ့။ Desperado နဲ့ နောက်ထပ် Never talk to strangers နှစ်ကားလောက်သာ ကြည့်ရ သေးတာကို အားမရပဲ ဖေဖေဆီ လှမ်းမှာထားတဲ့အထိ အကြိုက် တုနေကြပြန်သေး။

အဲဒါကြောင့်ပင် ရွှေစင်ဖြူသည် ... “ဒရိုင်ဘာက ... အန်တိုနီရီဘန်ဒါရက်စ်နဲ့တူတဲ့ လူလားဆို တာ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်စမ်း ငွေ ... ငါ ... သူ့ကို မြင်ဖူးခဲ့တယ်ထင်တယ် ... ဟိုတလောက နေဦး ဟိုဘက် အခြမ်းမှာထိုင်တဲ့ကြွေက ပိုမြင်ရတယ်ထင်တယ် ... ကြွေ ကို တိုးတိုးကပ်ပြောပြီး ကြည့်ခိုင်းစမ်း”

အလယ်မှာထိုင်နေသည့် အလတ်မ ငွေစင်ဖြူကို အော်ညှိမေးမြန်း၊ ပြီးတော့ ဟိုးတစ်ဖက်စွန်းက အငယ်ဆုံး

ရွှေစင်ဖြာကိုပါ ဆက်သတင်းပို့ရန် ကြံစည်စိတ်ကူးမိတော့သတဲ့။
စဉ်းစားကြည့်ရင် ရွှေစင်ဖြာက ကိုယ့်ဘာသာ အဖြေ
ထုတ်လို့တော့မရ။ သို့သော် ဒရိုင်ဘာဟာ အရင်ရက်တစ်ရက် တွေ့
ခဲ့ရတဲ့ အမျိုးသားကလေးပါပဲဆိုတာကို အတပ်သိနေလျက် သူမ၏
သိမြင်ခြင်းအား မမှားယွင်းချင်ပြန်။

စက္ကန့်အနည်းငယ်မျှအကြာ ညီအစ်မသုံးယောက်သား
လူငြိမ့်မပျက်စွာ စုံစမ်းကြတာကို ဒရိုင်ဘာတော့သိမှာမဟုတ်ဘူး။
သူက ကပ်(ပ)ဦးထုပ်ကိုလည်း နောက်ပြန်စောင်းထားသေး။
ဘေးဘိဝံယာလည်း ဟစ်ချက်မှမလှည့်။ ရှေ့တည့်တည့်သာအာရုံ
စိုက်။ သို့ပေမယ့် ပြောရင် မယုံမရှိနဲ့။ သူက ရွှေစင်ဖြာကို နောက်
ကြည့်မှန်ကတစ်ဆင့် ခိုးကြည့်ပါတယ်ဟု အတပ်ပင် စွပ်စွဲလိုက်ချင်
သေး။

“ကြွေကပြောတယ် ... ဘေးတိုက်မြင်ရလို့ မသေချာပေမယ့်
စတိုင်လ်ကတော့ တူတယ်တဲ့မကြီး ... သူက မကြီးတွေ
ခဲ့တုန်းကရော တက္ကစီဒရိုင်ဘာပဲလား ... ”

ဟင့်အင်း မဟုတ်ဘူး။ သူက တက္ကစီမှ မမောင်းတာ
ပဲဆိုတာ ရွှေစင်ဖြာ သတိရသွား၏။ သူ့မှာ ရွှေစင်ဖြာက အမျိုးအစား
မခွဲခြားတတ်သည့်ဆိုင်ကယ်ကြီးရှိမည်။ ထိုဆိုင်ကယ်ကြီးကို သူ
ကျင်လည်စွာ ပီးသွားတာ မှတ်မိသေး၏။ အဲဒါကြောင့် သူ့ဆိုင်
ကယ်ပါလို့ အတပ်ပြောလို့တော့မရ။ ဒါပေမယ့် သူက တက္က

မမောင်းသလား။ မောင်းသလားကိုလည်း သူမ သေသေချာချာ
မသိဘဲ အခု ငှားစီးလာတဲ့ကားရဲ့ ဒရိုင်ဘာက သူပါပဲလို့ ရွှေစင်ဖြာ
ဘာကြောင့် ပြောချင်သလဲကွယ်။ တွေးရခက်ပါတီတော့။

“ရှေ့က လမ်းထိပ်မှာ ကားရပ်လို့ရရင် ရပ်လိုက်ပါ ... တက္ကစီ
ဒရိုင်ဘာ ... ငွေတို့သွားမဲ့အင်္ကျီဆိုင်က အဲဒီလမ်းမကြီးပေါ်
မှာပဲ ... ”

ငွေ၏ အမိန့်ပေးသံကို ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်နာခံ
လျက် လမ်းဘေးသို့ရပ်ရန် အချက်ပြမီးကလေးကို ပြလိုက်၏။ သူ
မျက်နှာကို သေသေချာချာ မြင်ခွင့်ရဖို့က ရွှေစင်ဖြာ ကားခကျသင့်
ငွေ ရှင်းတဲ့အခါမှသာ အခွင့်အရေးရမည်ဖြစ်၍ ရွှေစင်ဖြာသည် သူမ
၏ ဆလင်းဘက်ကလေးထဲမှ ကားခကို ထုတ်ယူကာ ကားရှေ့ခန်း
မောင်းသူနဲ့ဘေးမှာ ရပ်လိုက်ပါသည်။

“ကားခ ပေးစရာမလိုပါဘူး ... မင်းနဲ့ကျွန်တော်နဲ့က ရင်းနှီး
ပြီးသားတွေပဲ ... ကားခထက် ခင်မင်မှုက ပိုအရေးကြီးပါ
တယ် ... ရွှေစင်ဖြာ”

ဘုရားရေ သူ ဟုတ်တယ်။ သူပါပဲ။ အတိအကျ
မမှားယွင်းစွာ သူမ၏ ထင်မြင်ချက်မှန်ကန်ခြင်းကို ရွှေစင်ဖြာက
ကျေနပ်သွားသတဲ့။ ပြီးတော့ သူက ရွှေစင်ဖြာကို နာမည်ကိုတောင်
သိပြီးသတဲ့။

ကြည့်စမ်း။ ဘယ်လောက်အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်

www.burmeseclassic.com

သလဲဆိုတာ။

“သွားလေ ... ဆိုင်ဖွင့်ပွဲကို အေးအေးဆေးဆေးသာသွား အပြန်ကားငှားဖို့လည်း မပူနဲ့ ... ကျွန်တော် အပြင်က စောင့်နေပေးမယ် ...”

“ရှင်စောင့်စရာ မလိုပါဘူး ... ကျွန်မဘာသာ တခြားကား ငှားစီးမယ် ... ရှင်ကားမှန်းမသိလို့ စီးမိတာ ... သိရဲ့လား ရော ကားခယူလိုက် ... ကားခမယူဘဲ အလကားဓာတ်ဆီ အကုန်ခံ လိုက်ပို့နိုင်လောက်အောင် ရှင်က တော်တော် ပိုက်ဆံပေါနေသလား ...”

ရွှေစင်ဖြူသည် သူပေါင်ပေါ်သို့ နှစ်ရာတန်တစ်ရွက် ပစ်တင်ပြီး ရန်တွေ့ခြင်းအား သူမ၏ညီမနှစ်ယောက်က အံ့ဩ ငြိမ်သက်လျက် ငေးကြည့်နေကြ၏။

“ကျွန်တော် တက္ကစီဒရိုင်ဘာ မဟုတ်ပါဘူး ... ခပ်ပျင်းပျင်း ရှိတာနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အတူတူ ထိုင်ရင်း သူတို့ထဲကတစ်ယောက်ရဲ့ကားကို ခဏလျှောက် မောင်းတာပါ ... လမ်းမှာ အငှားခံရတာနဲ့ အဆန်းထွင်ပြီး လိုက်မောင်းပို့ကြည့်တာပါ ... ဟဲ ... ဟဲ ... ကျွန်တော့် အတွက် ကံကောင်းတာက ရွှေစင်ဖြူတို့ငှားလို့ လိုက်ပို့ ခွင့်ရသွားတာပဲ ... အဲဒါကို ကျွန်တော် သိပ်ကျေနပ်တယ် အပြန်လည်း ကျွန်တော်ပဲ လိုက်ပို့ပါရစေနော် ... အကယ်၍

လိုက်ပို့ခွင့်မရရင် ကျွန်တော်က ရွှေစင်ဖြူတို့နဲ့အတူတူ ဒီဆိုင်သစ်ဖွင့်ပွဲထဲကို အတင်းဝင်လိုက်ရလိမ့်မယ် ... ဒီဆိုင် ဖွင့်ပွဲထဲမှာ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတွေလည်း ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိထားပြီးသား ... တကယ်လို့ ကျွန်တော်နဲ့ မင်း ကို သူတို့တွဲတွေ့ရင် ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲဆိုတာ ထည့် စဉ်းစားဦး ...”

တွေတွေဝေဝေနှင့် ဒေါသဖြစ်ကာ အံ့ကြိတ်သွား သောသူမကလေးကို မြတ်နိုးစွာ ငေးကြည့်မိ၏။ သူတို့နှစ်ယောက် ၏ ပဋိပက္ခကို နံဘေးမှာ ငြိမ်သက်မှုအတိအကျ အံ့ဩတကြီး ရပ်ကြည့် နေကြသည့် သူမ၏ ညီမလေးနှစ်ယောက်အား တစ်ချက်နှုတ်ဆက် ပြုံးပြမိလိုက်သေးရဲ့။

မင်းကသာ စုပုပ်ပုပ်ဖြစ်နေပေမယ့် မင်းညီမကလေး ခွေက ကိုယ့်အပေါ် ဖော်ရွေကြတာကို မင်း မသိသေးဘူး။ ညီမ လေးနှစ်ယောက်၏ ပြုံးယောင်ယောင် မျက်နှာကလေးများ အတွက် သူ ကျေနပ်ပါသည်။

“အဲဒီအတွက် ... ရှင်ကို တစ်သက်မကျေဘူး ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ခွာမြင့်ဖိနပ်သံ တဒေါက်ဒေါက်မြည်အောင် ခြေ ညာင့်ထွက်၊ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲလှည့်ကာ သူ့ကို ကျောခိုင်းထွက်၊ သွက်ခင် ရန်တွေ့သံကလေးအား တန်ပြန်နောက်ပြောင် ထိုသို့

ပဋိပက္ခရန်ပွဲကလေးအား ပြုံးစိစိဖြင့် တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သွားကြသော ညီမလေးများကို သူက ခေါင်းဆတ်၍ ပြန်လည်ပြုံးပြ ကျန်ရစ်ရသည်။

ဒီနေ့ကလေးဟာ သူ့အတွက် တကယ့်ကို အမှတ်တရ ဖြစ်စေတော့သည့် နေ့ကလေးပဲဖြစ်၏။ သူငယ်ချင်း၏ “ကက” နံပါတ်အသစ် ထုတ်ပြီးကာစ ဆလွန်းကားကို ပွဲစားတန်းမှာ လာရပ်ထားစဉ် သူကလည်း ဆတ်ဆော့ပြီး ယူမောင်းကြည့်ချိန်မှာ လမ်းမှာ ကားတားခံရတာဖြစ်သည်။ ကြိုးတုန်း အငှားကား မောင်းကြည့်ချင်သည့် သူ့စိတ်ကြောင့် သူမကလေးနဲ့ ပြန်ဆုံဖို့ ဖန်တီးခဲ့သော အဖြစ်အပျက်အား ကျေးဇူးတင်မိသေးရဲ့။

ရွှေစင်ပြာဟူသော အမည်နာမကလေးကို ဘယ်လို စုံစမ်းသိရှိသလဲဆိုတာကို သူမကလေး မသိသေး။ သူမ၏ မျက်နှာပြင်မှာ သူမ၏ အမည်နာမကို သူ့ခေါ်လိုက်စဉ် အံ့ဩဟန်တွေ အထင်းသားနှင့်ပင်။

သူမကလေးရဲ့ နာမည်ကို ဘယ်လိုသိသလဲဆိုတာ ပြီးရင် ပြောပြဦးမှာ။

“မင်း သိပ်ချစ်တာကို လိုချင်ခဲ့တာ ... မင်း မေ့ပျောက်သွားမှာ သိပ်အကြောက်ဆုံး ... ”

ဟုတ်တယ်။ ကိုယ့်အတွက် သေချာသွားပြီ ရွှေစင်ပြာကိုယ့်ရဲ့ ဒီနေ့ကစတဲ့ မနက်ဖြန်တိုင်းဟာ မင်း သိပ်ချစ်ရတဲ့ချစ်သူ

တစ်ယောက်ဘဝကို ရရှိပဲ။

“မင်း ... ထားခဲ့မှာကို ကြိုသိထားတယ် ... ဘယ်လိုနေရမလဲ မင်း မသိနိုင်ဘူး ... ”

ကျွတ် မဟုတ်သေးဘူး။ ဒီသီချင်းစာပိုဒ်က သူနဲ့ ဆိုင်ဟု အတ္တဆန်ဆန် ယူဆပစ်လိုက်လျှင် နှုတ်က တိုးတိုး လိုက်ညည်းတော့။ ကားကန်ဆက်ထဲမှာ လေးဖြူအသံနဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ခြင်းကို သူ တော်တော်ပဲ နှစ်သက်ပါသည်။

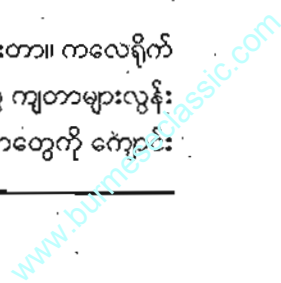
သို့သော် သူ့ဝါသနာကတစ်မျိုး။ အကြိုက်က တစ်မျိုးပင်။ သူက ကားစီးရတာကို ပိုပြီး ဖိစိရှိမှန်း။ အန္တရာယ်ကင်းမှန်း သိပေမယ့် သူ့ရဲ့ ဆိုင်ကယ်ကြီးတွေကို ပိုချစ်တတ်သူတည်း။ ဆိုင်ကယ်နဲ့ကား အကောင်းစားတစ်စီးရွေးဆိုလျှင် သူက ဆိုင်ကယ်ကို ရွေးချယ်ပါမည်။

အဲဒါ တော်လှဝင်းရဲ့ စရိုက်ပါပဲ။

“ဆယ်တန်းကို နှစ်ချင်းပေါက်အောင်ရင် ဖေဖေက သားလိုချင်တာ ချက်ချင်းဝယ်ပေးမလား ... ”

ဟု ဆယ်တန်းကျောင်းသားဘဝမှာ သူ့ဖေဖေနဲ့ လောင်းအစား လုပ်ဖူး၏။

အဲဒီအရွယ်တုန်းက အင်မတန်ဆိုးတာ။ ကလေးရိုက်ကျောင်းပြေးတာ၊ ကျောင်းစစ်စာမေးပွဲတွေ ကျတာများလွန်းဆရာမတွေ အတိုင်အတော ခံရလွန်း။ မိဘတွေကို ကျောင်း

အုပ်ကြီး ခဏခဏ ခေါ်တွေ့ခံရလွန်း၍ ဖေဖေက သူ့ကို နောက်ဆုံး ဝမ်းနင်(Waming)ပေးစဉ်မှာ ဖေဖေနဲ့သူ အလောင်းအစား လုပ်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။

“ငါ ... ဒီတစ်ခါ ကျောင်းအုပ်ကြီးကို သွားတွေ့ရတာ နောက်ဆုံးအကြိမ် ဖြစ်ပါစေ ... နောက်တစ်ခါ အသံကြားရင် မင်းကို ကျောင်းထုတ်မယ် ... သားအဖြစ်က စွန့်လွှတ်မယ် ... ပြီးတော့ မင်းဘဝမင်း ရပ်တည်ပေတော့ ... ငါ အိမ်ပေါ်မှာလည်း နေဖို့ မစဉ်းစားနဲ့တော့ ကြားလား ... တော်လူ ... ဘယ်နယုက္ခာ သားနှစ်ယောက်ရှိတာ အကြီးတုန်းက ဘာသံမှ မကြားရသလောက် အငယ်ကျမှ တခြိမ်းခြိမ်း ... ရှက်ဖို့သိပ်ကောင်းနေပြီ ... ”

ဖေဖေက ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်း၊ ကိုကြီးနဲ့ နှိုင်းပြောပြီး အဆူခံရခြင်းကို အငယ်ပီပီပ သူက မကြိုက်ချင်။ မာနကလည်း ခပ်ရှိရှိဖို့ ဖေဖေ ဒီလိုပြောတာကို လုံးဝ မခံချင်ပေ။ ဖေဖေ သူ့အထင်သေးသည်ဟု ထင်မြင်ပြီး ဖေဖေ ဖျားသွားအောင် လုပ်ပြီး သူလိုချင်တာကို ရအောင်တောင်းဖို့ ကြံစည်မိတော့တာပဲ။

“အခုတောင် နှစ်ဝက်ကျိုးနေပြီ ... အစမ်းစာမေးပွဲလည်း တစ်ခုမှ မအောင်သေးတဲ့မင်းက ရာရာစေ ... လောင်းဦးမတဲ့ ... ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ကွာ ... ”

ဖေဖေ၏ သရော်မှုများစွာ ပါဝင်သော ရယ်သံ

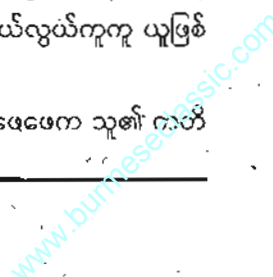
သူနားထဲမှာ အဖန်ဖန် ကြားယောင်လျက် ဖေဖေမသိအောင် စာကို ကြိတ်ကြိုးစားတော့သည်။ ဖေဖေအမြင်မှာတော့ သူက အရင်ကလို ကလေးရိုက်ဆဲ။ သို့သော် ကျောင်းတော့မပြေး။ ကျူရှင်လည်း မပြေးတော့။ ဖေဖေရှေ့မှာ ဘယ်တော့မှ စာမကျက်ပြီ။ သူငယ်ချင်းအိမ်သွားပြီး ကျက်သည်။

သူကလည်း လူတစ်မျိုး။ ကိုယ်တိုင်ကျက်ရတာ ဆက် တခြားလူတစ်ယောက်က ပြောပြလို့ ထိုင်နားထောင်ရလျှင် ပိုပြီး စာရတတ်သူတည်း။ အဲဒါကြောင့် အရင်က မပေါင်းပဲနေသည့် အတန်းထဲက စူပါဘရိမ်းတွေကို အတင်းကပ်ပေါင်း။ သူတို့အိမ် စာဆိုက်ကျက်။ သူတို့ရှင်းပြတာ နားထောင်နှင့်။

ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းထွက်တော့ သူက အောင်ခဲ့ကော ဒီနှစ်ခုပင် ပါလိုက်သေးရဲ့။ မေမေဆို လက်ဖျားခါရော။ ဤကြီးတုန်းက တစ်နှစ်လုံး အာပေါက်အောင်ဖတ်မှ ဒီကလေး သုံးနှစ်လ စက်မှုတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဖြစ်ရုံကလေး။ သူကတော့ ဒီနှစ်ခုနဲ့ စက်မှုတက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့်အမှတ်တောင် မှီပါရဲ့။

သို့သော် သူ ဝါသနာမပါ။ ကျောင်းအကြာကြီး ဘက်ရမှာ၊ စာခက်ခက်ခဲခဲတွေ သင်ရမှာ စိတ်ပျက်တာနဲ့ ဖေဖေနဲ့ မေမေ့ကို ငြင်းပယ်ပြီး ရိုးရိုးမေ့ကျပဲ လွယ်လွယ်ကူကူ ယူဖြစ်သွားသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကြောင့်ပင် ဖေဖေက သူ၏ ကလိ

အတိုင်း ဆိုင်ကယ်တစ်စီးကို ဝယ်ပေးရာကစ၊ ဆိုင်ကယ်ဝယ်ရောင်း
လောကထဲဝင်၊ စိတ်ကြိုက်ဆိုင်ကယ်တွေ တစ်စီးပြီးတစ်စီး ပြောင်း
စီးရင်း ဆိုင်ကယ်ဘုရင်ဘွဲ့ကို အရယူထားသူလည်း ဖြစ်သေး၏။

သူ့နှလုံးသားထဲမှာ စိတ်ကူးထဲမှာ နေရာယူထား
သမျှ ဆိုင်ကယ်တို့၏နေရာကို ဝင်ယူနိုင်သူမှာ ရွှေစင်ဖြာတစ်ယောက်
ထဲသာ ရှိသေးခြင်းကို သူမ သိအောင် ပြောပြရဦးမည်။

အင်း ... သူက သူမကို ဘယ်လောက်ထိ စွဲလမ်း
သွားတယ်ဆိုတာကို သူမ သိကို သိသွားဦးမှာပါ။

***

“အဲဒီအကလောင်နဲ့ မကြီး ဘယ်တုန်းက ရန်စရှိသွားတာ
လဲ ... သူ့ကြည့်ရတာတော့ မကြီးကို အိချင်နေပုံရတယ်
ပုံစံကြောင့် အတည်လား အပျော်ကြိုတာလားဆိုတာပဲ
စဉ်းစားစရာ ... ”

“ဒါပေမယ့် ... အဲဒီအကလောင်က အန်တိုနီယိုနဲ့ လုံးဝတူ
တူတော့ ငြင်းမရဘူးနော် ငွေ ... ”

ညီမငယ်နှစ်ယောက်က သူမအား တိုင်တည်သော
အခါ သူမ ပြုံးချင်ချင်။ အမျိုးသားကလေးတွေကို “အကောင်”ဟု
စာမည်ပြောင်ခေါ်ရာမှ “အကလောင်”ဟူ၍ ခေါ်တတ်သောသူမတို့
ညီအစ်မသုံးယောက် ပါးစပ်ဖျား၌ သူ့အကြောင်းပြောစရာတစ်ခု
ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။

လွန်ခဲ့သော ရက်များမကြာမီကလေးအတွင်းက
Light မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ရသော ရန်ပွဲကလေး၊ ကြုံဆိုမှုကလေး၊

www.burmeseclassic.com

ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ ခပ်ရဲရဲ ချဉ်းကပ်အရောဝင်မှုကလေးများကို ညီမကလေးများအား ပြန်ပြောပြတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်းပင် ရွှေစင်ဖြာရဲ့ဒေါသက လွင့်ပျက်လို့နော်။

ပြီးတော့ သူငယ်ချင်းရဲ့ဆိုင်ဖွင့်ပွဲအပြီးမှာ စောင့်နေမယ်ဟု အနိုင်ယူပြောခဲ့သော သူ့အပေါ် ခုနက ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော ဒေါသတွေ၊ မကျေမနပ်ဖြစ်မှုတွေလည်း ဘယ်ချောင်ကပ်သွားပြီလဲမသိ။ အပြန်မှာ သူ့နဲ့ ထပ်မံရင်ဆိုင်၊ တဖန် သူ့ကို ရန်တွေ၊ အင်း အဲဒီအဖြစ်တွေကို သူမက ကြိုတင်ရင်ခုန်နေခဲ့သား။

“မကြီး ထွက်ပြေးမှာစိုးလို့ထင်တယ် ... ဆိုင်အပေါက်စတင်တည်တည်မှာ ကားကို အသေပိတ်ရပ်ပြီး ဆိုင်ထဲကို မျက်တောင်မခတ်စတမ်း စိုက်ကြည့်နေတယ်ဗျို့ ... မကြီး ထွက်ပြေးရင် ဟီးလ်ကြီးနဲ့ ချော်လဲမှာ ကြောက်ရတာတစ်မျိုး ... ဒါမှမဟုတ် အဲဒီအကလောင် လိုက်ဆွဲလို့ လူသိသွားမှာတစ်မျိုးနဲ့ ဒုက္ခပဲတော့ ... ”

“အလကား စီးရတာပဲငွေရယ် ... ဒီလောက်တောင် အကြံအပို့လုပ်ချင်နေတာ ... မှတ်လောက်သားလောက်အောင် လျှောက်သွားပစ်လိုက်ရင် ကောင်းမလားမသိဘူး ... ”

ငွေစင်ဖြာနှင့် ကြွေစင်ဖြာတို့၏ တိုင်ပင်သံသဲ့သဲ့ကြားရသည်။ ဟုတ်တယ် သူ ဒီလောက်တောင် စေတနာတွေ ရေစီးကမ်းပြိုဖြစ်နေမှတော့ ညီမလေးတွေ ပညာပေးပါစေ။

“ဟယ် ... မကြီး အဲဒီအကလောင်ကို ဝိုက်ချုပ်ဈေး လိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်ရမလား ... နေပူပူကြီးမှာ ကားထဲမှာ အပူခံပြီး ထိုင်စောင့်ခိုင်းလိုက်မယ်လေ ... ငွေက သူ့ဆံပင်တွေပေါင်းတင်ပစ်လိုက်ပေါ့ ... ကြွေကတော့ ကြွေဂျပန်ဆံတောက်ကို ဆေးနဲ့ ပုံသွင်းမယ် ... အဲဒါဆို နှစ်ယောက်ပေါင်း အနည်းဆုံး သုံးနာရီလောက် ကြာမှာဆရာ ... မကြီးကရော နင့်ဆံပင်ကို ဘာပြင်မလဲ ... ဈေးသွားဖို့မလိုအောင်လည်း မိတ်ကပ်တွေ၊ နှုတ်ခမ်းနီတွေ၊ ပိတ်စတွေ၊ ဖိနပ်တွေက အဖေကြီး လိုလေသေးမရှိအောင် ပိုပိုပေးနေတော့ ဝယ်စရာကလည်း ခပ်ရှားရှားရယ် ... ”

“ငါကတော့ ဆံပင်မပြင်တော့ပါဘူး ... ဈေးထဲပဲ လျှောက်ကြည့်စိတ်ကလေး ... ညောင်းရင် သူငယ်ချင်းရဲ့အထည်ဆိုင်ဝင်ထိုင်ပြီး ငေးလိုက်မယ်လေ ... နင်တို့ပြီးမှအချိန်လောက်မှန်းပြီး ငါ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ဘက် ပြန်လာခဲ့မယ် ... ”

ကဲ ရှင်တော့ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မတွေရဲ့ ဒုက္ခပေးမှုလီလီကို လှိုမ့်ခံဖို့ စဉ်းစားပေတော့ရှင်။ ဘယ်လောက်ထိ ခံနိုင်မလဲ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့။

ဆိုင်ဖွင့်ပွဲကလေးပြီးတော့ ဆိုင်ထဲက လူတွေအသီးထွက်လာကြတာမြင်လျှင် သူက ကြိုတင်၍ ကားအပြင် ထွက်ခွာနေ၏။ ပြီးတော့ ရွှေစင်ဖြာမျက်နှာမူရာဆီ သူကလည်း ခပ်

တည်တည်ပင် မျက်နှာချင်းဆိုင် လျှောက်လာရဲသူပဲ။

“ကျွန်တော် ကားနဲ့ပို့မယ်နော် ... ထွက်ပြေးဖို့ မစဉ်းစားနဲ့ ထွက်ပြေးရင် အတင်းလက်ဆွဲရလိမ့်မယ် ...”

လူရမ်းကားကလေးက သူမရှေ့၌ ပိတ်ရပ်လျက် သို့သော် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ပုံစံမျိုးတော့ မဟုတ်ပါ။ မိတ်ဆွေအချင်းချင်း ရပ်စကားပြောဟန်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ပုံစံက သူ့မသာ သူ့ကားနဲ့ မလိုက်ရင် တကယ်ပဲ လက်ဆွဲပြေးမဲ့ပုံစံမျိုးလို။

အို ... သူ့မျက်လုံးတွေက သိပ်စူးရှထက်မြက်တာပဲ။ ပြီးတော့ စိုက်ကြည့်မိတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရှက်ရွံ့ရင်ခုန်သွားစေလောက်အောင်လည်း အစွမ်းထက်နေပြန်တယ်။ သူဟာ အကြောင့် ချဉ်းကပ်ပါတယ်ဆိုတာ မိန်းကလေးမို့ သိနေခဲ့ပေမဲ့ သွင်ပြင်တွေကြောင့် မယုံရဲသေးပါ။

သို့သော် မှန်တာ ဝန်ခံရသော် ယုံကြည်လိုက်နာသွားပင်။ ဒါပေမယ့် အချိန်တွေ အများကြီးစောင့်ကြည့်ရဦးမည် သူ့အကြောင်းတွေကိုသိအောင် ကြိုးစားရဦးမည်။ သူ့ရဲ့အကြောင်းအရာတစ်ချို့ကို သိခွင့်ရချင်သေးသည်။

“ကျွန်တော့်ကားနဲ့ လိုက်မယ်မဟုတ်လား ... ရွှေစင်ဖြူ”
“မလိုက်လို့မရအောင် ရှင်ပဲ ခြိမ်းခြောက်နေတယ် မဟုတ်လား ... အဲဒီတော့ ကျွန်မက ရှင့်ကားပဲ စီးရမှာပေါ့”

သူက သူမ၏ အဖြေစကားအတွက် လက်ခံ

တောင်နှစ်ဖက် အနည်းငယ်ကွေး၊ လက်သီးကလေးစုပ်ပြီး ပါးစပ်မှ ‘အား’ခနဲ ခပ်တိုးတိုးပြုထား ပျော်ရွှင်သွားသော ဟန်ပန်ကလေးကို ပြသလျှင် ရွှေစင်ဖြူ ငေးခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့သတဲ့။

သူမ နံဘေးမရောက်တရောက် ရှေ့နား ခြေနှစ်လှမ်းအကွာမှာ သူ့ခြေလှမ်းတွေက မြူးကြွသွက်လက်လို့ကွယ်။

ပြီးတော့ ရွှေစင်ဖြူဘက် တစ်ချက်ကလေးမျှ စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဪ ... မေ့လို့ ... မေ့လို့ ... ကိုယ်ကိုယ်ကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်ဗျ ... ကျွန်တော့်နာမည် တော်လှဝင်းတဲ့ ... ဟဲ့ ဟဲ့ ... အလုပ်အကိုင် မရှိသေးတဲ့ ရူပဗေဒဘွဲ့ရ ပညာတတ်လူပျိုကလေးဆိုတာလည်း ထည့်ကြော်ဖြာရင် ပိုကောင်းမယ်လားပဲ ...”

ကြည့်စမ်း။ သူမ ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို မျက်စောင်းဆိုးလိုက်မိသလဲ။ ဒီမျက်စောင်းက မုန်းလို့ထိုးတဲ့မျက်စောင်းတော့ မဟုတ်ခဲ့တာ သူမ သိနေသေးရဲ့။ သူလည်း ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ မသိမဟုတ် သိကိုသိနေဦးမည်။

အင်း ... ခက်ရချည့်သေးကွယ်။ သူ့နဲ့ပတ်သက်ရင် အခုအရာတွေ ပျက်ယွင်းပြောင်းလဲတာကို သတိထားပြင်နိုင်မှ တော်ကာကျပါ့မယ်။

“ညီမလေးတွေ ... ဗိုလ်ချုပ်ဈေးဝင်ပြီး ဆံပင်ညှပ်မယ် ...”

“လိုက်ပို့ပေးပါမယ် ခင်ဗျာ ...”

ထိုနေ့ကို သူ ကောင်းကောင်းမမေ့တော့ချေ။ နေပူကျတဲ့ကြီးထဲမှာ သူ့ကို ထားရစ်ကာ သုံးလေးနာရီကြာမျှ ပျောက်သွားသော သူ့မတို့ ညီအစ်မတတွေ ပညာပေးလိုက်ခြင်းကလည်း တစ်ကြောင်း၊ အနည်းငယ် ရင်းနှီးမှု ရသွားခဲ့သည်ကလည်းတစ်ကြောင်း၊ ပြီးတော့ သူ့မရဲ့အိမ်ကို သိခွင့်ရသည်ကလည်းတစ်ကြောင်းပင်။

ကားထဲကနေ အပြင်ထွက်ရပ်လိုက်၊ စက်နိုးပြီး အယားကွန်းဖြင့်လိုက်၊ ဟိုနားဒီနား ခဏလျှောက်လိုက်နဲ့ သူ့မှာ ဒုက္ခရောက်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။

အကယ်၍ ကားကို ခဏထားပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ သွားထိုင်နေမိပြန်လျှင်လည်း သူမကလေးတို့ ညီအစ်မတတွေ ပြန်လာချိန် သူက ကားမှာ အဆင်သင့် ရှိမနေလျှင် စိတ်ဆိုးသွားမှာကိုလည်း သူက စိုးရိမ်သေးသည်။ အဲဒါကြောင့် ကားရပ်ထားရာနေရာနှင့် သိပ်ဝေးဝေး မသွားရဲခဲ့ချေ။

သူငယ်ချင်းတွေကို ပြန်ပြောတော့ သူ အဟားခံတာကို ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ကြည့်နူးခဲ့ပါသည်။

“မသိပါဘူးကွာ ... ပွဲစားတန်းမှာ ကားပြဖို့ ခဏလာရပ်တယ် ... မင်းနဲ့တွေ့ပြီး ခဏယူမောင်းမယ်ဆိုလို့ လွှတ်လိုက်ပြီးမှ ... ဒီကောင် ... ပေါ်မလာ မလာနဲ့ ငါ့မှာ

ချေးတွေပြန်ပြီး စိတ်ပူလိုက်ရတာ ... ဘယ်နေရာမှာများတိုက်လို့ သေနေပြီလဲလို့ ... မင်းသေတာ အရေးမကြီးဘူး ငါ “ကက”ကြီးက ဒီနေ့မှ အသစ်ထုတ်ထားရတာ ... တစ်စစီဖြစ်သွားလို့တော့ ... အိမ်က မှားသားကြီးနဲ့ ကွိုင်ပြီပဲမှတ် ...”

“ကောင်မလေးနဲ့ရော ... သူ့ညီမတွေနဲ့ရော တော်တော် အဆင်ပြေလာခဲ့တယ်မဟုတ်လား ... အဲဒါဆို ဖိုးရဲ ကားပေးလိုက်ရတာ ... တန်ပါတယ်ကွာ ... မကြည်လို့ကတော့ မတန်ဘူး ...”

“နေပူထဲမှာ ငါးခြောက်လှမ်းသလို ထားပစ်ခံခဲ့ရတာတော့ အမြတ်ပေါ့ ... တော်လူ ... တော်လူ ... သူများအလှည့်တုန်းက လိုက်ဟားပေးသမျှ အခု ခံပေးဦးပေါ့ကွာ ...”

သူငယ်ချင်းများကို ခပ်တိုးတိုး ကျိတ်ဆဲရင်း ...

“တစ်နေ့ကျရင် မင်းတို့ရှေ့ကို လက်ဆွဲခေါ်လာပြီး ... ကြားနဲ့ကောင်ပါကွ ... သေသေချာချာ မျက်နှာကြည့်ထား အထင်မသေးနဲ့ ... ဒီနေ့ သူက ငါ့ကို မျက်စောင်းတွေ ခဏခဏထိုးပေမယ့် အဲဒီမျက်စောင်းတွေမှာ ဒေါသမပါဘူးကွ အင်း ... သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်ကွာ ...”

ဖီလင်တက်ပြုလျှင် သူတို့တစ်ဦးလုံး ရယ်သံတွေ နီးအုန်းထနေတော့၏။ နံဘေးက ကားပွဲစားတွေလည်း ဖိတ်ဂင်

တစား ဝင်နားထောင်ကြတာမို့ ရယ်သံများက လှပသော ကောင်းကင်ပြာကြီးအောက်တွင် ဆူညံနေတော့သည်။

ကဲ ... အချစ်ဟာ ဘယ်လောက်ပျော်မွေ့ခံစားရတဲ့အရာလဲဆိုတာ။ အခုတော့ ဒီ အချစ်ရဲ့ ပျော်ရွှင်ခြင်းကို သူကောင်းကောင်း လက်ခံချင်သွားပြီ။

***

သူမကလေး၏အမည်နဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ချို့ကို သူ ဘယ်လိုသိသလဲဆိုတာ ပြောပြရဦးမည်။

အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကလည်း တော်တော့ကို ထူးဆန်းဆုံညွှတ်ကောင်းလှစွာ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုပါပဲ။ သူမကလေးနဲ့ Asia Light မှာ ပြဿနာစတင်ကာ သူက စိတ်ဝင်စား။ တက္ကစီနောက်ကလိုက်မလိုကြို ချိန်းထားသောကိစ္စတစ်ခုကြောင့် မခွဲချင်ဘဲနဲ့ ခွဲထားခဲ့ရပြီး နောက်နှစ်ရက်အကြာမှာဖြစ်သည်။

မေမေညီမအိမ်ကို မေမေခိုင်းလိုက်၍ သွားရသည့်အခါ သူ့အခေါ်ရဲ့အိမ်အရောက်မှာ သူမအကြောင်းကို သိရဖို့ ဖန်တီးခဲ့တော့တာ။

“ကိုလေး ... ခဏထိုင်စောင့် ... အမေ ဟိုဘက်လမ်းက သူ့မိတ်ဆွေရဲ့အဖေဆုံးတာ သတင်းသွားမေးတယ် ... တော်

www.burmeseclassic.com

ကြာပြန်လာမှာ ... လာ ... မီးမီးနဲ့ အရွေ့လာကြည့် ... ”

ညီမဝမ်းကွဲနဲ့ဘေးက ကုလားထိုင်လွတ်မှာ ဝင်ထိုင်

ပြီး တီဗွီဖန်သားပြင်ကို ကြည့်ကာ ...

“ဟာ ဘာကြီးလဲဟ ... နင့်ဟာက ဇာတ်ကားမှ မဟုတ်တာ မင်္ဂလာဆောင်ရွေးလား ... အလှူရွေးလား ... ပါတီပွဲရွေးလား”

စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညီးတွားမိလိုက်ပါသေး။ ဘယ် သိပါ့မလဲ၊ အဲဒီအရွေ့ထဲမှာ သူမကလေး ပါခဲ့လိမ့်မယ်ဆိုတာ သူလုံးဝ မသိခဲ့။

“မီးမီး သူငယ်ချင်းမွေးနေ့အရွေ့ပါ ... ကိုလေးကလည်း တုံးလိုက်တာ ... လေဒီလှလှကလေးတွေ ငမ်းရတာပေါ့ ကြည့်စမ်းပါ ... အမေ့ကိုစောင့်ရတာနဲ့အတူတူ အပျင်းဖြေ ပါတယ် ... ”

ယောက်ယက်ခတ်နေသော ကောင်မလေးရောင်စုံ တွေကို စိတ်ပျက်စွာကြည့်လိုက် မကြည့်လိုက်။ သူ့စရိုက်ကိုက မိန်းကလေးချောချောထက် ဆိုင်ကယ်ခန့်ခန့်ကြီးတွေကိုသာ ငေးချင်တဲ့စရိုက်။

စိတ်မဝင်စားတာနဲ့ မစုဇင်းတစ်အုပ်ကို ကောင်လှန်အပြီး ရုတ်တရက် ခေါင်းမော့လိုက်ချိန်မှာ တီဗွီဖန်သားပြင် သူမ၏ရုပ်ရည်လှလှကလေးကို တွေ့လိုက်ရတာဖြစ်၏။ မမေ့ဘူး

ကိုယ် ဒီမျက်နှာကလေးကို၊ ဒီ မျက်လုံးကလေးကို၊ ပြီးတော့ မာနကြီးတဲ့ နှုတ်ခမ်းကလေးကို လုံးဝ မမေ့ခဲ့ဘူး။

သူ ရင်ဘတ်ထဲ၌ အကျယ်ကြီး ဝန်ခံလျက် ထိုဝံ့ရိပ်ကလေး မပျောက်ကွယ်ခင် ခပ်မြန်မြန်ပဲ ...

“မီးမီး ... သူဘယ်သူလဲ ... ”

ဟု ညီမချော့ကို မျက်နှာချိုသွေး၍ မေးလိုက်တော့

၏။

“ဘယ်သူ့ကို မေးတာလဲ ... ”

“အဲဒီဝိုင်းမှာ ... အဝါလေးဝတ်ထားတဲ့တစ်ယောက် ... ဟော ... တွေ့လား ... တွေ့လား ... ဆံပင်က ပခုံးထိ အရှည်ရှိတယ် ... ဗွီဒီယိုဆရာက သူ့ကို အသေအချာရိုက်နေတာကို ဂရုမစိုက်တဲ့ပုံနဲ့ ပါးစပ်ထဲ ရေခဲမုန့်ခွန်းကြီး သွင်းပြီး ခွန်းကို ပါးစပ်ထဲမှာ အကြာကြီးငုံထားတယ် ... တွေ့လား”

“ဘာလဲ ... ကိုလေး စိတ်ဝင်စားလို့လား ... ဒါမှမဟုတ် ကိုလေးရဲ့ အိစီကလီလား ... ”

အမေးအမြန်းထူကာ သူ့မေးခွန်းကို မဖြေသောညီမ သူက စိတ်မရှည်ချင်။ တီဗွီဖန်သားပြင်မှ သူမ၏မျက်နှာကလေး ပျက်သွားခဲ့ပြီး နောက်တစ်ဝိုင်းတွေ ရိုက်ပြမှသာ သူ့မျက်လုံး အဲဒီဆီက ခွာတော့၏။

www.burmeseclassic.com

မီးမီးက ပြုံးစိစိဖြင့် သူ့ကို စိုက်ကြည့်တော့တာ သူက ခံနိုင်ရည်ရှိစွာ နေပြနိုင်ပါသည်။

“သိပ်သိချင်နေရင် ပြောပြမယ် ... သူနဲ့ငါ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက် က Aisa Light မှာ တွေ့ခဲ့တာ ... ငါနဲ့ ပြဿနာတက်သွား တယ် ... ပြဿနာတက်တယ်ဆိုတာက ငါ တမင်လိုက် နောက်လို့ ဖြစ်သွားတာပါ ... အင်း ... ရှင်းရှင်းပြောရရင် ငါ သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း စိတ်ဝင်စားပြီး နောက်မိတာကြောင့် လည်း သူနဲ့ ပြဿနာတက်ရတာပဲ ... နင် သူ့ကိုသိရင် ပြော ပြစမ်းပါ ...”

“ကိုလေးတော့ ... တော်တော်ကို အံ့ဩဖို့ကောင်းနေပြီ အရင်က ... ဆိုင်ကယ်ကလွဲရင် ဘယ်မိန်းမကမှ ကိုလေး ဆိုင်ကယ်လောက် အရေးကြီးဘူးဆို ...”

“ဆိုင်ကယ်က တကလွာ ... သူက ထကလွာပါဟာ ...”

“သူ့မှာမည်က မရွှေစင်ဖြာတဲ့ ... မီးမီးသူငယ်ချင်းမွေးနေ့ရဲ့ ရဲ့အစ်မရဲ့ သူငယ်ချင်း ... အဲဒီအစ်မနဲ့ ရွှေစင်ဖြာတို့က လေး ယောက်တဲ့ သူငယ်ချင်းအုပ်စုထဲက နှစ်ယောက်ပေါ့ ... ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်က နိုင်ငံခြား ထွက်ကုန်ကြပြီ ... သူ့ က ... ကျောင်းပြီးသွားကြတာ သိပ်မကြာသေးဘူး ... ကိုလေးနဲ့ တစ်နှစ်တည်းဖြစ်လိမ့်မယ် ... ကျောင်းမှာ တွေ့မိကြပဲ ... အခုမှ တွေ့ကြရတယ်လို့နော် ... အံ့ဩ

၁”

ကျောင်းသာပြီးသွားတယ်၊ ကျောင်းတောင် မှန်မှန် မတက်ဖြစ်ပဲ ဆိုင်ကယ်ဝယ်ရောင်းလောကထဲက ပိုပြီးမွေ့လျော်ခဲ့ တဲ့အတွက် တစ်နှစ်တည်းကျောင်းပြီးခဲ့ကြရက် မဆုံဖြစ်ခဲ့တာဖြစ် မည်။ မိန်းကလေးတွေက အများအားဖြင့် ကျောင်းတက်မှန်ကြ တယ်ဆိုလား သူကတော့ ကျောင်းတက်မမှန်ခဲ့သူပင်။

“အရေးကြီးတဲ့အချက် ကျန်သေးတယ် မီးမီး ... သူ့မှာ ရည်စားရှိ မရှိက ... ပိုအရေးကြီးတယ်လေဟာ ...”

“လုံးဝမရှိဘူး ... သူတို့အုပ်စုက မစွဲတာမဟုတ်ဘူး ... ရည်း စားထားဖို့ စိတ်မဝင်စားဘဲ လေးယောက်သား ကျောင်း ပျော်ဘွဲ့ခံလိုက် ... လောင်လိုက် ... လျှောက်လည်လိုက် နဲ့တဲ့ ... အခုလည်း ဟိုနှစ်ယောက် နိုင်ငံခြားထွက်သွားကြ လို့ နှစ်ယောက်သား ငေါင်ပြီး ကျန်ခဲ့ကြတာ ... သူက သဘောကောင်းပါတယ် ... မီးမီးနဲ့တောင် အဖွဲ့ကျခဲ့သေး တယ် ... သိလား ... ညီအစ်မသုံးယောက်ရှိတယ် ... သူက အကြီးဆုံး ... နောက်နှစ်ယောက်မှာမည်က ငွေစင်ဖြာနဲ့ ကြွေစင်ဖြာတဲ့ ... ဘယ်မှာနေသလဲဆိုတာတော့ ... မမေး ခဲ့မိဘူး ... ကဲ ... ဒီလောက်ဆို မီးမီးပြောတာ ပြည့်စုံပါ တယ်နော် ... ကိုလေး”

“ဘယ်မှာနေလဲဆိုတာပါသိရင် ... ပိုကောင်းမယ် ...”

ရွှေစင်ဖြာဟူသော အမည်နာမကလေးက သူ့နှလုံး သားထဲမှာ စတင်နေရာယူတော့၏။ ထိုနေ့ကစပြီး နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မှာ သွားလေရာ၌ သူမအား ရှာဖွေတတ်ခဲ့ခြင်းအလုပ်တစ်ခုက တော်လှောင်းထံ၌ လက်ခံရရှိလာခဲ့ပါသည်။

အခုတော့ မမျှော်လင့်သော တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခု ကြောင့်ပင် သူမကလေးနဲ့ ထပ်မံဆုံဆည်းခွင့်ရခဲ့ပြီ။ သူမကလေးထံ မှ အသိအမှတ်ပြုမှုတစ်ချို့မှာ ပျော်ဝင်ခဲ့ပြီ။

ပြီးတော့ သူ့ဘဝ၏ နောက်ပိုင်းနေ့ရက်များမှာ သူ နံဘေးတွင် သူမကလေးရှိနေစေဖို့ သူ စတင်ကြိုးစားရတော့မည် ဟူသောအသိဖြင့် ရှင်သန်နေခဲ့ပြီ။

***

နေ့စဉ်ရက်ဆက်ပင် ဆိုင်ကယ်ကြီးတစ်စီးဖြင့် ဘဝနေ သုံးလေးကြိမ်ထက်မနည်း အိမ်ရှေ့ကဖြတ်သော အမျိုးသား ကလေး၏ရည်ရွယ်ချက်ကို မေမေလည်း သတိပြုမိစ ပြုပြီ။ ငွေနှု ကြွ၏ သတင်းပေးချက်အရ ရွှေစင်ဖြာ၏ ဇာတ်လမ်းကလေးမှန်း မေမေသိရှိ။ ဆိုင်ကယ်သံ အကျယ်ကြီးကြားပြီးဆိုလျှင် မေမေနှင့် မိန်းမားရဲ့ တစ်ထပ်ခွဲတိုက်လုံးချင်းကလေးထဲမှာ ရှိသမျှ လူသား လေးယောက်တို့က ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့် ထိုဆိုင်ကယ်ရှင်ကို နှင်းကြည့်အကဲခတ်တတ်နေပြီ။

“ငွေနှုကြွပြောတော့ ... အန်တိုနီယိုတန်ဒါးရက်နဲ့ တူသတဲ့ မေမေတော့ ဒီနေ့ထိ ဒီကောင်လေးမျက်နှာ သေသေချာချာ မမြင်ရသေးဘူး ... ဟဲလ်မက် ကြီး အမြဲဆောင်းထားနေကျ ကိုး ... ဒါပေမဲ့ လေ့လာရသလောက်ကတော့ ...

www.burmeseclassic.com

ကလေးကချေ ဟုတ်ပုံမရပါဘူး ... သူ့ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေးပဲ ... အိမ်ရှေ့က ဆိုင်ကယ်နဲ့ ဖြတ်ပြတာပဲရှိတယ်။ ရွှေက ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ဆုံးဖြတ်နော် ... မေမေတဘယ်တော့မှ သားသမီးတွေရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို မချွတ်ကိုင်ဘူး ... ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုမှားတာနဲ့ တစ်ဘဝလုံး စိတ်ဆင်းရဲရမှုကိုပဲ ဧည့်တွက်ရမယ်ဆိုရင် အကောင်းဆုံးပေါ့ ... အိမ်ထောင်တစ်ခု တည်ထောင်ရာမှာ ဘာမှ အရေးကြီးဆုံးလဲ ... ငွေကြေးလား ... ပညာလား ... မေတ္တာလား ... နားလည်မှုလား ... အဲဒါတွေကို ရွှေက သေချာချာ စိစစ်ဆုံးဖြတ်နော်”

ယခင် ယခင်ကလည်း မေမေ့ကို သူမနဲ့ပတ်သက်ပြီး လာရောက်စပ်ဟပ်သူတွေလည်း ရှိပါသည်။ မေမေက သူမအထိုစကားဖြင့်သာ ဆုံးဖြတ်ခိုင်းခဲ့လျှင် သူမက အလွယ်တကူ ဆုံးဖြတ်နိုင်ခဲ့သည်သာတည့်။ ပြီးတော့ သူ့လိုပဲ လာရောက်ပိုးပန်းတွေနှင့် ပတ်သက်လျှင်လည်း အလွယ်တကူ ခပ်မြန်မြန် ဆုံးဖြတ်နိုင်ခဲ့ပြန်၏။

အခု သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆုံးဖြတ်ရဦးမတဲ့။ မေမေ့မေမေပီသစွာပင် သမီးကြီး၏အနိပ်အကဲကို သိမြင်လျက် ခွင့်ပြုစွာ ပြီးနေတတ်သည်မှာ သူ့ဆိုင်ကယ်သံ ကြားလည်း ကျေနပ်အေးအေးအရာများဖြစ်ပေါ်ပြီး တိတ်တဆိတ် ပြီးနေတတ်သော ရွှေက

ကြောင့်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

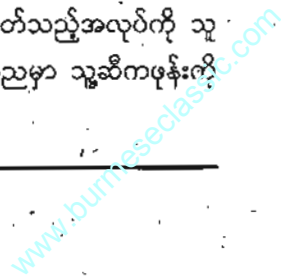
သူနဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့ကြည့်ချင်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ဆီက ညှို့ငင်သောအကြည့်များနှင့် ရင်းနှီးစွာ ပြုံးတတ်သော အမူအရာတွေကိုလည်း ရင်ခုန်ရသေးသည်။ တစ်ဖန် ခပ်သြသြ စကားသံများကို အကြာကြီး နားထောင်ကြည့်ချင်ပါရဲ့။

သို့သော် အသက် နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ကျော်ပြီ ဖြစ်သော အမျိုးသမီးကလေးက ‘အချစ်’ ဆိုသောအရာ၌ အတွေ့အကြုံနည်းပါးလျက် ရင်ခုန်ရခြင်းတွေကိုလည်း ရင်မဆိုင်ရဲသေးလျက် ရှိနေဆဲပင်။

နောက်ပြီးကျတော့ ချစ်သူတစ်ယောက်ကို ချစ်မိသည်ဆိုရာတွင် ဘာတွေများ ပြောင်းလဲသွားတတ်သလဲဆိုတာ ဆိုလည်း မဆန်းစစ်တတ်သေးချေ။ တွေ့ကြုံရမည့် အကောင်းအဆိုးတွေကိုလည်း တွေ့ဝေဆဲတည်း။

ဒါပေမယ့် သူကတော့ ရွှေစင်ဖြာ၏ တွေ့ဝေမှုများအား ဖြိုဖျက်ပေးနိုင်ခဲ့သူပင် ဖြစ်လေသည်။

အဲဒါကတော့ သူ့ထံမှ ဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်မှုကို ဆက်ခံရရှိသည့်အတွက်ပင် ဖြစ်၏။ ဆိုင်ကယ်ကြီးတစ်စီးဖြင့် ရက်ပတ္တပတ် နှစ်ပတ်လောက် အိမ်ရှေ့က ဖြတ်သည့်အလုပ်ကို သူ့အောက်မကွက် ထမ်းဆောင်ပြီးနောက်၊ တစ်ညမှာ သူ့ဆီကဖုန်းကို သူ့လက်ခံနားထောင်မိခဲ့တာဖြစ်သည်။

ညဘက်တွေမှာ ညဉ့်နက်အောင် ဖြိုဒိယိုကြည့်တတ်
သော၊ ဝတ္ထု မဂ္ဂဇင်းတွေ ဖတ်တတ်သော၊ သင်တန်းပေါင်းစုံမှ
သင်ခန်းစာတွေ လေ့လာနေတတ်သော၊ ဒါမှမဟုတ် အိပ်ရာထဲ
မိမိနဲ့လဲ ပြာလဲလဲမီးလုံးကလေးထွန်းကာ အမေရိကန်ကျေးလက်
တေးသွားများကို ခပ်တိုးတိုးဖွင့်ကာ ကော်ဖီကို မိမိဆွဲ၍ သောက်
တတ်သည့် အလေ့အထရှိသော ရွှေစင်ဖြာအတွက် ညဆယ့်တစ်နာရီ
မှာ ဖုန်းသံတစ်ခု၏ နှောက်ယှက်ခြင်းကို စတင်လက်ခံရရှိတော့
တာပဲ။

အိမ်ရှိဖုန်းလိုင်း တစ်လိုင်းထဲကို ညီအစ်မ သုံး
ယောက်သား ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ ဖုန်းတစ်လုံးစီဖြင့် လိုင်းခွဲဆက်
သွယ်ထားတတ်တာကြောင့် ဖုန်းသံမြည်လျှင် ငွေနဲ့ကြွေတို့ အိမ်
ခန်းတွေထဲကလည်း ကြားရမှာမလွဲ။

ဒါပေမယ့် သူတို့တတွေ ရွှေစင်ဖြာနဲ့မတူ။ ဆယ့်တစ်
နာရီဆိုသော ညအချိန်မှာဆို ဖုန်းဘယ်လောက်ပဲ အိပ်ရာဘေးထဲ
မြည်ပါစေ။ နီးတတ်သူတွေမဟုတ်။ ထို့ကြောင့် သူ ဖုန်းဆက်တာ
ရွှေစင်ဖြာတစ်ယောက်သာ လက်ခံရရှိခဲ့တာပင်။

“ရွှေစင်ဖြာလား ...”

ဟူ၍ ဖုန်းကိုင်လိုက်ပြီး ထူးသံမဆုံးခင်မှာ အထူး
မေးနိုင်ရအောင် သူက သတင်းစုံစမ်းတာ အင်မတန် တော်စွာ
သည်။ ဒီအချိန် ဖုန်းကိုင်တတ်သူမှာ ရွှေစင်ဖြာတစ်ယောက်သာ

ကြောင်း သူ ဘယ်လိုသိသလဲဆိုတာ နောက်များမှ သိခွင့်ရပါသည်။

“ဟုတ်တယ် ... အခု ဘယ်သူဆက်တာလဲ ...”

ယောက်ျားသံတစ်သံမှန်း သိရှိလျှင် လေသံကို
တမင် မာပစ်လိုက်သေးသည်။

“လေသံကလည်း ... အခုထိ ခပ်မာမာပါပဲလားကွာ”

“ဘယ်သူလဲလို့ မေးနေတယ် ...”

“နေ့တိုင်း ဆိုင်ကယ်နဲ့ လာတဲ့လူ ...”

ထိုအဖြေကြောင့် သူမ အတော်ပင် တုန်လှုပ်သွား
ခဲ့တာ သူတော့မသိ။ ဖုန်းကိုင်ထားတဲ့လက်တွေ တုန်ယင်အေးစက်
သွားတာ။

“ညဆယ့်တစ်နာရီလောက်အချိန်ဆိုရင် ... ရွှေစင်ဖြာတို့
တစ်အိမ်လုံး အိပ်သွားကြပေမယ့် ရွှေစင်ဖြာက ညဉ့်နက်မှ
အိပ်တတ်တာကို ကိုယ်သိတာ ဒီနေ့မှနက်ကမှ ... ကိုယ့်ညီမ
ဝမ်းကွဲ ပြောပြတာလေ ... ကိုယ့်ညီမလေးက ရွှေစင်ဖြာ
သူငယ်ချင်း လဲ့လဲ့ရဲ့ညီမနဲ့ သူငယ်ချင်းပေါ့ ... ကိုယ့်ညီမ
နဲ့ ရွှေစင်ဖြာတို့ ဆုံဖူးမှာပါ ... သူနာမည်က မီးမီးလို့ အိမ်
မှာခေါ်ကြတယ် ... အပြင်နာမည်ကတော့ ဆုမွန်ဖြိုးတဲ့
သူက ကိုယ့်အတွက် ရွှေစင်ဖြာအကြောင်းတွေကို လဲ့လဲ့ရဲ့
ညီမဆီကတစ်ဆင့် စုံစမ်းပေးနေတဲ့ ... ညီမအလိမ္မာလေး
ပေါ့ ... က ... ဒါဆို ... ဒီအချိန် ဖုန်းကိုင်တာ ရွှေစင်ဖြာပဲ

ဖြစ်ရမယ်လို့ ကိုယ် ဘာကြောင့် ... အတပ်သိသလဲဆိုတဲ့ ပဟေဠိနဲ့ ဦးနှောက်စားမနေတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့ ... ”

သူက သူမ မေးစရာမလိုအောင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံပင် ရှင်းလင်းပြောပြရင်း စကားအဆုံးမှာ ခပ်တိုးတိုးရယ်သံကလေးနဲ့ အဆုံးသတ်လေသည်။

“ဖုန်းချပစ်ဖို့တော့ မစဉ်းစားနဲ့နော် ... ကိုယ်က တစ်ညလုံး ဖုန်းခေါ်နေမှာပဲ ... ဒါမှမဟုတ် တစ်ညလုံး ဆိုင်ကယ်သံ အကျယ်ကြီးလုပ်ပြီး ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် အိမ်ရှေ့က ဖြတ်နေမှာပဲ ... အမေ မနိုးစေချင်ရင် ကိုယ်နဲ့ ဖုန်းပြောမှာကို လက်ခံမှဖြစ်မှာ သိလား ... ”

“လူရမ်းကား ... ကလေးကချေ ... ရှင် ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ စိတ်အနှောင့်အယှက် ပေးနေတာလဲ ... ရှင်နဲ့ကျွန်မမှာ ဘာရန်ငြိုးရန်စမှ မရှိဘူး ... ဘယ်တုန်းကမှလည်း မပတ်သက်ခဲ့ဖူးဘူး ... ရှင် တမင်သက်သက် နှောင့်ယှက်နေတာကို လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး ... ”

“ပတ်သက်မှု ... ဟုတ်လား ... ရှိတာပေါ့ ရွှေစင်ဖြာရဲ့ ... ကိုယ်နဲ့ရွှေစင်ဖြာတို့ မာတိုဗာပုလင်းတွေ အများကြီးထဲမှာ တစ်ပုလင်းကို လက်အတူတူဆုံပြီး ရွေးခဲ့ကြဖူးတဲ့ ပတ်သက်မှု ... ပြီးတော့ ရွှေစင်ဖြာတို့ ညီအစ်မသုံးယောက်လို ရာခရီးတွေကို ... အချိန်ကုန်ခံ လိုက်ပို့ပေးခဲ့ဖူးတဲ့ ပတ်

သက်မှုတွေကို မမေ့ပစ်နဲ့လေကွာ ... ကိုယ်တို့ မိတ်ဆွေ ဖြစ်သင့်နေတာကြာပြီ ... ကိုယ်က ရွှေစင်ဖြာအကြောင်း တွေ အကုန်သိပြီးပြီ ... ကိုယ့်အကြောင်းတွေကိုလည်း ရွှေစင်ဖြာ သိစေချင်တယ် ... ”

“မလိုဘူးထင်တယ် ... ကျွန်မမှာ လဲ့လဲ့ကလဲ့ရင် ဘယ် မိတ်ဆွေမှ မထားခဲ့ဖူးဘူး ... ရှိလည်း မရှိဘူး ... ယောက်ျား လေးမိတ်ဆွေဆိုရင် ဝေးသေး ... သူတို့က ခင်မင်ချင်တယ် ဆိုတာဟာ ကောင်းသော ခင်မင်ခြင်းနဲ့ ခင်ကြတာမဟုတ်ဘူး ... အကြံအစည်တစ်ခုခု အမြဲပါနေလိမ့်မယ်ဆိုတာ ... ကျွန်မ ယုံကြည်တယ် ... ”

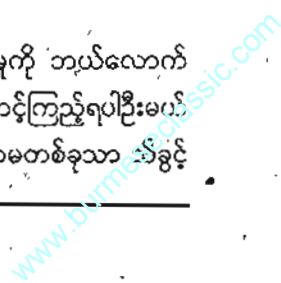
“ကိုယ့်အကြောင်းတွေကို လုံးဝ မသိချင်ဘူးလား ... ”

“ဟုတ်တယ် ... မသိချင်ဘူး”

“ဟာ ... သွားပါပြီကွာ ... ”

စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညီးတွားသံကလေးအဆုံး၌ သူ့ထက် စကားသံတွေ တိတ်ဆိတ်သွားပါသည်။ အင်း မိန်းကလေး အန်ဆောင်လျက် မသိချင်ပါဘူးဟု ခိုက်တံခံလိုက်ရသော်လည်း ထာယုံတကယ်တော့ သိချင်သားပင်။

ရှင် ကျွန်မရဲ့ ဆက်ဆံရေးကျမှုကို ဘယ်လောက် အထိ စိတ်ရှည်နိုင်မလဲ၊ ဇွဲရှိနိုင်မလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရပါဦးမယ် ... ဒါကြောင့် တော်လှောင်းဟူသော အမည်နာမတစ်ခုသာ သိခွင့်

ရထားသော လူတစ်ယောက်ရဲ့အကြောင်းကို အချိန်ကာလများစွာ ယူလျက် စောင့်ကြည့်အကဲခတ်ရပါမည်။ အဲဒါဟာမိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ကျင့်ကြံအပ်သော ဣန္ဒြေသိက္ခာတစ်ခုလည်း ဖြစ်သေးသည်ကွယ်။

“ကဲ ... ရှင် ဘာမှ ဆက်ပြောစရာမရှိတော့ဘူးဆိုရင် ကျွန်ုပ်ဖုန်းချလိုက်တော့မယ် ... ရှင် စိတ်ကျေနပ်အောင် ကျွန်ုပ်ဖုန်းလက်ခံ ပြောပြီးပြီ ... ထပ်ပြီး မနှောင့်ယှက်တော့တောင်းပန်တယ် ...”

“ကိုယ် ... ညတိုင် ဒီအချိန် ဖုန်းဆက်မယ် ရွှေစင်ဖြူ အနည်းဆုံး ဆယ်မိနစ် ... ဆယ်ငါးမိနစ်လောက်တော့ စကားပြောခွင့်ပြုပါ။ ပြီးတော့ ... မနက်ဖြန် ရွှေစင်ဖြူ သွားတက်မဲ့ ကွန်ပျူတာသင်တန်းအချိန်မှာ ကိုယ်က အဲဒါ သင်တန်းရဲ့အောက်ထပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ ကြည့်နေမယ်ဆိုတာ မှာထားမယ်နော် ... ရွှေစင်ဖြူ ကိုယ်မျှော်နှာကို မတွေ့ချင်ရင် ... ကြိုတင် မျက်နှာလွှဲထားလို့ရတာပေါ့ ... နောက်ပြီး ရွှေစင်ဖြူ ဓာတ်သမ္မာ သင်တန်းတိုင်း အချိန်တွေကို ကိုယ် သိထားသေးတယ် ... ဘယ်နည်းမှ မဆို ကိုယ် အမြဲရောက်နေမှာပါ ... ကိုယ်ရဲ့ ဟွန်ဒါနီဘဲ(လ်) ဆိုတဲ့ REBEL SPECIAL ဆိုင်ကယ်ကြီး ရောက်နေပြီဆိုရင် ကိုယ်လည်း အဲဒီနေရာမှာ ရှိနေမှာပါ ... ကိုယ် ...”

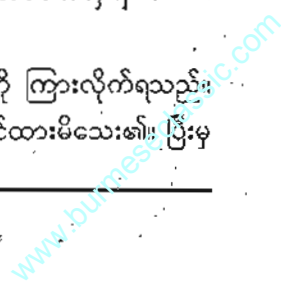
ကြောင့် ရွှေစင်ဖြူကို ခင်မင်ချင်သလဲဆိုတာ ... ကြိုသိနေလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကိုယ်လည်း သိပါတယ် ... ကိုယ့်ကို ကြိုက်သလောက် လေ့လာပါ ... ကိုယ့်ဘက်က ရွှေစင်ဖြူနဲ့ ပတ်သက်ရင် အရာရာမှာ ဘာသာစုံမှ ဖုံးကွယ်ထားစရာ မရှိပါဘူးဆိုတာတော့ ... ကြိုပြောထားချင်တယ် ...”

“သိပ်သေချာနေတယ်ပေါ့လေ ... ကောင်းပြီ ... ကျွန်ုပ်မရှင့်ကို စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့ ... ရှင့်အကြောင်းတွေတော့ အပင်ပန်းခံပြီး စုံစမ်းနေမယ်လို့တော့ မမျှော်လင့်နဲ့ ရှင့် ... ကျွန်ုပ်မက သူများအကြောင်း စုံစမ်းရတာ ဝါသနာမပါဘူး”

သူ့ဆီက အဓိပ္ပာယ်မှစွာ ရယ်သံ... သို့ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ဟင်း ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရာမှာ Perfect ဖြစ်နေတယ်ဆိုပြီး သိပ်ထင်နေတဲ့ ရယ်သံဟာ သူမ ကဲ့ရဲ့ပစ်မိ၏။ ပြီးတော့ သူက မာနကြီးတတ်ပြီး တစ်ယူသန်နိုင်မည့် ယောက်ျားမျိုး ဖြစ်မည်လို့လည်း သူမ ယူဆချင်ပြန်သေးသည်။

“ကိုယ့်ဖုန်းကို ... စိတ်ရှည်လက်ရှည် နားထောင်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရွှေစင်ဖြူ ... အိပ်မက်လှလှ မက်ပါစေ ...”

သူ့ဘက်က ဖုန်းချသံသဲ့သို့ကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူက ဖုန်းကို အကြာကြီး မေ့လျော့၍ ကိုင်ထားမိသေး၏။ ပြီးမှ

သတိရကာ ဖုန်းကို နားမှ ခွာဖြစ်လေသည်။

ပြီးတော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ တိဇာတ်ဆိတ် ပြုံးနေမိ၏။ အမေရိကန် ကျေးလက်တေးသွားကလေး ခပ်တိုးတိုး ပျံ့လွင့်နေသော၊ ပရပ်နဲ့ ခပ်သင်းသင်းဖြင့် ထုံလွမ်းသော၊ ပြာလဲ့လဲ့ မီးရောင်ကလေးများ ဖြန့်ကြက်ထားသော အိပ်ခန်းငယ်လေးအတွင်း ဝယ် အမျိုးသမီးငယ်လေးတစ်ယောက်ဟာ အိပ်မက်မက်ဖို့ဝေးလို့ အင်မတန် ကြိုးစား၍ အိပ်စက်ရသည့် ညတစ်ညကို ကုန်ဆုံးစေတော့သည်။

အင်း၊ မနက်ဖြန်မနက်ဟာ ရင်ခုန်ခြင်းအတိနဲ့ စတင်ရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့။

***

“ကက” အနီနံပါတ်အမှားကားတစ်စီးက သူ့မြင်တွင်းရှေ့မှာ လာရောက်ရပ်တန့်၏။ အဖြူရောင် ကားမှန်ကို ထွင်းဖောက်၍ မြင်လိုက်ရသူမှာ သူ့မျှော်လင့်ထားသူကလေးပဲ ဖြစ်ပါသည်။

မင်းမသိဘူး။ ကိုယ့်ဘယ်လောက်တောင် ရင်ခုန်သွားရသလဲဆိုတာ မင်းမသိသေးပါဘူး ရွှေစင်ဖြာ။ ကိုယ့်ဘဝမှာ ဒါ ပထမဆုံး ရင်ခုန်ရခြင်းပဲ။

မျက်မှန်အနက်ရောင် အပိုင်းကလေး တပ်ဆင်ထား၍ သူမ၏ မျက်လုံးတွေကို သူက မြင်ခွင့်မရ။ ဒါကြောင့် သူ့ရှိရာကို သူမ လှမ်းကြည့်သလား၊ မကြည့်သလားကို သူ သိခွင့်မရပါ။

မင်း သိပ်လူလည်ကျပါလား။ နေပူတာကို အခွင့်အောင်းယူ၊ နေကာမျက်မှန်တပ်ပြီး ကိုယ့်ကို တိတ်တခိုးကြည့်နေသိန်မယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိမှာ မင်းစိုးရိမ်တယ် မဟုတ်လား ရွှေစင်ဖြာ။

ဒါကြောင့် မင်းမျက်လုံးတွေကို ကွယ်ထားဖို့ ဒီမျက်မှန်ကို တမင် တပ်လာတယ်လို့ ကိုယ် ယူဆချင်ဇာယ်။

မင်းဘာဖြစ်လို့ တက္ကစီတွေပဲ စီးသလဲ။ အဲဒါကို ကိုယ် ခုထိ စဉ်းစားမရသေးဘူး။ ကိုယ်ပိုင်ကားလည်း ဝယ်စီးနိုင် ရက်နဲ့ အငှားကားစီးရတာ မပိုက်သေးပါဘူး။

မိန်းကလေးတွေ ကားမောင်းနေတဲ့ခေတ်ကြီးထဲ မှာ ကားမမောင်းတတ်ရင်ထားတော့၊ ကိုယ်ပိုင်ကားလေးတစ်စီးနဲ့ တော့ သွားလာသင့်တယ်။ စိတ်ချ။ ကိုယ့်ချစ်သူကလေးဖြစ်လာခဲ့ ရင် မင်းကို ကိုယ်ဆိုင်ကယ်နဲ့ အကြိုအလို့ လုပ်ပေးဖို့ ဝန်မလေးဘူး ဆိုတာ မင်းသိစေရမယ်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘေး လေ့ကားထစ်တွေကို နင်း ဖြတ်ကျော်တက်သွားသော သူမ၏ ခြေဖဝါးတွေကို လိုက်ငေးမိ သည်။ ညာဘက် ခြေကျင်းဝတ်မှာ Foot Chain ကလေးရှိ၏။

သင်တန်းချိန်တစ်ချိန်လုံးကုန်အောင် ထိုင်စောင့်ဖို့ ကိုယ့်မှာ အချိန်တွေ သိပ်အားနေတယ်လို့တော့ မထင်ပါနဲ့။ ကိုယ့် ရဲ့အချိန်တချို့ဟာ ဆိုင်ကယ်သဖို့၊ ဆိုင်ကယ်စတန့်စီးဖို့၊ စိတ်ကြိုက် ဆိုင်ကယ်တွေတွေ့၍ အလိုက်ပေးပြီး လဲဖို့လည်း ဝန်မလေး။ အဲဒီ လိုနဲ့ တစ်နေ့တစ်နေ့ မအားရာက အခုတော့ ရွှေစင်ဖြာကို စောင့် ကြည့်ဖို့ အချိန်တွေတောင် ပိုတိုးလာရပြီ။

***

“အဲမယ် ... အမျိုးသမီး ... ရှင့်မျက်နှာက ပြုံးစိစိနဲ့ပါလား ဘာဖြစ်လာတာလဲ ... တက္ကစီဒရိုင်ဘာက ဈေးလျော့ယူ လိုက်လို့တော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး ... ”

လဲ့လဲ့က သူမ ဝင်လာလာခြင်း လှည့်ကြည့်အကဲ ခတ်လျက် သူမက လဲ့လဲ့နဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်လျှင်ပဲ ဤသို့ မေးခံရလျှင် ရွှေစင်ဖြာ၏ နှုတ်ခမ်းကလေး ပိုမိုကွေးကျ ပြုံးဖြစ် သွားတော့၏။

အင်း ဒီသင်တန်းရဲ့ အောက်ထပ်မှာရှိတဲ့ လက်ဖက် ရည်ဆိုင်ထဲက ဆိုင်ကယ်မင်းသားစာလေးအကြောင်း ပြောပြလိုက် ကြတာတော့ လဲ့လဲ့ ဘာဖြစ်သွားမည်မသိ။ လဲ့လဲ့က ကိုယ်တိုင်လည်း အချို့ကြီးလုပ်မည်လို့ ကြေညာထားရုံတင်မက သူ့အချစ်ဆုံးဖြစ် သော ရွှေစင်ဖြာကိုပါ အဖော်ညီချင်သူတည်း။

www.burmeseclassic.com

တစ်သက်လုံး ဘယ်ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အကြောင်းကိုမှ အမှတ်တရ စကားထဲ ထည့်မပြောတတ်သူ၊ ရွှေစင်ဖြာက ဆိုင်ကယ်မင်းသားကလေးရဲ့အကြောင်းကို ထည့်ပြောလျှင် လဲ့လဲ့ထံမှ စွပ်စွဲချက်တွေတော့ ရနိုင်ကောင်းရဲ့။

အို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောမပြဘဲနဲ့မှ မနေနိုင်တာ၊ လဲ့လဲ့ကို အနည်းအကျဉ်းလောက် ပြောပြချင်သေးသည်။

“ကျုပ် ... ပြုံးစိစိဖြစ်ရခြင်းကို အကြောင်းရင်းကို ရှင် သိပ် သိချင်ပါတယ်လို့ ဝန်ခံရင် ပြောပြမယ် ... သိပ်မသိချင်ဘူး ဆိုရင်တော့ မပြောပြတော့ပါဘူး ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီကိစ္စက ကျုပ်အတွက် တစ်ချိန်ချိန်မှာ အရေးပါချင်လည်း ပါလာနိုင်တယ် ... ဒါမှမဟုတ် အရေးမပါချင်လည်း မပဲ တော့မဲ့ကိစ္စတစ်ခုပဲ”

“ဟယ် ... အဲဒီလိုတော့ မလျှို့နဲ့လေဟယ် ... နင့်အတွက် အရေးပါတဲ့ ကိစ္စဖြစ်ဖြစ် ... မဖြစ်ဖြစ် ငါနဲ့ဆိုင်တာပဲ ... သိခွင့်ရှိတယ် ... ပြော ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါ့မယ်ရှင် ... ”

“နင် ... အရင်ကနဲ့မတူဘူး ... ဒီကိစ္စကိုပြောဖို့ သိပ်တကြံနေတယ် ... မဟုတ်မှလို့ရော ... ဒါ ရည်စားထားတော့ မယုံကိစ္စပဲထင်တယ် ... ”

“ဟယ် ... နင် သိပ်တော်နေပါလား ... ဗေဒင်ဟောစာ

တောင် ကောင်းနေပြီ ... ”

“ကြည့်စမ်း ... နင်က ငါ့ထက် သံယောဇဉ်တွယ်ရမဲ့လူ တွေ နေပြီပေါ့လေ ... ရွှေစင် ... နင်တော့လား ... ဒုက္ခ တွေ တော့မယ် ... ငါပြောတာကို နားမထောင်ဘဲ ... တောက် ... လျှောက်လုပ်နေပြီပေါ့လေ ... ”

ဘာမှ မပြောရသေးခင် ရှေ့ကို ကြိုတင်လွေးလျက် ယောက်ယက်ခတ် ဆူပူနေသော လဲ့လဲ့ကို တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန်ကို သာ ပြောပြဖို့ ဆုံးဖြတ်ပါသည်။ လဲ့လဲ့ကို နောက်ချင်တာနဲ့ တမင် ဇာတ်လမ်းထွင်မိလိုက်တော့ လဲ့လဲ့ဆီက တဆင့်စကားတွေ ပေါက် ကြားပြီး သူ့နားထဲ ရောက်သွားမှဖြင့်၊ အင်း ... တော်ကြာ သူက အမှတ်တွေယူနေမှ သူ သိကွာကျဉ်းမည်။

ဒါတွေကို တွေးမိလျက် သူမက ဆရာမလာမင်းမှာ ပင် သူနဲ့ စတင်တွေ့ဆုံမှုများကို လဲ့လဲ့အား ပြောပြလိုက်၏။ ပြီး တော့ ခုနောက်ဆုံး အဖြစ်အပျက်တစ်ခုဖြစ်သည့် ဒီသင်တန်းရဲ့ မြေညီထပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သူ ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း အရာအထိပင် ပြောပြမိပြန်သည်။

“အဲဒီကောင် ... ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ ... ဘယ်သူ့သားသမီး လဲ ... ဘယ်လိုလူမျိုးလဲဆိုတာတွေကို နင် အနီးကပ် လေ့ လာဖို့လိုတယ် ... ဒီလို မအိမ်လည်ကြီး လုပ်ထားလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ... လူတစ်ယောက်ရဲ့အကြောင်းဆိုတာက

သူ့ကို အဝေးက လေ့လာတာထက် အနီးကပ်လေ့လာတာက ... ပိုထိရောက်တယ် ... နင် သူ့ကို စိတ်ဝင်စားတယ် ဆိုရင် သူနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့ အရင်လက်ခံလိုက် ... ပြီးမှ သူနဲ့ ပတ်သက်သမျှတွေ လေ့လာ ... ”

“ဟယ် ... ကောင်းပါ့မလား ... ငါနဲ့သူ အမြဲတမ်း တွဲတွေ့နေရင် အလကား နာမည်ထွက်နေဦးမယ် ... ”

“ငါလည်း အမြဲတမ်းရှိနေမှာပဲ ... ငါ့ပါ ဝိုင်းလေ့လာပေးမှာပေါ့ ... ”

“ဒီလိုကျတော့ ... နင်က ဘယ်ဆိုးလို့လဲ ... ငါ့ကိုချစ်သားပဲ ... ”

“အမျိုးသမီးကလေးရေ ... ရှင်ကသာ ကျုပ်ထက် ပိုချစ်ရတဲ့ သူ တွေ့တော့မှာ သေချာတယ်”

လဲ့လဲ့၏စကား မှန်နေသလား၊ မမှန်နေသလား

ဆိုတာ အခုချိန်မှာတော့ ရွှေစင်ဖြာ မသိသေးပါ။ သေချာတာကတော့ သူနဲ့ မိတ်ဆွေတွေဖြစ်ကြလျှင် သူမ အင်မတန် ရင်ခုန်ရမည့်နေ့တွေကို ရင်ဆိုင်ရတော့မည် ဆိုတာပဲဖြစ်၏။

***

ထိုနေ့ညဘက် ဆယ်တစ်နာရီတိတိမှာတော့ ရွှေစင်ဖြာက သူမအတွက် ရောက်ရှိလာမည့် ဖုန်းသံတစ်သံကို နားမိတာတော့ အမှန်ပဲ။

ဖုန်းသံကလေး တတိတိအကြားမှာ လက်ဖျားခြေတွေ အေးစက်သွားခဲ့လေပြီ။ ဖုန်းခွက်ကို ကိုင်၍မသော သူမ၏ ခြေထောက်က တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လို့။ ရင်တွေ တဒိုင်းဒိုင်း ဆောင့်ဆောင့် ဟန်ပန်မှုရာတွေ ပျက်နေတာကို သူ မသိတာ တော်သေးတာပဲ။ အသံတွေ မတုန်နေစေဖို့တော့ ရွှေစင်ဖြာ ကြိုးစားရပါမည်။

“ရွှေစင်ဖြာ ... ဒီနေ့ ကိုယ့်ကို တွေ့တယ်မဟုတ်လား”
ဟု သူက ဖုန်း ကိုင်လိုက်လျှင်ကိုင်လိုက်ခြင်း သူက ခွန်းဖြင့် စတင်ပါသည်။
“တွေ့သားပဲ ... ”

“တော်တယ်ကွာ ... ကိုယ်က မတွေ့ပါဘူးလို့ ညာဖြေ
မယ် ထင်နေတာ ... ရွှေစင်ဖြာက ကိုယ့်ကို ညာမဖြေ
ဘူးနော် ... ဒါပေမဲ့ နေကာမျက်မှန်ကြီး တမင်တပ်ပြီး ကို
ကို ခိုးကြည့်တာတော့ မကောင်းဘူးကွာ ... တကယ်
ကိုယ်က ရွှေစင်ဖြာလှမ်းကြည့်မှ မာနခပ်ကြီးကြီး မျက်
တွေကိုပဲ မြင်ချင်တာ ... ”

“ဘာရယ် ... မာနခပ်ကြီးကြီးမျက်လုံးတွေ ... ဟုတ်လ
ကျွန်မကို ရှင်ကများ ဝေဖန်ရတယ်လို့ ... မဝေဖန်နဲ့ မကြီး
ဘူး ... ဒါ နောက်ဆုံးဝေဖန်ခြင်း ဖြစ်ပါစေ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် ဆင်ခြ
မယ်ခင်ဗျာ ... ဟုတ်ပြီ ... ကိုယ် တစ်ခုသိသွားပြီ
ရွှေစင်ဖြာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သူများဝေဖန်တာ ခံရမှာ မကြ
ဘူးဆိုတဲ့အချက်ကို ကိုယ်သိသွားပြီ ... ”

သူနဲ့သူမတို့ဟာ မနေ့ကထက်စာရင် ဒီနေ့

ရင်းနှီးသွားကြပြီဟု သူမ ထင်မြင်မိ၏။ သူ့စကားသံများက
ကြနေခဲ့ပြီး သူမ၏ စကားသံတွေမှာတော့ သူ့ကို အနိုင်ယူခြင်း
ပါဝင်နေလိမ့်မည်။

“အခု ... ရွှေစင်ဖြာ ဘာလုပ်နေတာလဲ ... အခွေကြ
တာလား ... သီချင်း နားထောင်နေတာလား ... ဝတ္ထု
နေတာလား”

ကြည့်စမ်း။ ရွှေစင်ဖြာကတော့ သူ့အကြောင်းဆို
တစ်ခုတလေမှ သိခွင့်မရသေးပေမယ့် သူ့ကတော့ လုံလုံညီမလေး
ဆီကတစ်ဆင့် သူ့ညီမဝမ်းကွဲ စုံစမ်းထားသမျှတွေနဲ့ သူ့အကြောင်း
တွေ စေ့စေ့စပ်စပ် သိနိုင်လွန်းလှ၏။

အဲဒါကိုပင် မကျေနပ်သေးတော့ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
သူ့အကြောင်းတွေကိုလည်း သူမ သိခွင့်ရချင်ပါသေးသည်။

“အခွေကြည့်နေတာပေါ့ ... ”

“ဘာခွေလဲ ... ”

“ဝေါ့လ်ဒစ္စနေရိုက်တဲ့ ကာတွန်းကားခွေ ... နေစမ်းပါဦး
ရှင်က ကျွန်မ ညဘက်တွေမှာ စောစောမအိပ်ဘဲ ဘာတွေ
လုပ်တတ်တယ်ဆိုတာကအစ သိနေပါလား ... ရှင်ညီမက
စုံစမ်းစစ်ဆေးရေး တော်တော်ကောင်းတယ် ... ကျွန်မ
ချီးကျူးတယ် ... သိလား”

“ကိုယ်က စေ့စေ့စပ်စပ် သိချင်လို့ မေးတတ်တာကိုလည်း
ချီးကျူးဦးလေကွာ ... ”

“မချီးကျူးနိုင်ပါဘူး ... ကဲ ... ဒီလောက် ဖုန်းပြောရရင်လည်း
ကျေနပ်တော့ ... ဒီလိုအခွင့်အရေးပေးတာတောင် လွန်
လှပြီ ... ကဲ ... ဖုန်းချလိုက်တော့မယ် ... ”

“စကားပြောရတာ ခဏလေးပဲ ရှိသေးတယ် ... ကိုယ်က
အကြာကြီး စကားပြောချင်တာ ... ရွှေစင်ဖြာ အိပ်မှ မအိပ်
သေးတာ ... ကိုယ်နဲ့ စကားပြောနေပေါ့ ... ”

“အံ့မယ် ... အလုပ်ရှုပ်ခဲလို့ မပြောနိုင်ပါဘူး ... ညဘက် အေးအေးဆေးဆေး တစ်ယောက်တည်း ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်မလို့ဟာ ... ရှင့်ကို အချိန်တွေ ဖွဲပေးနေရတယ် ...”

အမှန်တော့ သူနဲ့ ဒီထက်မက စကားတွေပြောချင်တာပေါ့။ သို့သော် ဒီလောက်ထိ အခွင့်အရေး မပေးသင့်သေးဟု ယူဆလျက် ဤသို့ ဆုံးဖြတ်မိတာဖြစ်သည်။

“မနက်ဖြန်လည်း ... ကိုယ် ရောက်နေမယ်နော် ... ကိုယ့်ကို ဒီတစ်ခါတော့ နေကာမျက်မှန်နဲ့ ကာမထားတဲ့ မျက်လုံးကလေးနဲ့ကြည့်ပါလို့ တောင်းဆိုချင်တယ် ... ဪ ... နေဦး ... ကိုယ်တို့ ဘယ်တော့မှ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်ကြရမလဲ ...”

“အင်း ... ကြာဦးမယ် ... ထပ်စောင့်လိုက်ဦး ...”
ထို့နောက် သူက ‘အိပ်မက်လှလှမက်ပါစေ’ ဟု မနေ့ကအတိုင်း နှုတ်ဆက်လျှင် သူမစကားကို နာခံစွာပင် ပုန်းခွဲပါသည်။

သူသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရွှေစင်ဖြာ၏ရင်ထဲ နေရာတော်တော် ယူလာနိုင်ခဲ့ပြီ။ သူနဲ့ စကားပြောရတာကို စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်မိဘဲ ပျော်နေသတဲ့။ သူလာတာ စောင့်ကြည့်နေမည့် သင်တန်းတက်ချိန်၊ ဆင်းချိန်တွေဟာ အရင်ကထက် ပိုမိုအိမ်ပွယ် ရှိလာပြီဟု ထင်မှတ်သတဲ့။

ပြီးတော့ ဆိုင်ကယ်သံ ကျယ်ကျယ်ဖြင့် အိမ်ရှေ့က

ဖြတ်သွားတတ်သည့် အချိန်တွေဆိုရင်တော့ သူမက သူ့ကို ချောင်းကြည့်နိုင်မည့် နေရာကောင်းကောင်းတစ်ခုကိုလည်း ရှာထားနိုင်ခဲ့ပြီ။ ထို့နောက် သူ၏ ကျွမ်းကျင်သော ဆိုင်ကယ်စီးဟန်တွေမှာ နှစ်သက်စွာ ငေးတတ်ခဲ့ပြီတည်း။

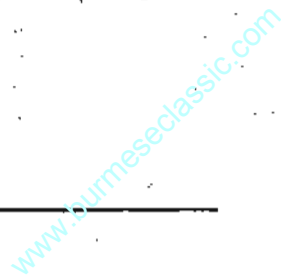
တစ်နေ့ကျရင်တော့ သူမနဲ့သူတို့ဟာ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြတော့မည် ထင်ပါရဲ့။

သူမ အဲဒါကို ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ရင်ထဲကနေ စိတ်ထဲကနေ အလိုလို သိနေသည်။ သူမစိတ်ထဲတွင် ကြိုသိနေတတ်သော အဖြစ်အပျက်တစ်ချို့တွေဟာ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်ဘဲနေသည်နဲ့ အမြဲ ဖြစ်ပျက်သွားတတ်တာများ၏။

အဲဒါက သူမ၏ ထူးဆန်းသော စိတ်တန်ခိုးလည်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့ပေမယ့် မေးဖူးသော ဗေဒင်ဆရာတချို့ကဟောသူမအား အစောင့်အရှောက် ပုဂ္ဂိုလ်များက စောင့်ရှောက်လျက် သူတို့က ကြိုပြောပေးနေသည်ဟု ဟောဖူးကြ၏။

ဗေဒင်ဆရာတွေကို မယုံလို့တော့မဟုတ်။ သို့သော် သူမက မိမိစိတ်တန်ခိုးကိုသာ ပိုယုံကြည်သူလည်း ဖြစ်ကြောင်း အစံနေ့တော့ သူမ၏ချစ်သူ ဖြစ်လာမည့်သူကတော့ သိသွားလိမ့်မည်။

***

သူမထံမှ ရင်းနှီးမှုကို စတင်ရရှိသောနေ့ကို သူ တစ်သက်မမေ့။ အဲဒီနေ့ မတိုင်ခင်ကတောင် သူမ၏ သင်တန်းခိုက် တချို့မှာ သူ သွားစောင့်သေးပေမယ့် သူမ လာမတတ်ချေ။ ဥ ဘက် ဖုန်းဆက်သောအခါ သူ လာမတတ်။

“ရွှေစင်ဖြာ ... နေမကောင်းလို့ အိပ်နေပါတယ် ...”

ဟူသော အဖြေသံတစ်ခုကိုသာ ရင်ဆိုင်ရတာ သူ ရက်တင်းတင်း ကျော်ဖြတ်ပြီးသည့်နေ့က သူမထံမှ ရင်းနှီးအားကိုး မှုကို စတင်ရရှိခဲ့တာဖြစ်သည်။

အဲဒီနေ့က သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၏ စာအုပ် အရောင်းဆိုင်မှ သူ အပျင်းပြေ ဝင်ထိုင်နေခဲ့တာဖြစ်သည်။ တိုင်း ခန်းအောက်ထပ်တစ်ခုကို ဝယ်ပြီးဘာသာရပ်ဆိုင်ရာ မူရင်းစာအုပ် ကော်ပီစာအုပ်တွေရောင်းသော သူငယ်ချင်းနဲ့သူက ကျောင်း

သတ် သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်၏။ သူငယ်ချင်းက စီးပွားရေးတွေ နင်း နှိပ်လုပ်နေချိန်မှာ သူကတော့ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနဲ့ လိမ့်လို့ကောင်း

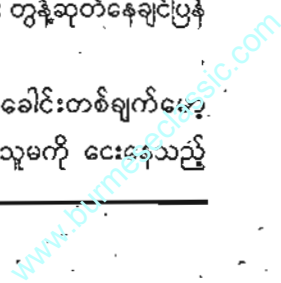
ထိုသို့ သူငယ်ချင်းနဲ့ အပျင်းပြေ စကားပြောနေချိန် မှာ သူ့မြင်ကွင်းထဲသို့ ဝင်လာသော မြင်ကွင်းတစ်ခုကြောင့် သူ နှုတ်လုံးတွေ မှုန်မှိုင်းရိဝေသွားခဲ့ပါသည်။

မယုံမရှိနဲ့ ... သူ့မြင်ကွင်းထဲမှာ မြင်လိုက်ရတာက သူ့ရဲ့ မြတ်နိုးရသူကလေးဟာ တစ်ခြားကောင်တစ်ကောင်နဲ့ တွဲ ဘာတဲ့မြင်ကွင်း ဖြစ်နေခဲ့လို့ပဲ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က တင့်တင့်နှင့် ရွှေစင်ဖြာ နဲ့ ဘာတွေကပ်ပြောနေသည်မသိ။

ရွှေစင်ဖြာကတော့ ခေါင်းကလေးငုံ့ချလျက် မြေ ဖြူကို စိုက်ကြည့်လျှောက်လှမ်းနေပုံကတော့ မသက်သာစရာ။ မင်း မကြည်ဖြူဘဲ မင်းကို အတင်းလိုက်ကပ်နေတာလား ရွှေစင်ဖြာ ကို ချက်ချင်းပြေးသွားပြီး မေးလိုက်ချင်သည်။

တကယ်လို့ သူ့အထင် မှားယွင်းလျက် သူမတို့နှစ် ယောက်ဟာ ကြည်ဖြူပြီးသားချစ်သူတွေပါဆိုရင် သူ ဘယ်လိုနည်း မှုန်ဆိုင်ရပုံမလဲဆိုတဲ့စိတ်တူက ဝင်လာပြီး တွန့်ဆုတ်နေချင်ပြန်

ထိုအချိန်မှာ ရွှေစင်ဖြာက ခေါင်းတစ်ချက်ကော့ နှုတ်လုံး ဘေးဘိဝံယာကို ကြည့်လိုက်စဉ်မှာ သူမကို ငေးနေသည့်

သူ့မျက်ဝန်းများနဲ့ ဆုံတွေ့သွားခဲ့တော့တာဖြစ်၏။

ကြည့်စမ်း။ သူမမျက်နှာမှာ ကျေနပ်သွားခြင်းထက် စိတ်အေးသွားခြင်းတွေ့။ သူ့ကို အားကိုးခြင်းတွေနဲ့ ဝင်းပကြည်လင် သွားလိုက်တာ။ သူ့ထိုင်နေရာသို့ ခပ်သွက်သွက်ဖြင့် လျှောက်လှည့် လျှင် တိုပုဂ္ဂိုလ်က သူမနံ့ဘေးမှာ ပါမြဲပါလျက် ...

“ဟွန်ဒါရီဘဲလ်ကြီး တွေ့လိုက်ကတည်းက ... တော်လှောင် တော့ ဒီနားမှာ ရှိနေမှာပဲဆိုပြီး ... တမင်လိုက်ကြည့်တာ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ ... ရှင်က ဒီမှာရောက်နေတာကိုး ...”

သူငယ်ချင်းက ပြုံးစိစိဖြင့် သူ့ခါးကို တိုလွှတ်နေတာ မို့ သူက ထရပ်ပြီး စာအုပ်ရှိုးကွေ့စိကလေး နောက်ကွယ်မှ အပြစ် ကို ထွက်လာခဲ့လိုက်ရသည်။

‘ကဲ ... ကိုကျော်ထိုက် ဒီမှာ ကျွန်မ ချိန်းထားတဲ့လူနဲ့ တွေ့ ... ရှင်လမ်း ရှင်သွားတော့ ... ကျွန်မသွားမဲ့ခရီး ဒီမှာတင်ပြီးပြီ ... သူနဲ့တွေ့ပြီးမှ တခြားသွားစရာမရှိ ဆက်သွားဖို့ စိစဉ်ရမှာ ... ရှင်က ယုံမှ မယုံဘဲ ... ကျွန်မ ပြောသား ပဲ ... ကျွန်မမှာ ချိန်းထားတဲ့လူ ရှိပါတယ်ဆိုမှ ...”

“ကောင်းပြီလေ ... ဒါဆို ကျွန်တော်သွားလိုက်ပါဦးမယ်”
“ကိုကျော်ထိုက် ... သူ့ကို မှတ်ထားပေါ့ ... သူ့နားထောင် တော်လှောင်တဲ့ ဒီဆိုင်ကယ်ကြီးတွေ့တဲ့နေရာမှာ သူ့ရှိတာ

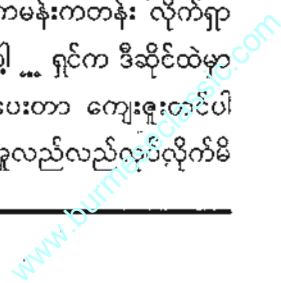
တယ်ရှင် ...”

ထိုသူက လက်ကမ်းပေးသဖြင့် သူက အလိုက်သင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ချိန်တွင် ရွှေစင်ဖြာကို သူ တစ်ချက် မျက်လုံး လှန်ကြည့်တော့ သူ့ကို တစ်စုံတစ်ခု ပြောချင်သော မျက်လုံး ကလေးများနှင့် ဆုံရသည်။

နေ ... မပြောနဲ့တော့ ရွှေစင်ဖြာ။ မင်းရဲ့အခက်အခဲ ကို ကူညီဖြေရှင်းခွင့်ရလိုက်တာကို ကိုယ် ကျေနပ်ပါတယ်။ ပြီး တော့ မင်းရဲ့ အားကိုးခြင်းကို ခံလိုက်ရတဲ့အတွက် ကိုယ် ကြည့်နူး တယ်။

ထိုသူက ပြန်လှည့်ထွက်သွားသောအခါ သူက ရွှေစင်ဖြာကို နားလည်စွာ ပြုံးပြလိုက်၏။ ရွှေစင်ဖြာက ရှက်စနိုး ပြုံးလျက် ...

“ကျွန်မနဲ့ ကျောင်းတန်းက သိကျွမ်းဖူးတဲ့လူပေါ့ ... ဘေး ကနေ ဘာတွေမှန်းမသိဘူး ... ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားတဲ့ အကြောင်းတွေကို လိုက်ပြောပြနေတာ ... ဘယ်လို ခါထုတ် ရမှန်းမသိဖြစ်နေတုန်း ... ဟွန်ဒါရီဘဲလ်ကြီးတစ်စီး တွေ့ လိုက်ရတာနဲ့ ရှင်များရှိမလားလို့ ကမန်းကတန်း လိုက်ရှာ လိုက်ရတယ် ... တော်သေးတာပေါ့ ... ရှင်က ဒီဆိုင်ထဲမှာ ထိုင်နေပေလို့ ... အခုလို ကူညီပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်ရှင် ... အကယ်၍ ရှင်သာ အူလည်လည်လှုပ်လိုက်မိ

လို့ကတော့ အဲဒီလူက ကျွန်မနဲ့ရှင် ချိန်းထားတာကို ယုံမယ်မထင်ဘူး ... အခုတောင် သိပ်ယုံပုံမရဘူး ... ”

“ရွှေစင်ဖြာ ... နေမကောင်းဘူးဆို ... ကိုယ် သင်တန်းမှာ သွားစောင့်နေတာ သုံးရက်တောင်ရှိပြီ ... မတွေ့ဘူး ... လဲ့လဲ့ပဲတွေ့တယ် ... ညဘက် ဖုန်းဆက်တော့လည်း နေမကောင်းလို့အိပ်နေတယ်လို့ ပြောကြတယ် ... ”

“အင်း ဟုတ်တယ် ... ဖျားတာပါ ... တစ်ရက်လောက်ပဲ ဖျားတာ ... ကျန်တဲ့နှစ်ရက် အနားဆက်ယူနေတာလေ ... သောက်ရတဲ့ဆေးတွေကလည်း သိပ်အိပ်လို့ကောင်းနေတော့ ဘယ်မှ မသွားဖြစ်ဘူး ... ”

“အခုရော ... ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဒီလမ်းထဲက အင်္ကျီချုပ်ဆိုင်လာတာ ... ရှင်ကရော ... ဒါရှင်ဆိုင်တော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး ... ဒီတစ်ခါပဲ ရှင်ကို တွေ့ဖူးသေးတယ် ... ကျွန်မက ဒီအင်္ကျီချုပ်ဆိုင် အမြဲလာနေကျ ဒီစာအုပ်အရောင်းဆိုင်ကိုလည်း ... တွေ့နေကျပဲ ... ရှင်တို့ ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့တယ် ... ”

“ဟုတ်တယ် ... ဒါ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းဆိုင်ပဲ ... အပျင်းငြေလာထိုင်နေတာ ... ”

ရွှေစင်ဖြာ၏မျက်နှာ၌ သူ့စကားထဲက စကားအစအနတချို့အတွက် မျက်မှောင်ကြွပ်သွားတာ တွေ့ရသည်။ ဘာထဲ

ဘာစကားကို မင်း မတင်မကျဖြစ်နေသလဲ။

သူက အခုလို တွေ့ဆုံခွင့်ရသော အခွင့်အရေး တစ်ရပ်ကို လက်မလွှတ်ချင်။ ပြီးတော့ ရွှေစင်ဖြာနဲ့ ဒီထက်မက စကားတွေ ပြောကာ ရင်းနှီးချင်သည်။ သူ့စကားတွေထဲမှာ သူမအာကို မတင်မကျဖြစ်သွားသလဲဆိုတာကို သိခွင့်ရချင်ပြန်သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူမနံဘေး၌ လိုက်ပါခွင့်ကို တောင်းဆိုပြီး ဆုံးဖြတ်မိတော့သည်။

“ရွှေစင်ဖြာ သွားတဲ့နေရာတွေကို ကိုယ် လိုက်ခွင့်ရှိမလား”

“အပျင်းပြေ လိုက်မယ် ... ဧည့်ပါတော့ ... ”

ကြည့်စမ်း။ သူမက သူ့စကားတွေထဲက ‘အပျင်းပြေ’ ဆိုတဲ့စကားကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဒီစကားတွေက ဘာများ အဓိပ္ပာယ် သက်ရောက်လို့လဲ။

“အင်္ကျီချုပ်ဆိုင်တင်သွားမှာ ... ပြီးရင် ပြန်မယ် ... ခဏလေး လိုက်ရတာနဲ့ ရှင် ဘယ်လိုလုပ် အပျင်းပြေမလဲ ... ”

“အပျင်းပြေလိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး ... တကယ်လိုက်ချင်လို့ လိုက်တာပါ ... ဟေ့ ... ရွှေစင်ဖြာ ... ကိုယ်တို့ စကားလည်း နည်းနည်းပြောကြရအောင် ... ကိုယ်နဲ့ရွှေစင်ဖြာတို့ဟာ တွေ့တာဖြင့် သုံးလလောက်ရှိပြီ ... မိတ်ဆွေဖြစ်သင့်တာ ကြာပြီနော် ... ဘယ်လိုလဲ ... ကိုယ်တို့ ဒီနေ့ကမဲပြီး မိတ်ဆွေဖြစ်ကြရအောင် ... ”

www.burmeseclassic.com

“ပြီးတော့ ... နောက်တစ်ဆင့်ပေါ့ ... ဟုတ်လား ... ရှင်တို့
လို ယောက်ျားလေးတွေအကြောင်း မသိရင်ခက်မယ်”

သူမက မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးလျက် ရှေ့က ကြည့်
ထွက်သွားနှင့်၏။ သူက ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ရပ်တန့်ကျန်ရစ်လျှင်
သူငယ်ချင်းက အတင်းတွန်းထိုးလွှတ်လေသည်။ ‘ငတုံး’ ဟုလည်း
သူ့ကို ခပ်တိုးတိုး ဝေဖန်လိုက်သံက သူ့နောက်ကျော၌ ကျန်ရစ်
သည်။

ကိုယ်က မင်းရဲ့ အရိပ်အကဲကို မဖမ်းတတ်သေး
တာပါ ရွှေစင်ဖြာ။ မင်း မလိုလားတာကို ကိုယ်လုပ်မိမှာ၊ မင်း
မကြိုက်တာကို ကိုယ်ဖန်တီးမိမှာ စိုးရိမ်တတ်သေးတယ်။

သူမက ခြေလှမ်းသုံးလေးလှမ်း လှမ်းပြီးလျှင် သူ့
တစ်ချက် စောင့်ကြည့်သောအခါ၌ သူက တစ်စုံတစ်ရာ
သဘောပေါက်သွားခဲ့ပါသည်။ သူငယ်ချင်း တွန်းမလွှတ်ခင်မှာ
သူမနောက်ကို အပြေးလိုက်သွားပြီး ဖြစ်နေခဲ့၏။ နှေးတွေ
သော ခြေလှမ်းပိုင်ရှင် မိန်းကလေးနောက်ကို သူ အလွယ်တကူ
အနီလိုက်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

ကြည့်စမ်း။ သူမနံဘေးမှာ ရပ်တည်လိုက်ပါခွင့်
သူ ဘယ်လောက်မျှော်လင့် တောင့်တခဲရသလဲ။ ဘယ်လောက်
လိုချင်တက်မက်ခဲ့သလဲ။ ကဲ၊ အခုတော့ ဒီအခွင့်အရေးကလေး
မမျှော်လင့်ဘဲ သူ ရခဲ့ပြီ။ ဘယ်လောက်တောင် ချမ်းမြေ့ခြင်းသ

အတိပြီးတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုလဲဆိုတာ။

လမ်းပေါ်မှာ သွားနေကြတဲ့လူတွေက သူတို့နှစ်
ယောက်ကို ဘယ်လိုမြင်ကြမလဲ။ သိပ်ပြီး လိုက်ဖက်ညီတဲ့ချစ်သူ
တွေကလေးလိုပဲ မြင်ကြမယ်ထင်ပါရဲ့။ အင်း အဲဒါဆို သိပ်ကြည့်နူး
အကောင်းမှာပဲကွာ။

“အဲကျီချုပ်ဆိုင်က ... ဘယ်နားမှာလဲ ... ”

“ဘာလဲ ... မလျှောက်နိုင်တော့ဘူးလား ... အဲဒါဆိုလည်း
ဒီနားကနေ ရပ်စောင့်နေတော့ ... ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ်
လိုက်လာပြီးမှ ဆက်မလိုက်ချင်ရင်လည်း နေ ... ရတယ်”

“ဟ ... အသလွတ် ကောနေပါလားကွာ ... ကိုယ်က ပြော
စရာစကားမရှိလို့ ရှာကြံပေးတာကို ... ခုနက အကူအညီ
တောင်းတုန်းကမျက်နှာနဲ့ အခုမျက်နှာ တခြားစီပဲဗျာ ...
အံ့ရော”

အပ်ချုပ်ဆိုင်တစ်ခု၏ ဆိုင်းဘုတ်နားအရောက်မှာ
သူ့ကို ပြန်စောင့်ကြည့်လိုက်လျှင် လိုက်ဦးမလိုလားဟု
အကြည့်ဖြင့် မေးဆတ်၏။

“လိုက်ချင်တယ် ... လိုက်လို့ရမလား ... ရွှေစင်ဖြာအတွက်
အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ဘူးဆိုရင်ပေါ့လေ ... ”

“ရှင် ... ငြိမ်ငြိမ်နေမယ်ဆိုရင် ... ပြီးတာပဲ ... ”
စကားကို တင်တင်စီးစီးပြောသော၊ မာနကြီးသော

နှုတ်ခမ်းကလေးထံမှ စကားသံတို့ကို သူက ခံနိုင်ရည်ရှိနေခဲ့ပြီး နားဝင်ချိုနေခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ထိုနေ့ကလေးက ကြုံဆုံခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက် တစ်ခုကြောင့်ပင် သူမထံမှ သူ မျှော်လင့်ခဲ့ရသော ရင်းနှီးခင်မင် ဆိုတာကို ပိုင်ဆိုင်ခြင်းအား ကျေနပ်ပါသည်။

ပြီးတော့ သူမ၏အမိန့်များကို နာခံလျက် သူမထံ သူ့ကို ယုံကြည်သွားသည်အထိပင် သူ့ဘက်က အစစ ပြင်ဆင်ထား ပါမည်။

ချစ်သူက ယုံကြည်အားကိုးခြင်းခံရသော ယောက်ျား တစ်ယောက်ရဲ့ဘဝလောက် ကြီးမြတ်တာမရှိပြီဟုလည်း တော်လှန် ယုံကြည်ထားသေးသတဲ့။

***

ကြည့်စမ်း။ မမျှော်လင့်သော အခြေအနေတစ်ရပ်ကို သူမက ဖန်တီးမိလိုက်ပြီလား မသိ။ ကျောင်းတုန်းက အနည်းအ ကျည်း သိက္ခာမီးဖူးတာကို အကြောင်းရှာ၊ အတင်းလိုက်ရောနေသော တိုကျော်ထိုက်ဆိုတဲ့ ဘဲတစ်ကောင်ကြောင့် စိတ်ရှုပ်နေချိန်၊ သူ့ရဲ့ ဟွန်ဒါရိုဘဲလ်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရစဉ်မှာ ဘယ်ကဘယ်လို ရောက် လာမှန်းမသိတဲ့ အားတက်သွားခြင်းကို ပြောမပြတ်တတ်သေး။

ဒီဆိုင်ကယ်ကြီးရှိနေရင် သူလည်း ရှိနေမယ်လို့ ပြော ပြထားဘူးတဲ့ သူ့စကားတစ်ခွန်းကိုလည်း အမှတ်တရရှိလှစွာ သူ ထို ဝေ့ဝဲရှာဖွေကြည့်မိတော့ သူမအား အကဲခတ်သော မျက်ဝန်း ဆူးဖြင့် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ငေးနေသည့်သူ့ကို ကျေနပ်စဖွယ် တွေ့ခဲ့ရတာဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ဒီနေရာမှာ ကျေနပ်စဖွယ်ဆိုတဲ့စကားကို ဘာကြောင့် သုံးရသလဲဆိုရင်တော့ တုပ်ကွေးမိပြီး ဖျားနေ၍ သူ့နဲ့ မတွေ့ဖြစ်တာလည်း သုံးရက်အကြာ၊ ညဘက်တွေမှာ ဆေးသောက်ပြီး အစောကြီးအိပ်ရ၍ သူ့နဲ့ ဖုန်းပြောခွင့်မရဘဲ သူ့အသံ ကြားခွင့်မရတာ သုံးရက်အကြာ၊ ပြီးတော့ ဆိုင်ကယ်ကြီးနဲ့ အချိန်မှန် ဖြတ်တတ်သော သူ့ကို ထမကြည့်နိုင်၍ မြင်ခွင့်မရတာ သုံးရက်အကြာမှာ ပထမဆုံးအကြိမ် အပြင်ကို အကြောင်းရှာထွက်စဉ် အခိုက်အတန့်၌ သူ့ကို အင်မတန်မှ တမ်းတနေမိ၍တည်း။

ကားစငှားကတည်းက သူမက အရူးအမူး မျှော်လင့်သည်မှာ သူကများ အရင်တစ်ခါလို သူငယ်ချင်းရဲ့ 'ကက' ကားကြီးကို ယူမောင်းလာလိမ့်မလား။ ထိုကားကို သူမများ ငှားမိလိမ့်မလားဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်တည်း။

လမ်းတလျှောက်လုံး သူ့ကို တမ်းတခဲ့ရသမျှ သူ့ကို မတွေ့ခင် ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ လာပြောလျက် ရောနှောနေခဲ့သော လူတစ်ယောက်ကြောင့် စိတ်ညစ်နေချိန်မှာ ရွှေစင်ဖြူတမ်းတမိသူက သူပဲ။ တော်လူဝင်းပဲ။

ကဲ ကိုယ်သိပ်တမ်းတနေသူကို တွေ့လိုက်ရချိန်မှာ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက် လှိုက်ခန်ကျေနပ်သွားမလဲဆိုတာ စဉ်းစားသာ ကြည့်တော့ကွယ်။

ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ သူမအပေါ် အရေးတယူရှိမှုတွေဟာ

ဘယ်လောက် ညွတ်နူးတိမ်းမူးချင်စရာ ကောင်းလဲ။ မိန်းကလေး နီတာမျိုးက ကိုယ်ဟောက်သမျှ ခံပြီး ကိုယ့်အကြိုက် လိုက်ပြုအတတ်ပြီဆိုရင်ပဲ အလိုလို အမှတ်ပေးချင်တတ်တဲ့ သူတွေပဲ။

ဒါကြောင့် ရွှေစင်ဖြူကလည်း နဂိုကတည်းက သူ့ကိုဆို အမှတ်ပေးချင်သူပီပီ မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့အထိတောင် အမှတ်ပေး တက်ပေးမိပြီတည်း။

“ကိုယ့်ကို ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက်ဖြစ်ဖြစ် ... တိုက်ဖို့ရော စိတ်ကူးမရှိဘူးလား ... ”

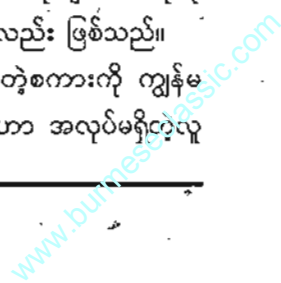
ဟု သူက အင်္ကျီချုပ်ဆိုင်မှအဆင်း လှေကားထစ်မှာ၌ အကြောင်းရှာ ဖန်တီးပါသည်။ ဒါကို သိသိကြီးနဲ့ သူမက ခြိမ်းခြောက်ပြန်ဘူးဆိုပဲ။ အင်း၊ အံ့ဩဖို့ ကောင်းလေစွ။

“အပျင်းပြေ ... လိုက်သောက်ချင်ရင်တော့ မတိုက်ဘူး”

“နေစမ်းပါဦး ... ရွှေစင်ဖြူ ... မင်းက ဘာလို့ကိုယ်ရဲ့ အပျင်းပြေဆိုတဲ့စကားကို ... ခဏ ခဏ ထည့်ပြောပြီး ရန်လုပ်ချင်နေရတာလဲ ... ဒီစကားထဲမှာ ဘာရန်ဖြစ်စရာ ပါလို့လဲ ... ”

သူ သူမအလိုမကျသော စကားလုံးများ တစ်ခုကို အိသွားလျက် ဖြောင့်ဖွင့်ပြော ... မေးရဲသူလည်း ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ် ... အဲ့ဒီ အပျင်းပြေဆိုတဲ့စကားကို ကျွန်မ တော်တော်မှန်းတယ် ... အဲ့ဒီစကားဟာ အလုပ်မရှိတဲ့လူ

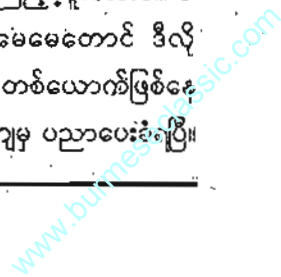
တွေ့ရဲ့စကားလို့လည်း ကျွန်မ သတ်မှတ်တယ် တော်လှ ...
 အလုပ်ရှိတဲ့လူတစ်ယောက် ... အလုပ်ချိန်တွေနဲ့ ပြည့်နေ
 နေတဲ့လူတစ်ယောက်မှာ ပျင်းဖို့ အချိန်တောင် မရှိကြပါဘူး
 အထူးသဖြင့် ရှင်တို့အရွယ် ... ဥစ္စာရှာတဲ့အရွယ်လူတွေအ
 ကိုယ့်တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်း အလုပ်ကို ရှာကြလို့
 နေရမဲ့အချိန်ပဲ ... ပျင်းဖို့ အချိန်မရှိပါဘူး ... ကိုယ့်အလုပ်
 ကိုယ်လုပ်ရင် ဘယ်လောပျင်းဖို့အချိန် ရှိမလဲ ... အခုတော
 သူများဆိုင်လာထိုင် ... ဖြတ်သွားသမျှ ကောင်မလေးတွေ
 ဝေး ... တောင်စဉ်ရေမရတွေပြောနဲ့ အချိန်ဖြုန်းနေရတာ
 ရှင်အတွက် ဘာများ အကျိုးရှိသွားသလဲ ... ကျွန်မ
 ကိုယ်တိုင်တောင် ... ပျင်းဖို့ အချိန်မရှိအောင် ကိုယ့်ကိုယ်
 ကိုယ် အမြဲတမ်း အကျိုးရှိတဲ့ သင်တန်းချိန်တွေမှာ မြှုပ်
 ထားတယ် ... အားရင် သင်တန်းကစားတွေ ဖတ်တယ် ...
 အင်္ဂလိပ်စကားပြော လေ့ကျင့်တယ် ... ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ
 အတွင်းရေးမှူးတစ်ယောက်အဖြစ် အလုပ်ဝင်ချင်သေးတာ
 ဖို့ နိုင်ငံခြားက လက်လှမ်းမီသမျှ အတွင်းရေးမှူးအလုပ်
 ပတ်သက်သမျှစာအုပ်တွေကို ဖတ်တယ် ... လေ့လာတယ်
 ဒါမှ ကိုယ့်လို ဘွဲ့ရပညာတတ် သင်တန်းပေါင်းစုံတတ်ထား
 တဲ့ အလုပ်ရွေးခံသူတွေကြာမှာ ကိုယ်က ရင်ဘောင်တစ်
 နိုင်မှာပေါ့ရှင် ... ကဲ ... ရှင် စဉ်းစားကြည့် ... ကျွန်မမှာ

ကိုယ့်တိုးတက်ရာ တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်း ရှာကြ
 နေရတာနဲ့ ပျင်းဖို့အချိန်တောင် မရှိတော့ဘူး ... ရှင်မှာရော
 အလုပ်လုပ်ဖို့ အချိန်ရှိလား ... အားရင် ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနဲ့
 အချိန်ဖြုန်းနေတာပဲ တွေ့တယ် ... ”

အခုမှ ခင်မင်မယ်ကြံကာရိုသေး။ ကရားရေလွတ်
 ဆုံးမစကားတွေ တသိကြီးပြောသော သူမကို သူ တော်တော်
 နဲ့သွာပါသည်။ ဘာတွေလဲကွာ။ လူအရွယ်ကလေးနဲ့ မလိုက်စွာ
 ညာပေးတတ်လိုက်တာ။

ဘွဲ့ရပြီးကတည်းက မိဘကျွေးတာစား၊ ဆိုင်ကယ်
 ရောင်းကို ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက်ရယ်မဟုတ် လုပ်ရင်း၊ ကား
 စားတန်း၊ ဆိုင်ကယ်ပွဲစားတန်းတွေမှာ ဝင်အာရိုက်ရင်း အချိန်
 ဖြုန်းနေတတ်သလို။ တစ်ခါတရံများစွာတွေ့မှာတော့ ဗွီဒီယို
 ဆိုင်ကယ်စတင်စီးရမဲ့အခန်းတွေမှာ ဝင်ပြီး ပညာပြတတ်ရ
 မှားနဲ့ သူ့ဘဝကို ကျင်လည်မိခဲ့တာ ကြာပြီ။

သူမနှုတ်ဖျားက ပြောသော ကိုယ့်ဘဝ တိုးတက်
 ဘွဲ့ ဥစ္စာရှာဖို့တို့ အလုပ်တစ်ခုခု ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် လုပ်
 နိုင်ဖို့ဆိုတာတွေကို သူ တစ်ခါမှ မတွေးကြည့်ခဲ့ဖူးသေးပါ။ ဒါ
 မဆုံးကြားရသော စကားပဲ။ ဖေဖေနဲ့မေမေတောင် ဒီလို
 ပြော။ နိုင်ငံခြား သင်တန်းအင်ဂျင်နီယာကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေ
 ကိုကြီးလည်း ဒီလိုသတိမပေး။ သူမနဲ့ကျမှ ပညာပေးခံရပြီ။

“ဘယ်လိုလဲ ... ကော်ဖီလိုက်သောက်ချင်စိတ်ရော ရှိသေး
ရဲ့လား ... ဆုံးမစကားတွေ ကြားလိုက်ရတာနဲ့ စိတ်ညစ်
သွားပြီထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ... စိတ်တော့ မညစ်ဘူး ... စိတ်ရှုပ်သွားတာ
ကိုယ်တောင် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးတဲ့အလုပ်ဆိုတဲ့ကိစ္စကြီး
ကို ရွှေစင်ဖြာဆီက ကြားလိုက်ရလို့ပဲ”

“ရှင်ကို ကျွန်မ သဘောကျတာတစ်ခုက ... စိတ်ထဲမှာ
တာကို အမှန်အတိုင်း ပြောတတ်တာပဲ ... ဘယ်တော့
လိမ်ညာမပြောတတ်တာတော့ ချီးကျူးဖို့ကောင်းတယ်
“ကော်ဖီတော့ ... တိုက်မယ်မဟုတ်လား ... ”

သူမက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ပင် သွားဖြူဖြူကလေး
တွေ အကုန်ဖော်ပြီး အသံထွက် ရယ်မောလိုက်လေသည်။ သို့
အပြစ်ကင်းစင်သော ရယ်မောဟန်ကလေးဖြစ်၍ သူက ပြော
ပြောင်တင်းတင်းပင် စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်၏။ ရှက်ရွံ့သွားသော
မျက်ဝန်းကလေးများကို သူချစ်သည်။ ကိုယ် ... သိကိုသိနေတယ်
မင်းဟာ တစ်နေ့တော့ ကိုယ့်ချစ်သူကလေး ဖြစ်ကိုဖြစ်လာ
မယ်။ သိလား ရွှေစင်ဖြာ။

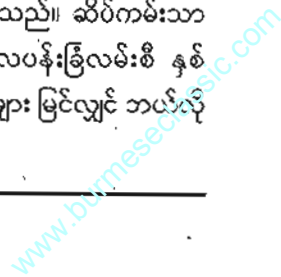
“ဒီကနေ လမ်းလျှောက်သွားရင် ... မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်း
ထဲမှာ ကော်ဖီဆိုင်ကောင်းကောင်းလေးတစ်ခုရှိတယ်။
Guitar တဲ့ ... နိုင်ငံတကာ ကော်ဖီမျိုးစုံ ... လက်ဖက်ရည်

စုံရတယ် ... ပြီးတော့ ရွှေစင်ဖြာ နှစ်သက်မဲ့ သီချင်းငြိမ်
ငြိမ်ကလေးတွေကို တီးခတ်ဖျော်ဖြေမှုတွေလည်းရှိတယ် ...
အဆင်သင့်ရင် ထူးအိမ်သင်ရဲ့ အသံငြိမ်ငြိမ်ကလေးတောင်
နားထောင်ချင် နားထောင်ရမှာ ... သူက ဂစ်တာတီးပြီး
သီချင်းဆိုရတာကို တော်တော်ရူးသွပ်တယ် ထင်တယ် ...
ကိုယ် ခဏခဏ သွားထိုင်ဖူးသမျှ ... သူလာအထိုင်နဲ့ ကြုံ
ပြီး သုံးခါလောက် သူ့သီချင်းကို နားထောင်ခွင့် ကြိုဖူးတယ်
ရွှေစင်ဖြာ ရောက်ဖူးလား ... ”

“မရောက်ဖူးဘူး ... မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ကြော်ငြာတာတွေ တွေ
ဖူးတယ် ... ဆိုင်ဖွင့်ပွဲသတင်းလည်း ဖတ်လိုက်ရသေးတယ်”
“မရောက်ဖူးသေးတဲ့နေရာဆိုရင် ... ရောက်ဖူးအောင် သွား
ကြည့်ရတယ်ဗျ ... သွားမယ်မဟုတ်လား ရွှေစင်ဖြာ ...
ဟင် ... ”

“ကော်ဖီသောက်မဲ့လူကလည်း ဆိုင်ပါ တစ်ခါတည်း၊ ရွေး
ချယ်ပြီးသား ဖြစ်နေမှတော့ သွားရတော့မှာပေါ့ရှင် ... က
လမ်းမသိ ရှင်နောက်လိုက် လုပ်ရမှာပဲ ... ”

အံ့ဩဖို့ကောင်းလောက်အောင်ပင် ရွှေစင်ဖြာနဲ့ သူ
သည် အတော်အတန်ပင် ရင်းနှီးခဲ့ကြလေသည်။ ဆိပ်ကမ်းသာ
မီးမှာရှိသော အင်္ကျီချုပ်ဆိုင်မှ မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်းစီ နှစ်
သက်အတူ တွဲလျှောက်သွားတာကို လွဲလွဲများ မြင်လျှင် ဘယ်လို
သပ်မည်မသိ။

အခြေအမြစ် ဘာတစ်ခုမှ သိခွင့်မရသေးသော တစ်ယောက်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားရသလား။ အပြစ်တင်ချင်တင်မည်။ စိတ်အလိုလိုက်တာ မကောင်းဘူး။ ရွှေစင်ဖြူကို သတိပေးမည်။ ပြီးတော့ သာမန်စိတ်ဆွေအဆင့် နှင့် သူနဲ့အတူတူ ကော်ဖီဆိုင် အတူတူထိုင်ဖို့မသင့်ဟု ဆုံးဖြတ်လိမ့်ဦးမည်။

သူမကိုယ်တိုင်လည်း ဒါတွေကို နားလည်နေရတတ်စေရန် တစ်ခါတရံမှာ စိတ်အလိုလိုက်ရတာဟာ ဘယ်လောက်တော့ စိတ်ချမ်းသာရသလဲဆိုတဲ့ ခံစားချက်ဖြင့် သူနဲ့ဘေးမှာ အတူယှဉ်လိုက်ပါမိခြင်းတည်း။

သူက အနီးကပ်ကြည့်လေ Antonio Banderas နဲ့ ပုံလေဖြစ်၏။ သိပ်ပြီး ရင်းနှီးသွားကြတဲ့တစ်နေ့မှာ အဲဒီမင်းသားဖမ်းနေသလားဟု သူ့ကို မေးကြည့်ရဦးမည်။

သူပုံစံက ချောမောသည်ဟု ပြော၍မူ၊ ယောက်ျားပီသသော မေးရိုးများရှိ၏။ နုဖန်နေအောင် ချောမောတဲ့ ယောက်ျားပီသခန့်ညားသော ဒီဇိုင်းနဲ့ဖြစ်ပါသည်။ ဒါပေမယ့် သူ့မျက်လုံးအပြစ်အပါအဝင် မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံးဟာ ညို၊ ဓာတ်ပြင်းတယ်ပဲ။ နှုတ်မလား။ သူ့မျက်နှာကို ကြည့်မိတိုင်း တန်းတန်းစွဲဖြစ်သွားစေလေမလောက် ဆွဲဆောင်မှု အားပြင်းလှသူဖြစ်ကြောင်း ဝေဖန်ပါရဦး။

ငါပေ ဆယ်တစ်လက်မနီးနီးရှိမည့် အရပ်အမောင်း

အသွင်အပြင်း ပြီးတော့ သူ စီးနေကျ REBEL SPECIAL ဆိုသည့် ဝိုင်ကယ်ကြီးနဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်ကို မိန်းကလေးတွေ သံသယလှုပ်ကြမယ်လို့ ပြောပါရဲ့။

ဟင်း ... မကျေနပ်ချင်စရာ။

သူက ရည်းစားတွေ အတော်များမှာပဲထင်သည်။

သူပုံစံအကြည့်လျှင် ရည်းစားများမည့်ပုံစံမျိုးကလေးပဲ။ သူ့မှာ အလုပ်အကိုင်မရှိ။ ဘွဲ့ရပြီးပြီဆိုတာလောက်ပဲ သူပြောထားဖူး၍ ချီးမြှင့်ပြီး။ သူမနဲ့ သက်တူရွယ်တူလား။ ဘယ်မှာနေသလဲ။ အင်း။ သူ့ သိချင်တာတွေ သိပ်များနေပြီ။

ဒါပေမယ့် သူ့ကိုမေးဖို့ မစဉ်းစားပါ။ သူ စိတ်လိုလက်

ပြောပြမှသာလျှင် သူမ နားထောင်ပါမည်။

ခါးသတ်သော ကော်ဖီကို အတူတူသောက်ရင်း

အိတ်ကလေးနဲ့ သီချင်းသံကို နားထောင်ရင်း၊ ပြီးတော့

အကြည့်များ၏ ညို၊ ငင်မှုကို ရှောင်လွှဲရင်း၊ ရင်ခုန်ခြင်းဖြင့် ရင်းနှီး

သော အမှတ်တရနေ့ကလေးပါပဲ။

“အပြန်ကျရင် ... ဘာနဲ့ပြန်မလဲ ရွှေစင်ဖြူ ...”

“တက္ကစီတွေမှ ပေါလွန်းလို့ ... ကားငှားစီးပြန်မယ် ...”

“ကိုယ့်ဆိုင်ကယ်ကြီး စီးကြည့်ဖို့ စိတ်မကူးဘူးလား ...”

“စိတ်မကူးသေးဘူး ...”

“နောက်တော့ ... စိတ်ကူးမယ်ပေါ့နော် ... ပျော်စရာကြီး

ဗျာ ...”

“ရှင်က ဆိုင်ကယ်စီးရတာ တော်တော်ဝါသနာပါတယ်နော် ... ပြောပြစမ်းပါဦး ... ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနဲ့ ကားတစ်စီးစီးရတာ ဘယ်လိုအရသာ ကွာသလဲ ... ကျွန်မထင်တာထက် ဆိုင်ကယ်တစ်စီးထက်စာရင် ကားတစ်စီးက ပိုအသုံးဝင်မယ်ထင်တယ် ... ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ”

“ဆိုင်ကယ်က မိုးလုံ လေလုံလည်း မဟုတ် ... ပြီးတော့ လူနှစ်ယောက်ထက်အပြင် ပိုစီးခွင့်လည်း မရှိဘူး ... ဆလွန်ကားတစ်စီးဆိုတာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ရာသီဥတု အန္တရာယ်ကလည်း အေးချမ်းတယ် ... အနည်းဆုံး မောင်းသူအပိုင် အဝင် လူငါးယောက်လောက်ကတော့ စီးလို့ရတယ် ... လူသုံးကုန်တစ်ခုအနေနဲ့ ပိုအသုံးကျတာပေါ့ ... နောက်ပြင် Accident ဖြစ်တာချင်းအတူတူ ဆိုင်ကယ်ကြောင့်ရတဲ့ Accidentမှာရမဲ့အန္တရာယ်က ပိုများမယ်ထင်တယ် ... ”

သူမက ဤသည်ဖြင့် ဝေဖန်ပြတော့ သူ လက်ခံချက်ပုံမရ။ သူ့မျက်ခုံးနှစ်ခုစပ်ကြား နှာတံထိပ်ကို လက်ညှိုးဖြင့်ထောက်ရင်း သူမအား အကဲခတ်လေသည်။

ပြီးမှ ခပ်တိုးတိုး တုံ့ပြန်သံက မခံချင်ဟန်ပေးအပြည့်နှင့်တည်း။

“ကိုယ့်ရဲ့ဆိုင်ကယ်ကို ... ကိုယ်သိပ်ချစ်တယ် ... မြူတစ်စုံတောင် အတင်မခံဘူး ... အမြဲ သူ့ထားတာ ... ဆိုင်ကယ်

စပြီးစီးကတည်းက စိတ်ကြိုက်မတွေ့မချင်း လဲလာတာ ... ဒီကောင်ကြီးနဲ့ကျမှ ရေစက်ဆုံပြီး ... ကိုယ် အမြဲစီးခဲ့တာ ဒီဆိုင်ကယ်နဲ့ကိုယ်နဲ့ ဘယ်တော့မှ မကွဲကွာစေရဘူး”

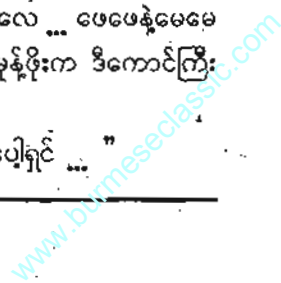
သူမက သူ၏ရူးသွပ်မှုကို အခုလောလောဆယ်တော့ အတိုက်အခံမလုပ်လို၍ လက်ခံထားလိုက်ပါမည်။ နောက်နားမှ သူလက်ခံသွားအောင် တရားချဖို့ ဆုံးဖြတ်မိ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် သူ့ခံစားချက်ကို တမင် ဆက်မေးခဲ့မိသည်။

“အင်း ... ပြောပါဦး ... စီးတော့ ဘယ်လိုအရသာရှိတုန်း”

“ဟာ ... စီးရတာ ငြိမ်နေတာပေါ့ ... ကိုယ့်အရသာ ကိုယ်ပဲ ပြောရခက်တယ် ... ရွှေစင်ဖြာလည်း တက္ကစီတောင် နောက်ဆုံးပေါ် ‘ကက’ နံပါတ်တွေမှ ငှားစီးချင်တဲ့ ခံစားမှုမျိုးလိုပေါ့ ... ဒီကောင်ကြီးက ဟွန်ဒါရီဘဲလ်လို့လည်း ခေါ်တယ် ... REBEL SPECIAL တဲ့ ... သူ့အားက 250 Valt တောင်ရှိတာ ... အိမ်မှာဆို ကိုယ်က သူ့ကို အမြဲတမ်း တစ်စစိ ဖြုတ်ဆေးချင် ဆေးနေတာ ... နောက်ပြီး ကိုကြီးကို ထပ်မှာထားသေးတယ် ... သူ့ဘော်ဒီကို နည်းနည်းပါးပါး ပြင်ချင်လို့ မုန့်ဖိုးသပ်သပ်ပေးပါလို့လေ ... ဖေဖေနဲ့မေမေ လက်ထဲဆိုရင် ကိုယ့်အတွက် ရတဲ့မုန့်ဖိုးက ဒီကောင်ကြီးအတွက် ကုန်ရတာချည်းပဲ ... ”

“ရှင်က ကိုယ်ပိုင်အလုပ် လုပ်ထားပေါ့ရှင် ... ”

“အလုပ် ... ဟုတ်လား ... ကိုယ့်မှာ ဒီဆိုင်ကယ်ကြီး စီးနေရတဲ့အလုပ် ... ကြိုရင် တခြားဆိုင်ကယ်တွေ ဝယ်ရောင်းလုပ်ပေးရတဲ့အလုပ်နဲ့ ဗွီဒီယိုကားတွေမှာ စတန်ဝင်စီးပေးရတဲ့အလုပ်တွေ ရှိနေပြီလေ ... ဘာအလုပ်လုပ်ဖို့ လိုလဲ ... ဖေဖေနဲ့မေမေတောင် ကိုယ့်ကို ဘာမှ မလုပ်ခိုင်းသေးဘူး သူတို့လုပ်ခိုင်းလည်း ကိုယ်စိတ်ပါတဲ့အလုပ်မှ လုပ်မှာ ... စိတ်မပါရင် ဆော့ရီးပဲ ... ကိုယ်က ကိုယ်စိတ်မပါတဲ့ အလုပ်ဆိုရင် ဘယ်တော့မှ အောင်မြင်ပြီးမြောက်အောင် လုပ်လို့မရတဲ့ဗီဒီယိုကယ်ကွ ... ဒါပေမယ့် ... ကိုယ့်မှာ လူနီသေ ရှင်ရှိသေ ဘွဲ့တစ်ခု ရှိပါရဲ့ ... အဲဒီဘွဲ့ကို မသုံးချင်လို့ အိမ်မှာ ဓာတ်ပုံချိတ်ဖို့လောက်ပဲ သတ်မှတ်ထားလိုက်တော့တယ်”

တော်ပါပြီ။ ဒီလောက်ဆို သူ့အကြောင်း၊ သူ့စိတ်နေသဘောထားကို သူ့ဗီဒီယို တော်တော်ကြီး အကဲခတ်လို့ ရသွားပြီ မဖြစ်သေးဘူး။ သူ့ကို လွယ်လွယ်နဲ့ သူမ ရွေးချယ်လို့မဖြစ်သေးဘူး။ သူဟာ စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်ချင်စရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ကလွဲရင် လောကကြီးမှာ ဘာကိုမှ လေးလေးနက်နက် မထားတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ သူ့ဘဝမှာ ‘အလုပ်’ဆိုတဲ့အရာ၊ ‘လူဝတ္တရား’ ဆိုတဲ့အရာတစ်ခုကို မေ့လျော့ထားတဲ့သူ၊ ဒီလူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝထဲကို ဝင်နိုင်ဖို့ဆိုတာ တော်တော်စဉ်းစားတွေးခေါ်ရဦးမည်။ သူ့ကြည့်ရတာ အရည်အချင်းရှိတဲ့ယောက်ျား

တစ်ယောက်ပုံစံပါ။ သူ ဘာဖြစ်လို့ တစ်ယူသန့် ဖြစ်နေသလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနဲ့ ဘဝကို ကျေနပ်နိုင်လဲ။ နောင် အနာဂတ်ဆိုတာတွေကို သူ ကြိုတင် မတွေးဘူးလား။ ကြိုတင် ပြင်ဆင် မထားဘူးလား။

သူဟာ တစ်နေ့တော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်ထောင် တစ်ခုဆိုတာကို မလွဲမသွေ ထူထောင်ရမယ်။ ဒါမှမဟုတ်ဘဲ မလွဲမသွေ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ရပ်တည်တဲ့အခါ ဘယ်လိုရပ်တည်မလဲ။

ဒါတွေကို သူ မေ့ထားပြီထင်တယ်။ သူ့ကို တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နားဝင်အောင် ဂျောင်းဖျူကြည့်ချင်သေးသည်။ သူမ၏ စကားများ၌ သူ့ရဲ့အတ္တတွေ အရည်ပျော်ကျသွားစေချင်သေးသည်။ သူမစကားတွေကို သူ လက်ခံလာစေချင်သေး၏။

ရွှေစင်ဖြာသည် မိုက်မဲစွာပင် ဆိုင်ကယ်တစ်စီးကိုသာ ခုံမင်သော လူတစ်ယောက်၏အတ္တနှင့် မာနများကို သူမ၏ မာနများဖြင့် ယှဉ်ပြိုင်ဖို့တော့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သတဲ့။

***

www.burmeseclassic.com

ချစ်သူကလေး၏ တက္ကစီကားကလေးနောက်သို့ သူမ၏ လမ်းထိပ်အရောက်ပင် သူ့ဆိုင်ကယ်ဖြင့် လိုက်ပို့ပေးခဲ့ပါသည်။ ချစ်သူနဲ့အတူ တွဲလျှောက်ခွင့်၊ စကားပြောခွင့်၊ ကော်ဖီဆိုင်အကြာကြီးထိုင်ခွင့်၊ ပြီးတော့ ချစ်သူကလေးထံမှ သူ လုံးဝ မစဉ်းစားဖူးသော အကြောင်းအရာတွေကို နာယူခွင့်ရသည့် ဒီနေ့ကလေးကို သူ ဘယ်တော့မှ မမေ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေ့ကလေးအား ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရသော ဘဝကို ကျေနပ်ပါသည်။

***

ကောင်းကင်ပေါ်က ချစ်သူတို့ရဲ့ပွဲ

အပိုင်း (၂)

ရွှေစိမ်းအေးတက္ကသိုလ်

သူနဲ့ ရွှေစင်ဖြာတို့ အတော်အတန်ထက်မက မိတ်ဆွေမကျ၊ ရည်းစားမကျ ခင်မင်မှုသက်တမ်းက တော်တော်ပင် ရှည်လာခဲ့ပါပြီ။ ထိုအတောအတွင်း သူ့အကြောင်းတချို့ကို သူမက သူ့အား မမေးမြန်းသော်လည်း သူက စိတ်လိုလက်ရ အမြဲပြောပြတတ်၍ သူမ အတော်အတန် သိခဲ့ပြီ။

“ဖေဖေက ရိုးရိုးကြီးပေါ့ ... အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ လေးတစ်ခု အစိုးရဌာနတစ်ခုမှာ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်တစ်ခုနဲ့ အလကားပဲတင်း မာနတွေ ကြီးနေတာဗျ ... အမှန်တကယ်တို့ချမ်းသာတာ မေမေ့ဘက်က ရတဲ့အမွေတွေကို မေမေက တိုးပွားအောင် ကြံဖန်တတ်လို့ပဲ ... မေမေက ယောက်ျားကို ဂျီတိုက်ဖို့ထက် ကိုယ့်စီးပွားကိုယ်ရှာဖို့ ပိုစိတ်ဝင်စားတဲ့ မိန်းမမျိုးပဲ ... ဖေဖေဘာသာ ရုံးကားကြီး

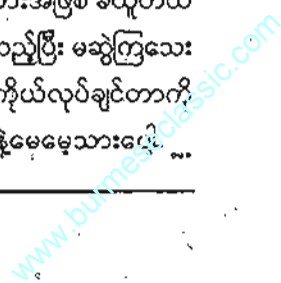
စီးပြီး ဘယ်လောက် ဘဝင်လေဟပ်ပါစေ ... မေမေသာ မကူရင် ဘယ် ဒီလို အဆင့်အတန်းနဲ့ နေနိုင်မလဲ ... မေမေ စီးပွားရေးလုပ်တာ တော်လို့ပေါ့ ... ကိုကြီးကလည်း အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ရပေမယ့် ဖေဖေအယူအဆဖြစ်တဲ့ ဗိသုကာဘွဲ့ရတစ်ယောက်ပီပီ ကိုယ်ပိုင်ကုမ္ပဏီဖွင့်ပြီး အဆောက်အဦ ကန်ထရိုက်တာအလုပ်ကိုလည်း ငြင်းဆန်ပြီး သူ့ကောင်မလေး အယူအဆဖြစ်တဲ့ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောအင်ဂျင်နီယာအလုပ်ကို လုပ်ခဲ့လေရဲ့ ... ဟား ဟား ရယ်ရတယ် ဖေဖေနဲ့မေမေထက် အစွမ်းထက်တဲ့လူနဲ့ တွေ့သွားတော့ ဖေဖေရော မေမေပါ သူ့သား ... ငှါသား ပြိုင်စရာမလိုတော့ဘူးပေါ့ ... ရွှေစင်ဖြာ ... ”

သူ့ကြည့်ရတာ မိသားစုဝင်တွေ အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူ ဦးပိုအားထား၍ နာကြည်းချင်ဟန်လည်း တွေ့ရသည်။

“ဒါဖြင့် ... ရှင်ကရော ဘယ်သူ့သားအဖြစ် ခံယူမလဲ ... ”

ဟု သူမက သွေးတိုးစမ်း၍ မေးဖြစ်အောင် မေးမိပါသေး။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် ...

“အခုထိတော့ ... နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့သားအဖြစ် ခံယူတယ် သူတို့ရဲ့ အလုပ်အကိုင် လွန်ခဲ့ပွဲထဲကို ထည့်ပြီး မဆွဲကြသေးသရွှ်တော့ ဒီအတိုင်းပဲ ... ခုချိန်ထိ ကိုယ်လုပ်ချင်တာကို လုပ်ခွင့်ရနေသေးသရွှ်တော့ ဖေဖေနဲ့မေမေသားပေါ့ ... ”

သူတို့လုပ်ခိုင်းတဲ့အလုပ်ဆိုတာလည်း ကိုယ် စိတ်မဝင်စားဘူး... ကိုယ့်အတွက် အလုပ်ဆိုတာဟာ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး သ၊ဖို့လောက် အရေးမပါပါဘူးကွာ... ”

သူထံမှ မပြောင်းလဲသော ဆိုင်ကယ်ကိုသာ ရူးသွပ်သည့်အဖြေကို ရရှိပါသည်။

သူနဲ့သူမတို့သည် အချိန်အတန်ကြာ ရင်းနှီးလာကြသည်အထိပင်။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်ရင်ထဲမှာ ဘာရှိသလဲဆိုတာကို ကျွန်တစ်ယောက်က သိမြင်လာကြသည်အထိပင်။ သူမက သူမစီးမြဲဖြစ်သော 'ကက'နံပါတ်တက္ကစီတွေကို အသွားအလာအတိုင်း စီးမြဲစီးလျက်။ သူကလည်း ဆိုင်ကယ်ဖြင့် နောက်က လိုက်မြဲလိုက်လျက် အလေ့အထကိုတော့ မဖျက်ကြသေး။

တဖန် ညဘက် ဆယ့်တစ်နာရီမှာ ဖုန်းဆက်မြဲ အလေ့အထကိုလည်း မဖျက်ကြသေး။ သင်တန်းချိန်တွေမှာ သူလိုက်စောင့်ကြည့်သည့် အလေ့အထကိုလည်း မဖျက်သေး။

အင်း... တစ်ခုတော့ ပိုလာပါသည်။ အဲဒါက ဘာဆိုတာ သူထိုင်နေတတ်သော သင်တန်းရှိရာ နေရာနားက ဆိုင်ကယ်တစ်ဆိုင်စီကို သူမက လှမ်းကြည့်၍ ပြုံးပြနုတ်ဆက်တတ်သော သူကလည်း သူရောက်နေကြောင်း လက်ပြတတ်ခြင်း၊ ပြီးတော့ သင်တန်းပြီးချိန်တွေမှာ အဲဒီဆိုင်ထဲမှာဖြစ်ဖြစ် အနီးအနား ထဲ လျှောက်သွားလို့ရမည့် ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကိုဖြစ်ဖြစ် အတူတူ တွဲ

ပြီး တစ်နာရီကြာလောက် စကားစမြည်ပြောပြီးမှ လမ်းခွဲကြခြင်းတွေတော့ ပိုလာခဲ့ပါသည်။

လဲ့လဲ့နှင့် သူ့ကိုလည်း မိတ်ဆက်ပေးမိပြီးပြီ။

“ရွှေစင်ဖြူရဲ့... အတွဲဆုံး သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ထဲမှာ ဒီတစ်ယောက်ပဲ ကျွန်တော့တာကအစ ကျွန်တော် သိထားပါတယ် မလဲ့လဲ့... ကျွန်တော်က မလဲ့လဲ့ရဲ့ ညီမအရင်း သို့သော်ရဲ့သူငယ်ချင်း ဆုံမွန်ဖြိုးရဲ့ အစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲပါ... မလဲ့လဲ့က ကျွန်တော့်ကို မသိပေမယ့် ကျွန်တော်က... ဟဲ... ဟဲ ရွှေစင်ဖြူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အရင်ကတည်းက သိထားပါတယ်...”

ဟူ၍ သူ့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ပက်သက်၍ သိထားရခြင်းတစ်ရပ် ရှင်းပြတာတော့ မကောင်းပါကွယ်။ တကယ်ဆို 'တွေ့ရခင်ခင်သာပါတယ်' ဆိုရုံနဲ့တင် ကိစ္စပြတ်ရင် ကျွန်မအတွက် ဘယ်အခါမှ ချစ်နှာပူစရာလိုမလဲ။

အခုတော့ ရှင်က တိုက်ရိုက်လည်းမဟုတ်။ တမင်ဆိုင်ကံကြံဖန်ပြောလိုက်ခြင်းက ကာယကံရှင် ကျွန်မအဖို့တော့ အတော် မျက်နှာပူရတယ်ရှင်။ ရှင့်ရဲ့ စကားထဲက 'ဟဲ ဟဲ' ဆိုတဲ့ အနိုးရှက်ကန်း အမူအရာနဲ့ ရယ်တဲ့အသံကို မကြိုက်ပေါင်ရှင်။ သို့ရာ မေးခဲ့သေး၏။

“နင်တို့ဟာက ဘာတွေလဲဟ... နင်ပြောတော့လည်း...”

ရည်းစားမဟုတ်သေးပါဘူးဆိုသေး ... သင်တန်းပြီးချိန်တိုင်
လည်း တစ်နေ့မှ ဆိုင်မထိုင်ဖြစ်တဲ့နေ့ မရှိဘူး ... အအေးဆို
တွေ ... လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေ ... ကော်ဖီဆိုင်တွေ ...
တွေ့ SNACKS ဆိုင်တွေလည်း ဒီနားမှာရှိသမျှ နှင့်
မထိုင်ဖူးတာ မရှိတော့ဘူး ... ”

“ဪ ... ဘာမှ မဟုတ်သေးပါဘူးဆိုတာ တကယ်ပါ
သူကလည်း ငါ့ကို ဘာမှ အတိအလင်း ဖွင့်မပြောသေး
ငါကလည်း သူ့စရိုက်တွေကို လေ့လာပြီး ... ငါပြုပြင်
ရမရ စဉ်းစားကြည့်တုန်းဆိုတော့ ... အတော်ပဲ ...
ဖွင့်မပြောတာကမှ ခပ်ကောင်းကောင်း ... နောက်မို့
သူ့ကို ဒီလို အနီးကပ်လေ့လာလိုရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး
သူ ဖွင့်ပြောထားတယ်ဆိုတဲ့အသိနဲ့ ... အိုက်တင်ခံရတော့
အခုတော့ ရိုးရိုးမိတ်ဆွေတွေပဲ ... ဘာလဲ လောကကြီး
ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ မိတ်ဆွေ
အဖြစ်နဲ့ တစ်တွဲတွဲ မနေသင့်တာများ ရှိသေးသလား
ပြောပြစမ်းပါဦး ... အခုလို တွဲတာက ရိုးရိုးသားသား သူ
လာတာပဲ ... ငါလည်း ... ငါ့ဘာသာ တက္ကစီနဲ့ ပြန်ပြန်
တိုင်း ပြန်တယ် ... သူ့ဆိုင်ကယ်နောက် တစ်ခါမှတော့
လိုက်မစီးဘူး ... သူလည်း အကြံအပို့ မလုပ်ဘူး ...
လက်မောင်းကိုလည်း ငါကချိတ်ပြီး တွဲမလျှောက်ဖူးဘူး

သူကလည်း ငါ့လက်ဖဝါးကို ဆွဲပြီး လက်တွဲမလျှောက်ဖူး
ဘူး ... ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ အတူတူထိုင်ပြီး စကားပြောကြ
တာပဲရှိတယ် ... အဲဒါ သာမန်မိတ်ဆွေတွေပေါ့ ... ဘာဖြစ်
လဲ ... ”

ထိုအခါ လဲ့လဲ့က ပြောမရလဲနေတော့ဟူသော မျက်
နှာများဖြင့် ပြန်ကြည့်လျက် နှုတ်ဆိတ်သွားခဲ့၏။ လဲ့လဲ့ ဘာလို့
ထင်လွဲရသလဲ။ လူတစ်ယောက်ကိုချစ်ဖို့ လက်တွဲဖို့ဆိုတာဟာ
အနီးကပ် သေသေချာချာ လေ့လာကြည့်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်တာ
ပဲ။ ပြန်တယ်လို့ သူမက ယူဆတာအား လဲ့လဲ့ ဘာကြောင့် လက်မခံ
သလဲ။

သို့သော် ရွှေစင်ဖြာက သူမဘာသာ ထင်တိုင်းကဲ့
ခြင်းများအား မေမေ့ကိုတော့ အသိမပေးရဲ။ ငွေနှံကြွေကိုတော့
လည်းငယ်မျှ ပြောပြထားဖူးပါသည်။

“တော်လူဝင်းက ... အလုပ်တစ်ခုခုကို လုပ်ချင်လာတဲ့စိတ်
ဖြစ်လာအောင် ကြိုးစားကြည့်ပေါ့ ... နောက်မို့ ကိုယ်က
လက်တွဲမဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်မှာ အားကိုးအားထား
ပြုစရာ မှီခိုစရာ ဘာအလုပ်အကိုင်မှ မရှိဘူးဆိုရင် မလွယ်
ဘူး ... အကယ်၍ မကြီးတို့ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြရင်
တော်လူဝင်းကို နားလည်အောင် ပြောပြပေါ့ ... ”

ငွေက သူမထက် အသက်တစ်နှစ်သာ ငယ်ရွယ်သူ

မို့ ရွယ်တူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင် သူမနည်းတူ ဆုံးဖြတ်တတ်ပါသည်။
 “ငါကတော့ ... ကိုတော်လှဝင်းက အန်တိုနီယိုနဲ့ သိပ်တူလို့
 တော်တော် သဘောကျတယ် ... သူ့အမေနဲ့အတူတူ စီးပွား
 ရေးလောကထဲဝင်ပြီး စိတ်ဝင်တစား လုပ်တော့မယ်လို့သာ
 သူ ဆုံးဖြတ်ကြည့် ... မကြီး ချက်ချင်းရွေးလိုက်ပေတော့
 ကိုတော်လှဝင်းအမေက စာပုံနှိပ်စက်တွေရော စက္ကူထုတ်
 တဲ့စက်တွေရော ... ရိုးရိုးဗလာစာအုပ်တွေ ထုတ်တဲ့
 စက်တွေဟာ စီးပွားရေးနယ်ချဲ့ထားတာ ... အခု ... ကြေ
 သုံးတဲ့ ဗလာစာအုပ်ကဲ့ပဲကြည့် ... အဲဒါ သူတို့အမေထုတ်တဲ့
 ဗလာစာအုပ်ပဲ ... စက္ကူသားတွေကအစ အကောင်းစား
 အလတ်စား ... အညံ့စား ခွဲပြီး ထုတ်တတ်တာ ... ဆင်းနဲ့
 ချမ်းသာမရွေး ဝယ်သုံးနိုင်တာပေါ့ ... ဗလာစာအုပ်တွေ
 ကွက်ထဲမှာတော့ ကိုတော်လှဝင်းအမေရဲ့ ‘နှင်းဆီ’ ဗလာ
 စာအုပ်က နာမည်ကြီးသတဲ့ ...”

ကြွေကတော့ သူမ၏ သူငယ်ချင်းမ ပိုင်ဆိုင်သော
 စာအုပ်ထုတ်သည့် စီးပွားရေးနယ်ပယ်ထဲက ကြားရသမျှ အသိ
 ဖြင့် ကျောင်းမှာ အချင်းချင်း မေးမြန်းရရှိသမျှ သတင်းများဖြင့်
 တော်လှဝင်း၏အမေကို အထင်ကြီးလျက် ဤသို့ ဆုံးဖြတ်ပေးတတ်
 ပါသည်။

ကျွန်မလည်း ရင်မောတာပါပဲ တော်လှဝင်းရင်

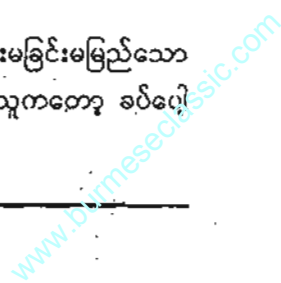
ရှင်ဘက်ကသာ အလုပ်တစ်ခုကို ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မလုပ်ချင်
 ဘူးဆိုတဲ့ ချွတ်ယွင်းချက်မရှိလို့ကတော့ ရှင့်ဆီက ရေတွေ စီးလာ
 အောင် မြောင်းဖောက်ပေးဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး။ အခုတော့ ဒါတွေ
 ထို တွေးမိတိုင်း စီးလာမဲ့ရေတွေကို စကားနဲ့ ပိတ်ဆို့ထားရတာ
 သည်း ကြာလှပြီ။

ကျွန်မက လူတစ်ယောက်ထဲကိုသာ ချစ်ချင်ပြီး အဲဒီ
 သူတို့ပဲ လက်ထပ်ချင်သော မိန်းမတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သေး
 သည်ကွယ်။

အဲဒါကြောင့် ကျွန်မက ချစ်မိတဲ့ရှင်ကိုပဲ လက်ထပ်
 ချင်တာမို့ ရှင့်မှာ ဒီလို တစ်ယူသန့် အတ္တသာ ရှိမနေစေဖို့ ကျွန်မရဲ့
 အောင်းဖျခြင်းတွေ ဆက်လက်ကြိုးစားရဦးမည်။

“လူတစ်ယောက်မှာ ... အနာဂတ်ဆိုတာတော့ ရှိတယ် ...
 အဲဒါကို မေ့ထားလို့မရဘူးရှင့် ... အဲဒီအနာဂတ်အတွက်
 တော့ တစ်ခုခု ကြိုတင်ပြင်ဆင်သင့်တယ်လို့ ထင်တယ် ...
 ဥပမာ ရှင့်ရဲ့ အနာဂတ်ဆိုရင် ဘာတွေ ရှိလာနိုင်မလဲ ရှင်
 ကြိုတွေးကြည့်စမ်း ... အဲဒီအနာဂတ်မှာ ရှင် ဘာလုပ်သင့်
 သလဲဟင် ...”

ဟု သူမက မေးခွန်းတွေ၊ ဆုံးမခြင်းမမြည်သော
 တေးတွေနဲ့ ဖြားယောင်းဖူးပါရဲ့။ သို့သော် သူကတော့ ခပ်ပေါ့
 ပေါ့ပင် ...

“မတွေးချင်ဘူးကွာ ... အနာဂတ်ဆိုတာ နောက်မှ ဖြစ်လာတာ ... အခုတည်းက ကြုံတွေးထားရတာ ယင်ပန်းတယ် ဆိုင်ကယ်စီးရတဲ့စိတ်ကူးလောက် မငြိမ့်တာအမှန်ပဲ ကိုယ်က ဆိုင်ကယ်ကလွဲရင် ဘာမှ မသိချင်ဘူး ... အင်ဗြီးတော့ ကိုယ်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အကြောင်းလည်း ပါသေးတယ် ... ဆိုင်ကယ်ရယ် ... သူ့အကြောင်းရယ်ကလွဲရင် ကိုယ်ဘာမှ မတွေးကြည့်ချင်သေးဘူး နောက်မှဖြစ်မှာက နောက်ပိုထားဦးမယ် ... အတွေးမှာ ...”

ထိုအခါ သူ့ထံမှ ချစ်တဲ့မိန်းကလေးဟူသောစကားအလိုလို သဘောပေါက်လျက် ရေလွှာဖို့ မြောင်းမဖောက်ပေးမိဖို့ သူမပင် ချွတ်ဆိတ်သွားရတတ်၏။

တစ်ခုပြောဖြစ်အောင် ပြောမိပါသေးသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ကိုယ့်ဘဝကိုယ်တော့ အလေးအနားထားသင့်တယ် ...”

ဒါပဲ။ ချစ်သူကလေးနဲ့ တွေ့လိုက်ရင် တစ်နေ့တမျိုး မရိုးရအောင် ဆုံးမတတ်တာတွေက ဒါပဲ။ အပ်ကြောင်းထပ်မံပြီ။

ကိုယ်က ပြန်မေးချင်တယ်။ မင်းက လူကိုချစ်လား။ အလုပ်ကို ချစ်မှာလား။ အလုပ်လုပ်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်

လူရာဝင်တယ်လို့ မင်းယူဆသလား။ ဝင်ငွေမရှိတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မင်း အထင်မကြီးဘူး မဟုတ်လား။ လက်မတွဲရဘူးမဟုတ်လား။

သူကလည်း သူ့ဘက်က ထိုမေးခွန်းများနှင့် လုံးဝမသိချာလည်ဖြစ်လျက် သူ့မက ငြင်းလိုက်မှာကို မဝံ့မရဲဖြစ်ပြီး အောက်ဆုတ် နေခဲ့ရပေါင်းလည်း များပြီ။ အလုပ်လုပ်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုမှ အထင်ကြီးချင်သော သူမ၏ စကားများကိုလည်း နာကြည်းရပေါင်းများပြီ။ အချစ်ဆိုတာကို နေ့မှထားသော် ‘ဘဝတစ်ခု’ တို့၊ ‘အနာဂတ်’ တို့၊ ‘အလုပ်အကိုင်’ တို့ ‘ဂုဏ်အင်္ဂါ’ တို့ဆိုတာတွေကို ရေလဲသုံးချင်သူ ဤအမျိုးသမီးအား သူ့ချစ်ဘုံနဲ့လည်း နေလို့မရ။

အင်း ခက်တော့ ခက်နေပါပြီ။ ကိုယ်တို့တစ်ခုခုကို ခြိတ်သားသား ရင်ဆိုင်လိုက်ကြရအောင်လား ရွှေစင်ဖြာ။

***

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ပတ်သက်မှုက ဘာလဲ ... ရွှေ
 အခုလောလောဆယ် ပတ်သက်မှုကိုပြော ... ကိုယ် အ
 ရှင်းရှင်းလင်းလင်းဖြစ်အောင် ဖြေရှင်းချင်နေပြီ ...
 တို့ ဒီလို မတင်မကျ အခြေအနေကြီးနဲ့ နေခဲ့ကြရတာ
 လောက်ကြာပြီလဲ ...
 ကိုယ့်ဘက်က ... မင်းကို သိပ်ချစ်နေပြီဆိုတာ မင်း
 သိနေပါတယ် ရွှေစင်္ကြာ ... ကိုယ့်ကို အဖြေတစ်ခုခု
 ကျကျ ပေးတော့ကွာ ... ကိုယ့်မှာ အဲဒီအဖြေအတွက်
 လောက်ရှားသွပ်မျှော်လင့်ရသလဲ မင်းမသိဘူး၊ ရွှေစင်
 အစကတည်းကပဲ ... မင်းကို စတွေ့တွေ့ချင်းနေထ
 က ဒီနေ့အထိ ကိုယ်မျှော်လင့်ခဲ့ဆုံးအရာက ... မင်းနဲ့
 ဘဝကို ရရှိပဲ ... ကိုယ် မင်းကို သိပ်ချစ်တယ် ...”

ကိုယ့်ကို အဖြေပေးပါလား”

ဖုန်းထဲကတစ်ဆင့် ရည်စားစကားပြောရတာမို့
 တော်လှဝင်းအသံတွေက တက်ကြွနေခဲ့၏။ မှန်တာပြောရရင် မျက်
 နှာချင်းဆိုင်တွေ့ပြီးပြောဖို့ မဝံ့မရဲဖြစ်နေခဲ့သော သူ့သတ္တိကြောင့်
 အခုလို ညဘက် ဖုန်းဆက်ချိန်မှာမှ အရဲစွန့် ဖွင့်ပြောခဲ့ရတာဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်လည်း သူ့အသံတွေက တက်ကြွခြင်း၊
 အထစ်အငေါ့မရှိခြင်းတွေ ကင်းမဲ့နေခဲ့တာဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်က
 နားထောင်နေသည့် သူရဲ့ချစ်သူကလေးကတော့ ရှက်စနိုးနဲ့ တိတ်
 တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ကလေး ပြုံးနေမလား။ ဒေါသဖြစ်၍ အံ့ကြိတ်နေ
 တော့မလား။

ဒါမှမဟုတ်ပြန်ရင်လည်း ကိုယ့်အတ္တနဲ့ကိုယ် တွေး
 ကြည့်ရရင် ချက်ချင်းများ သူလိုချင်တဲ့အဖြေကို ပေးမလား။ အင်း
 အဲဒါကတော့ သိပ်မျှော်လင့်လို့မရ။ သူရဲ့ရွှေစင်္ကြာက မာနကြီးသော
 မျက်ဝန်းနဲ့ နှုတ်ခမ်းတစ်စုံကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူပီပီ စိတ်ဓာတ်က
 လည်း မာနကြီးချင်ချင် ဖြစ်သူတည်း။

“ကိုယ့်ကို တစ်ခုခုတော့ တုံ့ပြန်ကွာ ... အဲဒီလိုကြီး ငြိမ်နေ
 တာတော့ မကောင်းပါဘူး ... နေရတိုင်ရတာ တစ်မျိုးကြီး
 ပဲကွ ... ရွှေစင်္ကြာက စကားသိပ်များပြီး အခု စကားသံ
 တွေ တိတ်ဆိတ်နေတော့ ကိုယ် မနေတတ်တော့သေးဘဲဖြစ်
 နေပြီ”

“အံ့မယ် ... ကျွန်မကိုများ စကားများသလေး ဘာလေးနဲ့ ရှင် ဝေဖန်စရာ မလိုပါဘူး ... ကျွန်မ စကားများတာက ရှင်အတွက်ကောင်းဖို့ ပြောရင်းက စကားများသွားရတာ”

“ဟ ... ကိုယ်က ဘာတွေ မှကောင်းလို့လဲ”

“ဆိုင်ကယ်တစ်စီးကို ရူးသွပ်နေတာ မကောင်းဘူးလို့ မြင် တယ် ... ဆိုင်ကယ်စီးတာလည်းစီးပေါ့ ... မြတ်နိုးတာ လည်း မြတ်နိုးပေါ့ ... ဒါပေမဲ့ လူပီသအောင် ဘဝတစ်ခုကို အဓိပ္ပါယ်ရှိအောင် ဖန်တီးသင့်တယ်လို့ ထင်တယ် ... ”

သေတော့မှာပဲ။ ရည်းစားစကားပြောပါတယ်ဆိုမှ

ထိုးစံအတိုင်း ကြားရမြဲဖြစ်တဲ့ ‘ဘဝတစ်ခု’ဆိုတဲ့ ဆုံးမစကားတွေနဲ့ ထိုးနှက်တော့တာပဲ။ ရယ်စသည်းရယ်ချင်သည်။ သူ့မထံမှ တုံ့ပြန်မှု က ဒါပဲဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူ လုံးဝ မမျှော်လင့်ခဲ့။ စဉ်းစားဦးမည် ဖြစ်ဖြစ်၊ နောက်ဘယ်လောက်ကြာမှ အဖြေပေးမယ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ခင်မင် မှုကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ဒီစကားမျိုး ပြောရသလား ဘာညာနဲ့ ဟန်လုပ်စိတ်ဆိုးမှာကိုဖြစ်ဖြစ် အဲဒီအရာတွေကိုသာ သူက မျှော် လင့်ထားခဲ့မိတာဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ ... အဲဒီလို တော်လှဝင်းဆိုတဲ့ လူတစ်ဦး နဲ့ ဘဝတစ်ခုကို အဓိပ္ပါယ်ရှိသွားအောင် ကိုယ်ချစ်ရတဲ့သူ ကို နံဘေးမှာ ရှိနေရစေဖို့ တောင်းဆိုတာပေါ့ ... ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ ရွှေစင်ဖြူ ... ကိုယ့်ကို ဝေလည်ကြောင်ပတ်

လုပ်မနေနဲ့တော့ကွာ ... ကိုယ် ဘာကို တောင်းဆိုနေသလဲ ဆိုတာကို နားလည်ရက်သားနဲ့ ... ကိုယ့်ကို မငြင်းဆဲပါနဲ့ ကွာ ... ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ရွှေစင်ဖြူဆီက စကားတစ်ခွန်းပဲ လိုတော့တာ ... ကျန်တာအားလုံး တစ် ယောက်ရဲ့အတွင်းစိတ်ကို ကျန်တစ်ယောက်က နားလည် ပြီးသားဆိုတာ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အချင်းချင်းသိနှင့်ပြီး သားပါ”

“ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်ယက် တွေးတတ်တဲ့ ယောက်ျားတွေကို ကျွန်မ မုန်းတယ်ရှင် ... ”

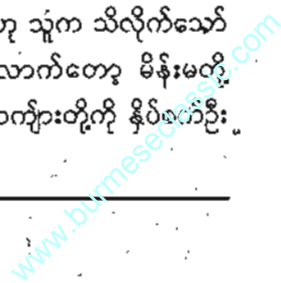
“ကိုယ်က ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်ယက် ဈေးတတ်တဲ့ယောက်ျား မဟုတ်ပါဘူး ... ဟဲ ဟဲ ... ဒါဆိုရင် ... ရွှေစင်ဖြူက ... ”

“တော်ပြီ ... ရှင်ကို ဒီလောက်ထိ အချိန်ကြာကြာ လက်ခံ စကားပြောတာ လွန်ပြီ ... ဘယ်နှယ် ... အိပ်ရေးလည်း ပျက်သေး ... ရည်းစားစကားလည်း ပြောခံရသေး ... အဲဒါ တော်တော် မတရားတာပဲရှင် ... ”

“မုန်းချတော့မလို့လား ... ”

“ဟုတ်တယ် ... ”

ရွှေစင်ဖြူက တမင်ညစ်ပြီဟု သူ့က သိလိုက်သော် မည်း ခွင့်လွှတ်၏။ မိန်းကလေးပဲ ဒီလောက်တော့ မိန်းမတို့ တွေးရာပီပီ သူမကို ချစ်ရေးဆိုသော ယောက်ျားတို့ကို နှိပ်စက်ဦး တာပေါ့။

"ကိုယ် ... မနက်ဖြန်မှာလည်း ထိုင်နေကျဆိုင်မှာ စောင့်မယ်နော် ... ကိုယ်တို့ တစ်နာရီလောက် ထပ်တွေ့ကြချင်မယ်နော် ရွှေစင်ဖြူ ... အဲဒီအခွင့်အရေးကိုတော့ ပေးပါပြီတော့ ... ရွှေစင်ဖြူဆီကအဖြေကို ကိုယ် ဘယ်နေ့ကြည့်ရမယ်ဆိုတာကိုလည်း သိခွင့်ပေးပါဦး ... "

"ချစ်သူတစ်ယောက် ထားတယ်ဆိုတာ ... ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ထားသလဲဆိုတာကို ရှင် သေသေချာချာရော စဉ်းစားပြီးရဲ့လား တော်လူ ... အပျော်ထားတာလား ... နှလုံးသားအလိုဆန္ဒရ ထားတာလား ... အိမ်ထောင်တစ်ခု ထောင်ရာမှာ အဖော်အဖြစ်ထိတောင် ရည်မှန်းပြီး ထားတာလား ... အဲဒါတွေ ကျွန်မ သိချင်တယ် ... "

"ကိုယ်က ... "

"နေဦး ... ဖြတ်မပြောနဲ့ ... အဲဒီအဖြေကို ဒီတစ်ည စဉ်းစားလိုက်ဦး ... မနက်ဖြန်ကျရင် တွေ့တဲ့အခါ အဲဒီအဖြေကို ကျွန်မ စိတ်ကျေနပ်နိုင်မဲ့ Perfect Answer မျိုးဖြစ်အောင် ရှင် ပြင်ဆင်ခဲ့ပါ ... ရှင်အဖြေရဲ့ နောက်ဆက်တွဲကိုတော့ ရှင်ဆီကအဖြေ ကြားရပြီးမှ ကျွန်မ ဆက်ပြီး ဆုံးဖြတ်မယ် တော်လူ ... ကဲ ... ကျွန်မ ဖုန်းချလိုက်ပြီ"

ဟား ဟား။ ရယ်ပဲ ရယ်ရသေး။ ရည်းစားစကားပြောပြီး အဖြေတောင်းတဲ့လူကို မေးခွန်းတွေ တသိကြီးနဲ့ အဖြေပြန်ပေးခိုင်းခံရတဲ့အဖြစ်ပဲ။

မင်း သိပ်ပြီးတော့ ဦးနှောက်ကောင်းတဲ့မိန်းကလေးရွှေစင်ဖြူ။ မင်းလိုချင်တဲ့အဖြေက ဘာလဲ။

ကိုယ့်ဘက်က နှလုံးသားရဲ့အလိုဆန္ဒအရ ဘဝတစ်ဆုံးအတွက် လက်တွဲဖို့အထိတောင် ရည်ရွယ်ပြီး မင်းကို ချစ်ပါမယ်ဆိုရင် မင်းဆီက ဘယ်လိုစကားလုံးမျိုးတွေနဲ့ ထိုးနှက်လိုက်အဲဆိုတာ ကိုယ် သိသလိုလိုနဲ့ မသိသေးပါဘူး ရွှေစင်ဖြူ။

ကိုယ်က မင်းနဲ့ အယူအဆတွေ အမျှော်အမြင်တွေ မျှချက်တွေကို နားလည်ဖို့ တော်တော်ကြိုးစားဦးမယ်။

အဲဒါကို ကိုယ်လည်း သိနှင့်နေခဲ့တယ်။ သို့သော် နားလည်ဖို့ကလည်း ခက်ခဲလေစွ။

***

www.burmeseclassic.com

ရွှေစင်ဖြာနဲ့သူသည် ဒီတစ်ခါတော့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ရှက်ရွံ့မနေတော့ဘဲ အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေမိကြ၏။

တစ်ယောက်အယူအဆကို တစ်ယောက် နားမလည်နိုင်မှတော့ ချစ်သူတွေဖြစ်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လွယ်လှဲမလဲ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နားပင်အောင် ပြောပြခဲ့သလောက် နားမဝင်ချင်သော သူ့ကို စိတ်ပျက်လှပါပြီ။ တကယ် တကယ်။ မယုံမရှိနဲ့ ရှင်။

“နှလုံးသားထဲက မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်မိလို့ ... ကိုယ့်တစ်သက်မှာ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ဖွင့်မပြောခဲ့ဖူးတဲ့ စကားကို ဖွင့်ပြောခဲ့တာပဲ ... ကိုယ့်ဘဝရဲ့အဖော်ဟာလည်း မင်းပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ ကိုယ် ကတိပေးခဲ့တယ် ... အဲဒါကို မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ခန့်တဲ့ရယ်သံနဲ့ ရယ်သလဲ ရွှေစင်ဖြာ ... ကိုယ်

ပြောတာတွေဟာ ညာနေပါတယ်လို့ မင်း ထင်နေခဲ့လို့လား ... ”

ဒေါသအနည်းငယ် ထွက်စွာ သူမေး၏။ သူ့မျက်မှောင်တွေများ ကျုံ့နေတော့တာပဲ။ သူမေးကြောကြီးတွေ တင်းခနဲ တင်းခနဲ ထောင်ထနေတော့တာပဲ။

သူ့ဆီက ဒီလို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဝန်ခံမှုကို မကြည့်ဘူးလား။ အင်မတန်ကို ကြည့်နူးနေခဲ့တာပေါ့။ စဉ်းစားကြည့်စွယ်။ ဘယ်မိန်းကလေးမဆို ကိုယ်ဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ထမဆုံး ချစ်သူဖြစ်ခွင့်ရတဲ့ဘဝ၊ ရင်ထဲကလာတဲ့ မြတ်နိုးမှုအတိနဲ့ ငြိတော့ အချစ်ကို လက်ခံခွင့်ရတဲ့ဘဝကို မကြည့်နူးဘဲ နေပါ့မလား။ နဲ့ ... သိပ်ကို ကြည့်နူးချမ်းမြေ့ခဲ့တာပေါ့ကွယ်။

သို့သော် သူသည် လူကြီးဆန်ဆန် မတွေးဘဲ ချစ်သူတို့ ချစ်ဖို့လောက် လက်တွဲရဖို့လောက်သာ တွေးတတ်သေးသူ ဖြစ်နေပြန်တာကတော့ အခက်သားပင်။

“ဖြေလေ ... ရွှေစင်ဖြာ ကိုယ့်ကို လှောင်သလို ... ခနဲသလို ကြည့်တာကို ကိုယ် သိပ်သိချင်နေတယ် ... ”

“သိပ်သိချင်နေရင် ပြောရတာပေါ့ ... တော်လူ ... ရှင်က ကျွန်မကို ရှင်ဘဝရဲ့ အဖော်အဖြစ်ထိတောင် ရည်ရွယ်ထားတာထားပါတော့ ... ရှင်နဲ့ကျွန်မရဲ့ဘဝကို ဘယ်လိုတူထောင်ကြမလဲ ... ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့တာဝန်ဟာ

www.burmeseclassic.com

ဘာလဲ ... သူ့ရဲ့ချစ်သူဇနီးမယားကို ရှာဖွေလုပ်ကိုင်ကျွေး
ရွေးရမယ်လေ ... အဲဒီအတွက် ရှင်ကို ကျွန်မက ဘဝတစ်ခု
လုံး ပုံအပ်ပြီး ယုံလို့ရတဲ့အခြေအနေမှာ ရှိနေပြီလားဟင်”
“မင်း ... မင်း ... ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ရွှေစင်ဖြာရယ်
အချစ်ဆိုတာကို နောက်ပို့ပြီး ... ငွေကြေးဆိုတဲ့အရာကို
သိပ်ရှေ့တန်းတင်လွန်းတယ်ကွာ ... ”

သူသည် ထိုစကားတစ်ခွန်းဖြင့်သာ တုံ့ပြန်ခဲ့ပါ
သည်။ ပြီးတော့ သူ့မျက်နှာသည် ဖြတ်ရိုက်ခံရသည့် လူတစ်
ယောက်လို လည်ဆင်းသွားခဲ့သေး၏။

သွားပြီ။ သူ့မှာ ဘာအယူခံဝင်စရာစကားမှ မရှိ
တော့ပြီ။ သူ့ချစ်ရသော သူမသည် အချစ်ကို မေ့ထားတတ်သူ။
အချစ်ဆိုသောအရာထက် ဘဝတစ်ခု ထူထောင်ရာမှာ ဘာလိုအပ်
သလဲ။ ဘာအဓိကကျသလဲဆိုတာကိုသာ ရှေ့တန်းတင်ချင်သူ ဖြစ်
နေခဲ့ပြီတည်း။

“ကျွန်မ ... ဘာကို ဆိုလိုသလဲဆိုတာ ရှင်သိမှာပေါ့ ... ရှင်
နဲ့ စပြီး ခင်ကတည်းက အပ်ကြောင်းထပ်လောက်အောင်
အမြဲပြောနေတတ်တာကို ... ရှင် သဘောပေါက်ဖို့ ကောင်း
တယ် ... ဘဝတစ်ခု ထူထောင်ရာမှာ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးဆို
ရုံ ... ကိုယ်ချစ်ရတဲ့မိန်းမ ကိုယ့်အနားမှာ ရှိရုံနဲ့ မပြည့်စုံသေး
ဘူးရှင် ... ဘယ်အရာ လိုအပ်သေးသလဲဆိုတာ ရှင် ထပ်စဉ်း

စားကြည့်လိုက်ပါဦးလား တော်လှ ... ”
“ကိုယ် ... သိပ်မြတ်နိုးရတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ဆီက ...
တုံ့ပြန်မှုဟာ အဲဒါမဟုတ်ဘူး ရွှေစင်ဖြာ ... သူ့ဆီကရမယ့်
ကိုယ့်ကို အားကိုးယုံကြည်တဲ့ ချစ်ခြင်းတစ်ခု ... သွားပြီ
ကိုယ့်ရဲ့မျှော်လင့်ချက်တွေ အကုန်အရည်ပျော်သွားခဲ့ပြီ ...
ရွှေစင်ဖြာ ... ကိုယ် မင်းကို လက်လျှော့လိုက်ပါပြီ ... ”

ဆတ်ခနဲ ထရပ်သောသူ့ကို သူမက ခပ်ကြောင်
ကြောင် လိုက်ငေးနေမိ၏။ အို ဒီတစ်ခါပဲ ... ဒီတစ်ခါတည်းပါပဲ
အင်မတန်ကို ရီဝေမှုန်မှိုင်းလွန်းတဲ့ သူ့မျက်နှာကို တွေ့ဖူးခဲ့တာ။
ပြီးတော့ သူ့မျက်ဝန်းတွေမှာ။ ညှို့အားပြင်းတဲ့ သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲ
အ ဘုရားရေ ... မျက်ရည်ကြည်တွေတောင် ဝေလိုကွယ်။

ကျွန်မ သိပ်မှားလွန်သွားပြီလား။ ရှင်ကို ချစ်နေပါ
အယ်ဆိုတဲ့ စကားလေးတစ်ခွန်းကို အဖြေပေးသင့်မှန်း သိရက်
လွန်းမရဲ့ အတ္တတွေနဲ့ ရှင်ကို အနိုင်ယူခဲ့မိပြီလားရှင်။

ကြည့်စမ်း။ အဖြစ်အပျက်က တကယ်ကို ခဏလေး
သူနဲ့ မတော်တဆ ဆုံခဲ့။ ခင်မင်ခဲ့။ နှစ်ဦးသဘောတူ အတူတူ
အိပ်ဆိုင်ထိုင်ခဲ့။ အဲဒါတွေ တကယ်ပဲ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သတဲ့။

ဟော ... အခုတော့ သူမရဲ့ အတ္တကြီးသော စကား
ကြောင့် သူနဲ့ မခွဲချင်မိပဲ ခွဲရတော့မည်တဲ့လား။ ဟေ့အေး။
အဲဒီလောက်အထိ ဖြစ်ပျက်သွားဖို့ မရည်ရွယ်ခဲ့တာ အမှန်

ပါပဲရှင် ... ကျွန်မ ကြားချင်တာက ဟုတ်သော်ရှိ၊ မဟုတ်သော်ရှိ
ရှင်ဆီက 'ဘဝတစ်ခု ထူထောင်ဖို့ ကိုယ် အလုပ်လုပ်ရမှာပေါ့ ...
ရွှေစင်ဖြာကို ရှာကျွေးမှာပေါ့' ဆိုတဲ့ ယောက်ျားမာနနဲ့ပြောမဝ
စကားမျိုးပါကွယ်။

အခုတော့ ... အခုတော့
“ကိုယ်တို့ ... ရှေ့ဆက်ပြီး ဆုံစရာအကြောင်းမရှိတော့တာ
ဒီနေရာမှပဲ ကိုယ် နှုတ်ဆက်ခဲ့မယ် ... ”

ဟူသော ပြတ်သားသည့် စကားတစ်ခွန်းထဲ
ရွှေစင်ဖြာ ကျဆုံးခဲ့ရပါတော့သည်။

***

ထိုနေ့မှာ တော်လှဝင်းနဲ့ ရွှေစင်ဖြာတို့ ဆုံဖြစ်ခဲ့တာ
ဆုံးဖြတ်လေသည်။ ထိုနေ့မှစ၍ နောက်ရက်များစွာတွင်
အဆင့်တစ်ခုမှာ မြည်နေကျ ပုန်းသံတစ်ခု၊ သူမအမည်ခေါ်
အစ်ကို ရွှေစင်ဖြာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရတော့ချေ။

ပြီးတော့ တဖန် ...
သူမတက်ရောက် သင်ကြားနေသည့် ကွန်ပျူတာ
တန်း၊ အင်္ဂလိပ်စကားပြောနှင့် တရုတ်စကားပြောစင်တန်း၊
အခြားများဖြစ်နည်းပို့ချသည့် သင်တန်းတို့ရှိရာနေရာများ၏
အထည်ဆိုင်များ၌ တော်လှဝင်း၏ မျှော်လင့်တကြီး စောင့်
နေသည့် မျက်ဝန်းများကိုလည်း မြင်ခွင့်မရတော့ချေ။

ထိုအခါ နောင်တ အကြီးရသွားသူ အမျိုးသမီး
အသက်ဘဝ ရွှေစင်ဖြာ အလိုလို ရောက်ရှိခဲ့ရတော့၏။

www.burmeseclassic.com

၁၁၆

ရွှေစိပြုဆေးတက္ကသိုလ်

အိမ်ရှေ့က ဆိုင်ကယ်တစ်စီးတစ်လေ မတော်တော် ဖြတ်သွားခဲ့လျှင် ဣန္ဒြေမဆောင်နိုင်လှစွာ ပြေးကြည့်မိသည်။ သူမ၏ချစ်သူကို မျှော်လင့်တမ်းတတော့သတဲ့။

ကျွန်မ အခုတော့ တကယ် နားလည်သွားပြီ။ ရှင် ခွဲမနေနိုင်လောက်အောင် ချစ်မိနေပြီဆိုတာ တကယ်လက်ခံ ဖြစ်ပြီ။ အရင်ကတော့ ငါ ဒါလုပ်စေချင်တာ မလုပ်ရင် သူ့ကို လက် ဘူးလို့ တင်းထားနိုင်ခဲ့သမျှတွေဟာ မချည်းနှီးဖြစ်မှန်း ကျွန်မ လိုက်ပြီ။

ကျွန်မ ရှင်ကို သိပ်ချစ်ခဲ့ပါတယ် တော်လူ။

ကျွန်မရဲ့မာနနဲ့ အတ္တတွေကိုတောင် အနိုင်ယူရုံ အချစ်မျိုးနဲ့ သိပ်ချစ်ခဲ့တာပါ။ အဲဒါကို ရှင်မသိသွားခဲ့ပါလား။ ငါ့ ရဲ့ မိုက်မဲမှုတွေပါပဲလို့ အပြစ်ဖို့ပါရစေဦး။

နေ့တစ်နေ့ရဲ့ နံနက်လင်းတိုင်း သူနဲ့ မတွေ့ရဘဲ ဘယ်နှစ်ရက်ရှိပြီဟု လက်ချိုးရေတွက်နေတတ်ခဲ့ပြီ။ နေ့တစ်နေ့ မြဲတိုင်းအလုပ်တွေကို အသက်မပါသော အရုပ်တစ်ရုပ်ပမာ သန်းလုပ်ဆောင်နေတတ်ခဲ့ပြီ။ ခံစားချက်ကင်းမဲ့သော မျက်နှာဖြင့် အရာရာကို ကြည့်နေတတ်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“နင် ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ ရွှေစင် ... အခုတော့ ကြည့်ရတာ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ... စကားပြောလည်း အသက်မပါဘူး ... စိတ်နဲ့ခန္ဓာကိုယ် ကင်း

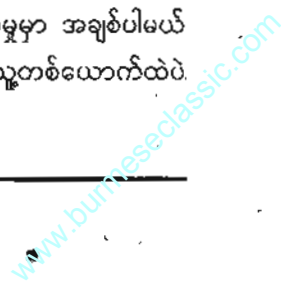
သလိုပဲ ... ငါ့ကို ပြောပြစမ်းပါဦး ... နင်နဲ့ဟိုအကလောင်နဲ့ ဘာဖြစ်ထားကြသလဲ ... ”

လဲ့လဲ့ အကင်းပါးစွာ တစ်နေ့မှာ တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် ခဲ့ပါသည်။

“သူ ... ငါ့ကို ပရိသိတ်လုပ်တယ် ... အဲဒါ ငါ ငြင်းလိုက်တယ် ငြင်းလိုက်မိပြီးမှ ငါ သူ့ကို သိပ်ချစ်နေခဲ့မှန်း သိခဲ့ရတယ် ... ပြင်မရတော့တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်အတွက် ... ငါ နောင်တရနေတယ်လို့ပဲ နင် သတ်မှတ်လိုက်ပါ ... ”

“အလုပ်အကိုင် ခြေခြေမြစ်မြစ်မရှိဘဲ ... မိဘပိုက်ဆံ ထိုင်ဖြုန်းနေတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ငြင်းလိုက်တာ မှားမှ မမှားတာ ... ချစ်တာလည်း ချစ်တာတစ်ပိုင်းပေါ့ ... နောင်တတော့ ရမနေသင့်ဘူး ... အဲဒါဆိုရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိပ်စက်ရာ ရောက်မယ် ... တစ်နေ့ကျရင် နင် သူ့ကို ချစ်ခဲ့တာတွေ မေ့သွားနိုင်လောက်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်မဲ့ ... သူထက်ချစ်ရမဲ့သူ နင်တွေ့သွားမှာပါ ... စိတ်ချ”

ဟင့်အင်း။ သူ့လောက် ဘယ်သူ့ကိုမှ ချစ်မိမည် မရွေးချယ်သင့်တယ်လို့ မိဘက သတ်မှတ်ပေးပြီး ရွေးချယ်တာကို လက်ခံခဲ့ဖြစ်ရင်တောင် ဒီရွေးချယ်မှုမှာ အချစ်ပါမယ် ... ဘူး။ ‘အချစ်’တွေအကုန်လုံး သူ့ဆီမှာ။ သူတစ်ယောက်ထဲပဲ ... ခိုင်သွားခဲ့တာပါ။

နေ့စဉ်ရက်ဆက် သူ့ကို လွမ်းပါသည်။ သိပ်လွန်းတဲ့နေ့တွေဆိုရင် သူ့နဲ့ထိုင်ခဲ့ဖူးသမျှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အသစ်အသစ်တွေ၊ ကော်ဖီဆိုင် အသစ်အဆန်းတွေ၊ SNACKS ဆိုင်ကလေးတွေ၊ လူရှင်းတဲ့ အအေးဆိုင်ကလေးတွေမှာ တစ်ယောက်တည်း အပြကြီးမှ တကယ့်အကြာကြီး သွားထိုင်နေတတ်သေးရဲ့။ အလွန်သုံးနာရီလောက်တောင် ကြာသွားဖူးတာတွေလည်း ရှိ၏။

ဆိုင်မှာ ထိုင်၊ တစ်ခုခုမှာကာ စားပွဲပေါ် လေတောင်ပြန်ထောက်၍ လက်ဖဝါးထဲ မေးစေတင်ပြီး အဝေးတစ်ရာရာကို စိုက်ကြည့်ကာ သူ့အကြောင်း၊ သူ့နဲ့ သွားလာခဲ့ဖူးတဲ့ အကြောင်းတွေ သူ့စကားသံတွေ သတိရ တွေးတောမိပြီဆိုတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးလည်း မေး၊ တစ်လောကလုံးလည်း နေ့တတ်သည်အထိပဲ။

သုံးလေးနာရီကြာမှ ထိုင်ပြီး မှာထားသော အစာကို တစ်ချက်မှ မတို့ပဲ ပိုက်ဆံရှင်း၍ ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ သွားသော မျက်လုံးအကြောင်နဲ့ ချစ်စဖွယ်ကောင်မလေး ယောက်အကြောင်းကိုတော့ ဆိုင်ရှိလူများ အတင်းပြောကျန်ခဲ့တာ များ၏။

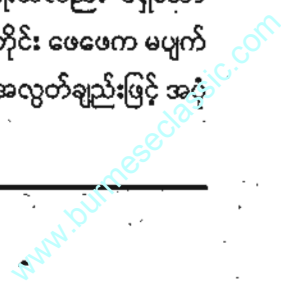
တိရစ္ဆာန်ရုပ် မွေးပွဲကျောပိုးအိတ်ကလေးများ ကာ 'ကက' နံပါတ် တက္ကစီကားတွေကို အမြဲစီးတတ်သော သူ့ကို လွမ်းနေသည့် အမျိုးသမီးကလေး ရွှေစင်ဖြာရဲ့ ညဘက်အ

အနေတွေကတော့ ပိုပြီး ခြောက်ခြားစဖွယ်။

ဖုန်းသံကလေးတစ်ခုကို မျှော်ရင်း အိပ်မပျော်နိုင်သော ညပေါင်းများစွာတွေမှာ ခေါင်းအုံးကို မျက်ရည်သုတ်စရာ အရာဝတ္ထုတစ်ခုအဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့ရပေါင်းလည်း များပြီကွယ်။

“ရင်ထဲမှာ ... နေလို့ ထိုင်လို့မရအောင် လွမ်းတယ် ... ဘာနဲ့မှ နှိုင်းပြလို့မရအောင် လွမ်းတယ် ... ကျွန်မ ... အဲဒီလောက်လွမ်း တတ်လိမ့်မယ်တောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မထင်ခဲ့ဘူး ... အဲဒါဆို ... ရှင်လည်း ဒီလိုမျိုး ကျွန်မ ခံစားနေရပါတယ်ဆိုတာကို ဘယ်ထင်လိမ့်မလဲနော် ... တော်လူ ... တော်လူရယ် ... ရှင်သာ ကျွန်မအကြိုက်ကို မှန်းနိုင်ရက် ဒီအကြိုက်ကို လိုက်ပြောခဲ့မယ်ဆိုရင် အခုလိုမျိုး ခွဲရလိမ့်မယ် မထင်ဘူး ... မိန်းမဆိုတာမျိုးက ကိုယ်ပြောစေချင်တဲ့စကားကို ပြောရင် ... သိပ်သဘောကျတတ်တဲ့အမျိုးရှင် ... ”

ထိုစာပိုဒ်ကလေးကိုတော့ မရည်ရွယ်ပဲ ချရေးဖြစ်သည့်နေ့က သူ့နဲ့ မတွေ့ရတော့ချိန် တစ်လပြည့်သည့်နေ့မှာဖြစ်၏။ ညာရီရေးရတာ ဝါသနာမပါ။ ရေးလေ့ရေးထလည်း မရှိသော ရွှေစင်ဖြာတို့ ညီအစ်မတစ်တွေမှာ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ဖေဖေက မပျက်အောင် ပိုးပေးနေကျ ဒိုင်ယာရီတွေက စာရွက်အလွတ်ချည်းဖြင့် အပိုက် ရှိနေတတ်စမြဲ။

ဒီတစ်ခါတော့။ ဒီနှစ်အတွက် ဖေဖေပေးထားသည့် ဒိုင်ယာရီကလေးရဲ့ စာရွက်တစ်ရွက်မှာတော့ ရေးခြစ်ဖြစ်သွားခဲ့ ပြီရှင်။

အဲဒီလို ချစ်သူကို လွမ်းနေချိန်မှာ သူမအတွက် အလုပ်ခေါ်စာတစ်ခုက ရောက်ရှိလာခဲ့ပါသည်။ ဖေဖေမိတ်ဆွေ၏ ကုမ္ပဏီမှာ အတွင်းရေးမှူးနေရာ ဝင်လျှောက်ထားခဲ့မိ၍ အဲဒီအခေါက်များစွာတုန်းက အင်တာဗျူးဖြေရာ ကုမ္ပဏီလူကြီးတွေနဲ့ ဝင်တွေ့ရနဲ့ မအားခဲ့တာ မှတ်မိသေးရဲ့။

မဆီမဆိုင် သတိရလိုက်ရင် တော်လူဝင်းက သူမကို အတိအလင်း ဖွင့်မပြောခင် ရက်ပိုင်တချို့က ဖြစ်မည်။ သူမအလုပ်လျှောက်ထားတာကို သူတောင်မသိ။

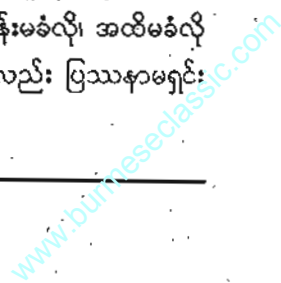
သိရင် သူက ဘာများ ဝေဖန်ချက် ပေးမှာမှတ်လို့ 'အလုပ်' တစ်ခု လက်ဝယ်ရှိခြင်း၊ အလုပ်တစ်ခု လုပ်ကိုင်ခြင်းဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကိုမှ လက်မခံချင်ခဲ့တဲ့သူပဲ။

ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်အကြာ၌ ရွှေစင်ဖြာသည် Export & Import လုပ်ကိုင်သော ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခု၏ အတွင်းရေးမှူးမကလေးရာထူးကို ကျေကျေနပ်နပ် ဖက်တွယ်လျှင် ချစ်သူကိုလွမ်းသော မျက်လုံးများဖြင့် အလုပ် စတင်ဝင်တော့သည်။

***

ကားမှန်နက်တွေ အပြည့်တပ်ထားသော ခန့်ညားထယ်ဝါသည့် မာစီးဒီကားကြီးကို ကျော်တက်ဖို့က အခွင့်မသာ။ အရာရာတိုင်းမှာ စိတ်တိုနေသော တော်လူဝင်းက ရှေ့ကကား ဒီဇာန်အနေးကြီး မောင်းနေတာ မဟုတ်ပဲနှင့် စိတ်တိုနေသတဲ့။ ကျော်တက်ဖို့ တတိတီဖြင့် လမ်းတောင်းသော်လည်း ထိုကားကြီးနံဘေးမှာ ဖြတ်တက်စရာမရှိအောင် နေရာအခြားမြောင်းနေ၍ သူက ဖြတ်မတက်ချင်။

တော်လူဝင်း၏ အယူအဆက လူကိုထိရင်ထိပါစေ၊ လူနဲ့ဆိုင်ကယ်ကြီးကိုတော့ တစ်စက်မှ အပွန်းမခံလို၊ အထိမခံလိုချင်တည်း။ အလကားနေရင်း ယာဉ်ထိန်းရနဲ့လည်း ပြဿနာမရှင်းချင်။

ထို့ကြောင့်ပင် ထို ခန့်ညားထယ်ဝါသည့် ကားကြီး နောက်က စိတ်တိုတိုနှင့် မေးလိုက်လာရတော့သည်။ သိပ်တော့ စိတ်မတိုလိုက်ရ။ ထိုကားကြီးက မီးတစ်ဖက်ပြု၍ သူချိုးကွေ့မည် လမ်းရောက်လျှင် ချိုးကွေ့သွားတော့သည်။

သို့သော် အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ ထိုကားကြီး ချိုးကွေ့သောလမ်းနှင့် သူသွားမည့်လမ်းက တူညီနေပြန်ခြင်းဖြစ် ၏။ ဒါတော့ ကိစ္စမရှိ။ ဒီလမ်းထဲမှာ ထိုကား မဖြစ်မနေ ရပ်ကို ရ ရမည်။ အဲဒါဆို သူ ဖြတ်ကျော်ခွင့် ရလိမ့်မည်။

သူ့ရဲ့စိတ္တလေ့တော့ ပြောရမလား မသိချေ။ သူ့က ဒီလို ခန့်ညားထယ်ဝါတဲ့ မိမိခံကားကြီးတွေကိုမြင်လျှင် ဆိုင်ကယ် တစ်စီး၏ အသုံးကျမှုကို နှိုင်းယှဉ်ကာ သူ့ဆိုင်ကယ်ကို ကဲ့ရဲ့ချင် သော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို မဆီမဆိုင်ပင် အမြဲတစ် သတိရတတ်မြဲ။

အခုထိပဲ။ ကိုယ် တစ်နေ့မှ မေ့မရအံ့ဘူး။ မင်းဆီ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ တုံ့ပြန်တဲ့စကားတွေပဲ ကြားရပါစေ။ ကို မနာကြည် နိုင်ခဲ့သေးဘူး။ မင်းက ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ရင် ဘာတွေဖြစ်စေမှ သလဲဆိုတာ ကိုယ်သိနေခဲ့ရက် မင်းအလိုကိုလိုက်ပြီး မပြောခဲ့ တာကိုပင် ကိုယ့်အမှားပါလို့ အခုတော့ ယူဆနေမိပြီ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း ကိုယ့်ကို အတိုင်းအတာတစ် ထိတော့ ချစ်ခဲ့လိမ့်မယ်လို့ ကိုယ် မျှော်လင့်ယုံကြည်ဆဲပဲ။

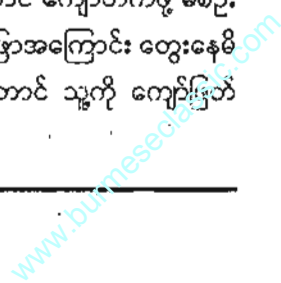
မင်းကို သိပ်လွမ်းလာတဲ့နေ့မျိုးတွေဆို မင်းတက် ရတဲ့ သင်တန်းတွေကို လာပြီး မင်းမမြင်နိုင်တဲ့နေရာက ချောင်း ကြည့် ကျေနပ်ရတာကို မင်းမသိပါဘူး ရွှေစင်ဖြာ။ တစ်ခုတော့ ကိုယ့်အတွက် ဝမ်းသာရမဲ့အဖြစ်က ကိုယ့်ကို မသိမသာ ရှာဖွေတတ် တဲ့ မင်းရဲ့ မာနကြီးတဲ့မျက်လုံးကလေးတွေကို ကိုယ်ဟေ့ခွင့်ရတဲ့ အတွက်ပဲ။

ကိုယ် ဘယ်လောက် လွမ်းနေခဲ့သလဲ။ မျှော်လင့် မထားခဲ့မိတဲ့ ကွဲကွာရခြင်းအတွက် ကြေကွဲနေခဲ့သလဲဆိုတာ ကိုယ့် ရဲ့အဖော် ဆိုင်ကယ်ကြီးဟော့ ကောင်းကောင်းသိတယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းကို သိပ်လွမ်းရတဲ့နေ့ တွေဆိုရင် ကိုယ် နေ့စဉ်မပျက်မကွက် သ၊ ငှက်ကျဖြစ်တဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ ဆိုင်ကယ်ကြီးကိုတောင် မသုပဲ ဒီအတိုင်း မှားထားမိတဲ့အထိပဲ။ ထိုယ် အိပ်ရာထဲမှာ ချွေပြီ။ အခန်းအောင်းပြီး တစ်နေ့လုံး မင်း အကြောင်းတွေ ဟွေးနေတတ်တဲ့အထိပဲ။

အဲဒါတွေ မင်းသိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ် ဒီလိုခံစား ရလိမ့်မယ်လို့လည်း မင်းတွေ့မိမယ် မထင်ပါဘူး။

သူ့ရှေ့က ကားကြီးကိုတောင် ကျော်တက်ဖို့ မစဉ်း စားမိတော့ပဲ ဘယ်လိုက ဘယ်လို ရွှေစင်ဖြာအကြောင်း တွေးနေမိ သည်မသိ။ နံဘေးက တခြားကားတွေတောင် သူ့ကို ကျော်ဖြတ် တတ်ကာသွားကြပြီးဖြစ်နေခဲ့၏။

ရှေ့က မာစီဒီးကြီးသည် လမ်းဘေးက တစ်နေရာတွင် ဝင်ရပ်တာလည်း ထားတော့။ သူက အဲဒီကားကြီးကို ကျော်တက်ပြီး အမှတ်မဲ့ စောင်းငဲ့ကြည့်မိစဉ်မှာ ကားနောက်ခန်းက တံခါးတစ်ချပ် ဖြတ်ခနဲ ပွင့်လာခိုက် တွေ့လိုက်ရသည့်မျက်နှာကလေး တစ်ခုဟာ သူ့ကို တုန်လှုပ်သွားစေခဲ့ခြင်းကတော့ အင်မတန်မှ အရေးပါသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုပင်။

“ရွှေစင်ဖြာ ...”

ဟု သူ့နှုတ်က ယောင်ယမ်းရှေ့တံခါးပါသည်။

သူမကလေးသည် အတွင်း၌ အဖြူရောင် အင်္ကျီခံလျက် အပေါ်မှ ကုတ်အင်္ကျီမီးခိုးရောင်ရင့်ရင့် လုံချည်ကလည်း မီးခိုးရောင်ရင့်ရင့်ကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ တစ်လက်မခွဲမျှ အမြင့်ရှိမည့် လေဒီရှူးအနက်ကလေးကို ဆင်မြန်းထားသော သူမ၏ ခြေဖဝါးတွင် ညာဘက် ခြေကျင်းဝတ်မှာ Foot Chain ကလေးနဲ့ ကြည့်ကောင်းနေခဲ့သည်။

ပြီးတော့ သူ့အမြင်မှာ တစ်မျိုးဆန်းနေလောက်အောင် သူမ၏ မျက်နှာပြင်မှာ မမြယ်သစဖူး ရောင်စုံတချို့ ခြယ်သထားခြင်းပင်။ ခါတိုင်း တွေ့နေကျ မျက်ရစ်လိုင်နာကလေး ဆွဲသော၊ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး အရောင်ပျော့ပျော့ဆိုးသော အဆင်အပြင် ထက်တော့ ပိုပြီး ထူးခြားနေ၏။

တဖန် အရင်ကလို ကလေးဆန်ဆန် တိရစ္ဆာန်ရုပ်မွေးပွဲကျောပိုးအိတ်လည်း လွယ်မထား။ ဣန္ဒြေရသော စလင်းဘက်ကလေးက သူမ၏ ပခုံးထက်မှာ နေရာယူလို့။ လက်ထဲမှာလည်း ပလတ်စတစ်ပိုင်လ်တချို့ ပိုက်လို့၊ ပြီးတော့ ကားရှေ့ခန်းက ဆင်းလာသော ဥရောပဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ထိပ်အနည်းငယ် ပြောင်နေပြီဖြစ်သော အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်အား ရယ်မောပြုံးပြစွာ စကားပြောဟန်တွေ။

ဘုရားရေ ... ရွှေစင်ဖြာ ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေသလဲ။ ကားရပ်ထားရာနေရာကို သူ လေ့လာကြည့်တော့ နာမည်ကြီး Export Import ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခု၏ ဆိုင်းဘုတ်ကို တွေ့ရလေသည်။

ရွှေစင်ဖြာနှင့်အတူ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် စတစ်ကာမှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး အထဲကို ဝင်သွားကြ၍ မမြင်ရတော့။ မင်းဘယ်တုန်းက ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်သလဲ။ ကိုယ်တောင် မသိလိုက်ရပါလား။ အေးလေ၊ ကိုယ်တို့ တစ်လခွဲတောင်ရှိပြီ။ မတွေ့ကြရတာ။

မသွားတော့ဘူး။ ဒီနေ့ ဘယ်နေရာပဲ သွားစရာရှိရုံ ဘာကိစ္စပဲရှိရုံ။ မေမေ ဘာပဲ မှာထား မှာထား။ အားလုံးကို တမင် မေ့ပစ်မယ်။ ကိုယ် မင်းရှိနေတဲ့ နေရာတစ်ခုကို တစ်နေ့လုံး စောင့်ကြည့်ပါရစေဦး။

ကုမ္ပဏီရှိရာ အဆောက်အဦကြီးက အခုမှ အသစ် စက်စက် ဆောက်ပြီးကာစဖြစ်မည်။ သုံးထပ်အဆောက်အဦဖြစ်ပြီး စတစ်ကာမှန်အနက် တော်တော်များများဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားပါသည်။

ဒီကုမ္ပဏီမှာ ဘယ်သူတွေ ရှိသလဲမသိ။ လှပသည် ဆိုခြင်းထက် ချစ်စဖွယ် ရုပ်ရည်ကလေးကို ပိုင်ဆိုင်ထားသော သူ့ရဲ့ ကောင်မလေးကို စိတ်ဝင်စားလာမည့်သူတွေ အနည်းဆုံး သုံးလေး ဦးလောက်တော့ ရှိနိုင်ကောင်းရဲ့။ စိတ်မချချင်တော့ပြီ။

အဲဒီထဲက အလုပ်အကိုင် လုပ်ရာမှာ အမျှော်အမြင် ကြီးပြီး တက်လမ်းတွေ အများကြီးရှိမဲ့ လူတော်တစ်ယောက်ဖြစ် ဖြစ်။ ကုမ္ပဏီဒါရိုက်တာတွေထဲက သင့်တော်မဲ့ လူမျိုလူလွတ်တစ် ယောက်ကိုဖြစ်ဖြစ် မင်း သဘောတွေ့ပြီး ရွေးချယ်သွားခဲ့ရင်၊ ဘုရား ဘုရား သူ ဒီအဖြစ်မျိုးတော့ မလိုလားချေ။

လုံးဝပဲ။ လုံးဝ လက်မခံချင်လောက်အောင်ပင် သူ ချစ်သူကို သူပဲ ချစ်ခွင့်၊ သူ့ချစ်သူကလည်း သူ့ကိုပဲ ချစ်ခွင့်ကိုသာ မျှော်လင့်ထားဆဲတည်း။

ကိုယ် ဒီနေ့ မင်းနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံရအောင်ကို ဖန်တီးမှ ဖြစ်တော့မယ်။ မင်းဆီက တုံ့ပြန်မဲ့ အကောင်းအဆိုးနှစ်ခု ထဲက အကောင်းကိုပဲ ကိုယ်လိုချင်တယ် ရွှေစင်ဖြာ။

“ရွှေစင်ဖြာ ...”

“ရှင် ...”

တက္ကစီဒိုင်ဘာအား ငဲ့၍ ဈေးမေးနေစဉ် သူမ၏ နောက်ကျောဘက်မှ ခေါ်သံတစ်ခုကြောင့် နှုတ်က အလိုလို ထူး နေမိလျက်သာ။ အိုး ... အဲဒီလို ခပ်မာမာ တောင့်တောင့် ခေါ်သံ တစ်ခုကို ကျွန်မ သိပ်ရင်းနှီးခဲ့တာပေါ့။

“ကိုယ် ... စကားနည်းနည်း ပြောချင်တယ် ...”

သူက ပိုင်စိုးပိုင်နင်းပင် ရွှေစင်ဖြာ ဖွင့်ဆောင်းထား သည့် ခေါက်ထီးအောက်ကို ဝင်ရပ်လျက်။

ကြည့်စမ်း။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ မျက်ဝန်း တွေထဲမှာ အရမ်းတမ်းတနေခဲ့တဲ့ အရိပ်တွေနဲ့နော်။ တစ်ယောက် နဲ့တစ်ယောက် တမေ့တမောပင် အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေမိကြစဉ်

အိုး။ ကျွန်မရင်တွေ ဘယ်လိုခုန်းမှန်းမသိ။ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လို ပျော်မိမှန်း မသိပါရှင်။ ရှင်နဲ့ ပြန်တွေ့ခဲ့ရင်ဆိုတဲ့ အတွေး မျိုးလည်း မတွေ့မိ။ ပြန်တွေ့ရင် ဘယ်လိုပြောမယ်ဆိုတဲ့ စကား မျိုးတွေလည်း မစီစဉ်ထားခဲ့တာကြောင့် အခုတော့ ကျွန်မ အမူ အရာတွေ ဖရိုဖရဲနဲ့နော်။

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မွတ်သိပ်တောင့်တစွာ အမ်းမရ စိုက်ကြည့်နေကြတာ နဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုတောင် မှုတ်လိုက်မိ။ သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာလည်း မျက်ရည်ကြည်တွေ ပြည့်နေ ခဲ့ပြီးတော့ သူမရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာလည်း ထိုနည်းနဲ့နဲ့ကိုး။

ရှင် နားလည်တယ် မဟုတ်လားဟင်။ ကျွန်မ အပေးစရာမလိုအောင်တောင် ရှင် နားလည်ပြီးသား ဖြစ်မှာပါ။ ကျွန်မ ရင်ထဲက အချစ်တွေကိုလေ။ ရှင် သိနေနှင့်ပါတယ်နော်။

“ကဲ ... အစ်မ ... ဒီနေ့အဖို့ ကျွန်တော့်ကား ငှားဦးမှာလား။ တက္ကစီဒရိုင်ဘာက ဘာစကားမှ မပြောဘဲ တယ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေကြသူနှစ်ဦးအဖို့ စိတ်မရှည်စွာ ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်လိုက်လေသည်။ ဘယ်နှစ်သူတို့ လုပ်(မ)ဆင်းရိုက်တာ အရေးမကြီးဘူး။ ဒီနေ့အတွက် အံ့နားမကျောဘဲ အချိန်တွေ ပုပ်ကုန်မှာ အရေးကြီးတယ်လို့လည်း တိတိတဆိတ် ကျိန်ဆဲမိသေး၏။

“မငှားတော့ဘူးဗျာ ... ခင်ဗျား သွားတော့ ... ရပြီ ... သူ့ကို ကျွန်တော် လိုက်ပို့မှာဗျ ... ”

အမျိုးသားကလေးက ဝင့်ကြွားစွာ သူ့ကို ခေါ်ဟောကံဟောကံကလေးနှင့် နှင်ထုတ်တာကိုတော့ သူ စိတ်မပူမပါချေ။ အေးလေ။ ချစ်နေကြတုန်းတော့ မိုးမမြင်၊ လေမမြင် ဖြစ်နေဦးမှာပဲ။ ‘ကက’နံပါတ် တက္ကစီဒရိုင်ဘာသည် ထိုချစ်သူစုံတွဲ အထားရစ်ခဲ့သော်လည်း ကားနောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် အနည်းငယ်စပ်စုသည့်အနေနဲ့ လှမ်းကြည့်ဖြစ်အောင် ကြည့်မိပါသေးသည်။

ထိုအခါ ကောင်မလေးလက်ထဲက ခေါက်ထီးကို ယူပြီး တစ်ခုခု ငုံ့ပြောသော ကောင်ကလေးနှင့် ကျွန်ုပ်ရှက်ရွံ့

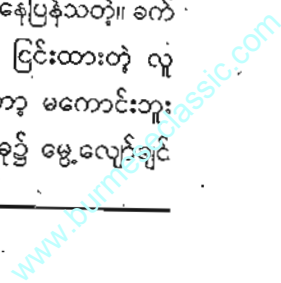
င်းကလေးငုံ့ပြီး ပြုံးနေသည့် ကောင်မလေးတို့ကို တွေ့ရလျှင် တတောင် သဘောတကျ လေတစ်ချက် ချွန်လိုက်မိခဲ့၏။

“တို့ယုံကို ... ထီးလက်ကိုင်ကလေးပေးနော် ... ကိုယ်လည်း နေပုံကြီးထဲမှာ လမ်းအကြာကြီး မလျှောက်နိုင်ဘူး ... ထီး အရိပ်ခိုပြီး လမ်းလျှောက်ရရင် သက်သာမယ်ထင်တယ် ... ရွှေစင်ဖြာထီးတို့ ဟိုင်ပေးပြီး ထီးကပ်ဆောင်းရောင် နေပူထဲမှ သက်သာလား မသိဘူး ... ဟင် ... ရွှေစင်ဖြာ ... နေပူသက်သာမှာလား ... ”

ဟင်ထီးက မသိဘူးဟယ်။ ကျွန်မ ဘာတစ်ခုမှ မဖြေဆိုတော့။ အဲဒါဆို ကျွန်မအတွက် ပိုအဆင်ပြေလိမ့်မယ်။

ခွဲသော် တော်လှဝင်းက သူမ ဖြေစရာမလိုအောင် ပြောတာသည် သူမ၏လက်ထဲမှ ခေါက်ထီးလက်ကိုင်ရိုးကို လှမ်းပြစ်နေခဲ့၏။ လက်ထဲရှိ သည်ထက်ပို၍ သူမ၏ လက်ဖမိုးကို ခပ်ကြာစာလေး ဆုပ်ကိုင်ထားခဲ့တာတော့ သူ ရမ်းကားတာပဲ။ ရွှေစင်ဖြာက ခွင့်ထွက်သတုံလေ။

နောက်ပြီး သူ စတင်ခြေလှမ်းတာနဲ့ ရွှေစင်ဖြာက မှားမှားထိုက်ပါဖို့ ခြေလှမ်းပြင်ပြီးလည်း ဖြစ်နေပြန်သတဲ့။ ခက်ညီသေးရဲ့။ ကိုယ် လက်မခံနိုင်ပါဘူးလို့ ငြင်းထားတဲ့ လူသားကို မိတ်မိတ်မမ တွယ်ငြိနေတာတော့ မကောင်းဘူး။ သို့သော်လည်း လူတိုင်းဟာ မကောင်းမှုတစ်ခုခု၌ မွေ့လျော်ချင်

ကြသူများပီပီရွှေစင်ဖြာကလည်း ထိုမကောင်းမှုတစ်ခု၌ မွေ့လျော်နေပါပြီ။

“အား ... နေပူကြီးထဲမှာ ခေါက်ထီးကလေး ဆောင်းခွင့်သွားတာဟာ အရသုပဲ ... အေးမြသွားသလိုပဲ ... ထီးအင်ကြောင့်ရယ် ... ဟဲ ဟဲ ... ငြီးတော့ ကိုယ့်ချစ်တဲ့သူတယောက် ဘေးမှာ ပါနေလို့ရယ်ဖြစ်မှာ ... ပိုပြီး အေးချမ်းတယ် ...”

ဒီနားမှာလည်း အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်တဲ့ ကော်ဖီဆိုင်များ မလားမသိဘူး ... ပြောပါဦးကွာ ... ကိုယ်က ဒီနားတော့ သိပ်မကျွမ်းကျင်ဘူး ... ရွှေစင်ဖြာကတော့ ကျွန်ုပ်ကျင့်မယ်ထင်တယ် ... အင်း ... မေးသာမေးရတယ် ... ဟိုးအရင်တွေတုန်းကလည်း သင်တန်းနားမှာ ကော်ဖီဆိုင်ကောင်းကောင်း ... Snacks ဆိုင်ကောင်းကောင်းရှိတောင် မသိဘဲ ကိုယ်နဲ့တွေ့မှ သိရတဲ့ ကောင်မလေး ဒါမျိုးတွေမှာ အားကိုးရမယ် မထင်ပါဘူး ...”

သူ့အသံတွေက လိုအင်ဆန္ဒပြည့်ဝသော လူတယောက်၏ အသံမျိုး ဖြစ်နေခဲ့၏။ ကြည့်စမ်း၊ သူနဲ့ သူမတို့ ယောက်ျားအကြားမှာ အချစ်ဆိုတဲ့ အရာတစ်ခုဟာ ဆွေးနွေးမလိမ့် နားလည်မှုနဲ့ ဆက်သွယ်လိုက်ကြပြီလားမသိ။ ဟုတ်သလို အဲဒါကို ရွှေစင်ဖြာ တကယ်မသိပါချေ။

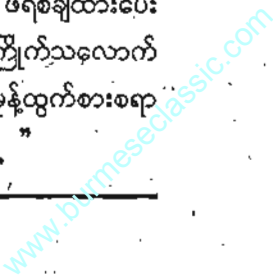
“စကားထိုင်ပြောစရာ ဆိုင်ကောင်းကောင်း ... ရှိမလားဟင် ... ရွှေစင်ဖြာ ... ထိုယ့်ကို တစ်ခုခုပြောပါဦး ... ကိုယ်တို့ ဒီလိုကြီး ရပ်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ...”

သူ့ဆိုင်ကယ် ရပ်ထားရာနေရာအရောက်မှာ သူ့အဖွဲ့ဝင်တွေ ရပ်တန့်ပြီး ရွှေစင်ဖြာကို ငုံ့စိုးစိုက်ကြည့်ကာ မေး၏။

“ရှင်ပဲ ... ခုနက ပြောထားတယ်လေ ... ကျွန်မက ဘယ်တုန်းကမှ ဘယ်နေရာမှာ ဘာဆိုင်ရှိသလဲဆိုတာ သိမှသိ မနေတတ်တာ ... ဒီနားမှာ ဘာဆိုင်ရှိသလဲ ... ရှင်ပဲ စဉ်းစား ... ကျွန်မက ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ပဲ လာတာ ... ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်လိုဆိုင်မျိုး ရှိမလဲဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ် လေ့လာနိုင်မလဲ ...”

“ရုံးကို ထမင်းဖူး ထည့်လာတာလား ...”

“ဒီမှာ မတွေ့ဘူးလား ... စတီးချိုင့်လေးကိုင်ထားတာ တော့ မမြင်ဘူး ... ထမင်းပဲ ကိုယ့်ဘာသာ စားရတာ ... နေ့လည်စာကျတော့ မုန့်နဲ့ကော်ဖီတို့ ... လက်ဖက်ရည်တို့ တိုက်တယ် ... ရေအတွက်လည်း မပူရဘူး ... ကိုယ်လုပ်ရတဲ့အလုပ်ခန်းကျယ်ကြီးတိုင်းရဲ့ ထောင့်မှာ ဖရစ်ချ်ထားပေးပြီး အဲဒီထဲမှာ ရေသန့်ပူးတွေမှ အပြည့် ... ကြိုက်သလောက် ယူသောက်ရုံပဲ ... ဒါကြောင့် ... ကျွန်မ မုန့်ထွက်စားစရာ မလိုတာမို့ မုန့်ဆိုင်အကြောင်း မသိဘူး ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် မသိလို့ပါ ...
ကဲ ... ဒါဆိုလည်း ကိုယ်ခေါ်တဲ့နေရာ လိုက်မလား ...
သူစကား အလောကြီးသွားခြင်းအား သူမက အ
အန ကောက်လျက် မမြင်ရတာ ကြာပြီဖြစ်သော သူ မြတ်နိုးရသူ
မျက်စောင်းကလေးဖြင့် တုံ့ပြန်လေသည်။

“ဆောရီး ... ဆောရီး ... ကိုယ်မေးတာက ကိုယ်ခေါ်သူ
ချင်တဲ့နေရာကလေးကို ရွှေစင်ဖြာ လိုက်မလားလို့ မေးတာ
ပါ ... ကိုယ်တို့ တစ်နေရာရာ သွားကြရအောင်ကွာ
စကားတွေ အများကြီး ပြောကြရအောင် ... ကိုယ်တို့ ခွဲ
ရတာ တစ်လခွဲတောင် ရှိသွားပြီကွ ... မင်း မှတ်မိရဲ့လား
ကိုယ်တော့ နေလို့ထိုင်လို့မရအောင် လွမ်းနေခဲ့တာ ...
စိမ့်သွားတာပဲ ... တော်ပြီ ... နောက်ဆို ကိုယ့်ချစ်သူ
လွမ်းနေရတဲ့အဖြစ်နဲ့တော့ ဘယ်တော့မှ ရင်မဆိုင်ရဘူး
ဘူး ... ”

“ကဲပါ ... တော်ပါတော့ ... အဲဒါတွေ ထားစမ်းပါဦး
ရှင်က ဘယ်နေရာ သွားချင်တာလဲ ... ”

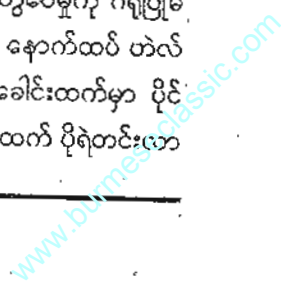
“ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်ပဲကွ ... နာမည်လေးက ချစ်ဖို့ ကော
တယ် ... F-e-e-L ဖီးလ် (Feel) တဲ့ကွ ... ရွှေစင်ဖြာ သိလား
“တီဗွီထဲမှာ ကြော်ငြာတာ တွေဖူးတယ် ... Snacks & D
ဆိုင်တစ်ဆိုင် မဟုတ်လား ... ”

“ဘာစားစရာရောင်းတဲ့ဆိုင်ပဲဖြစ်ဖြစ် အရေးမကြီးဘူး ...
အရေးကြီးတာက နာမည် ... ကိုယ်က ဆိုင်နာမည်တွေ
လည်း Crazy ဖြစ်တယ် ... သိလား ... ကိုယ့်ခံစားချက်နဲ့
တိုက်ဆိုင်တဲ့နာမည်မျိုးရှိတဲ့ဆိုင်မှ ထိုင်တတ်တာ ... နောက်
ဆို ရွှေစင်ဖြာ ကိုယ့်ရဲ့ရှူးသွပ်မှုတွေ ဒီထက်မက သိလာပါ
လိမ့်မယ် ... အခုတော့ ကိုယ်က feel ဆိုတဲ့နာမည်ကလေး
ကို ချစ်လို့ ... အဲဒီဆိုင်ကို ရွှေစင်ဖြာနဲ့သွားဖို့ ရွေးချယ်တာ ”

ထိုသို့ သွားဖို့ပြင်ဆင်သောအခါ သွားဖို့အတွက်
ညည်းငယ် ပြဿနာရှိနေပြန်၏။ သူကတော့ ဂရုမစိုက်စွာ သူမ၏
အကြံထိုးကိုပိတ်၍ သူမထံ ကမ်းပေးပြီး သူ့ဆိုင်ကယ်ဟန်ဒယ်လ်
ချိတ်ထားသည့် ဟဲလ်မက်ကို ဆောင်းနေချိန်မှာ သူမက
သူ့ဝေ နေခဲ့၏။

နေစမ်းပါဦး။ အဲဒီဆိုင်ကိုသွားဖို့ဆိုရင် သူ့ဆိုင်ကယ်နဲ့
သူ့လိုက်ရတော့မှာပေါ့။ လိုက်သင့်သလား။ မလိုက်သင့်ဘူးလား။
သူမက သူမ အလွယ်တကူ လိုက်လျောလက်ခံပြီး သူ့ဆိုင်ကယ်
အောက်မှာ လိုက်မှာကို အထင်အမြင်သေးသွားမလား။

သို့သော် သူကတော့ သူမ၏ တွေဝေမှုကို ဂရုပြုမိ
သူ့ဆိုင်ကယ် ဟန်ဒယ်လ်မှာ အပိုပါသည့် နောက်ထပ် ဟဲလ်
တစ်လုံးကို ဖြုတ်ယူ၊ ထို့နောက် သူမ၏ ခေါင်းထက်မှာ ပိုင်
နိုင်နင်း စွတ်ချပေးလိုက်ပါသည်။ သူ အရင်ကထက် ပိုရဲတင်းလာ

တယ်။ မတွေ့ရတဲ့ရက်တွေအတွင်း သူ ဘာတွေများ ကြုံတင်ဖြူဆင် အားမွေးထားမလဲမသိ။

အရင်ကလို သူမကို နာခံလိုခြင်းတွေလည်း မရှိ။ သူမ၏ သဘောထားကို သတိတရ မေးတာတွေလည်း မရှိ။ လုပ်ချင်တာကိုသာ ဇွတ်ဖန်တီးနေတော့၏။

ရင်ထဲမှာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ နာကျင်သွားသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ သဘောထားများကို မလေ့လာတတ်တာကြောင့် သူ ဘယ်လို သဘောထားနဲ့ ဒီလိုအမူအရာတွေ ပြောင်းလဲသွားသလဲဆိုတာကို ရွှေစင်ဖြူ မခန့်မှန်းတတ်ပါ။

“တက်လေ ... ရွှေစင်ဖြူ ... ပေး ... ထမင်းချိုင့်ကိုင်ထားရတာ ခက်နေလိမ့်မယ် ... ဒီ ဟန်ဒယ်လ်မှာပဲ ချိတ်ထားလိုက်ရင် ... ရတယ်”

“နေပါစေတော့ ... တော်လူ ... ကျွန်မက ရှင့်ဆိုင်ကယ် မစီးတော့ဘူး ... အဲဒီနေရာလည်း မသွားချင်တော့ဘူး ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ... အဲဒီနေရာ ရှင့်ဆိုင်ကယ်စီးရောက်မှာ ... ”

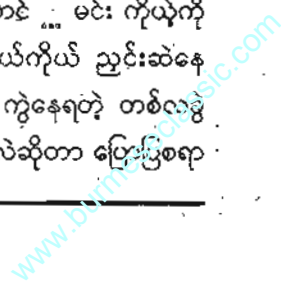
“ကိုယ့်ဆိုင်ကယ်ကို မစီးချင်ဘူး ... ဟုတ်လား”

သူမက ဟဲလ်မက်ကို ပြန်ချွတ်ရန် ပြင်ဆင်လျှောက် သူက ဇွတ်တရွတ်ပင် သူမ၏ လက်များကို ချုပ်ကိုင်ထားလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲကွာ ... ခုနကတော့ အကောင်း”

“အခုလည်း ကောင်းပါတယ် ... ဆိုင်ကယ်နောက်မှာ လိုက်မစီးချင်တာပါဆိုနေမှ ... ဟဲလ်မက်ချွတ်မလို့ ... လက်လွှတ်ပေး”

“ကိုယ် တောင်းပန်တယ်ကွာ ... အနူးအညွတ် တောင်းပန်တယ် ... ကိုယ်သိပ်ချစ်ရတဲ့ ရွှေစင်ဖြူတစ်ယောက်တည်းကိုသာ ကိုယ့်ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှာ တင်ဖူးတာကွာ ... တခြားဘယ်မိန်းမကိုမှ မတင်ခဲ့ဖူးဘူး ... ကိုယ် ခုနက ရွှေစင်ဖြူကိုယ့်ကို ငေးကြည့်တဲ့မျက်လုံးတွေထဲက အဖြေကို သိပ်မျှော်လင့်ခဲ့တယ် ... သိပ်လည်း ယုံကြည်ခဲ့တယ် ... ကိုယ်ဘဝမှာ ဒီနေ့အပျော်ဆုံး ဖြစ်ရမယ်။ ကိုယ့်မြတ်နိုးရတဲ့ မိန်းကလေးကို ကိုယ့်ဆိုင်ကယ်ရဲ့နောက်မှာ တင်ခွင့်ရပြီ။ အတူတူ လျှောက်သွားခွင့် ရလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ် သိပ်တောင့်တနေခဲ့မိတာ ... ခုနလေးကပဲ မင်းဆီက စူးစိုက်ကြည့်တဲ့ အကြည့်ကလေးကို ရခဲ့တဲ့ ခုနလေးကပဲ ... ပြောစမ်းပါကွာ စိတ်ထဲက ဆန္ဒအမှန်တွေကို ဘာလို့ ညှာနေရတာလဲ ... ရွှေစင်ဖြူ ... ဘာအကာအရံတွေ ဘာတံတိုင်းတွေနဲ့ မင်းစိတ်ကို ပိတ်လှောင်နေရတာလဲ ... ဟင် ... မင်း ကိုယ့်ကို ချစ်ရက်သားနဲ့ ... ဘာလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ညှင်းဆဲနေတာလဲ ... မင်းရော ... ကိုယ်ရော ကွဲနေရတဲ့ တစ်လူခွဲအတွင်း ဘယ်လောက်ထိ ခံစားရသလဲဆိုတာ ပြောပြစရာ

မလိုအောင် မင်းလည်းသိနေမှာပါ။ မင်း... ထာလို့ ကိုယ်
 အပေါ် ဒီလောက်ဆိုးနေရသလဲ... မာနတွေ ထားနေ
 သလဲကွာ... ဒါပေမယ့်... ဟေ့... ကိုယ် တစ်ခု အမြဲတတ်
 ပေးထားမယ်... မင်းက ကိုယ်အပေါ် ဘယ်လောက်ဆိုး
 ဆိုး... ဘယ်လောက်မာနထားတာ... ပြီးတော့ တစ်
 လောက် အနိုင်နဲ့ပိုင်းပိုင်း... ကိုယ်... ဘယ်လောက်
 မမှန်းဘူး... အမြဲတမ်း ချစ်နေဇလဲ..."

ချစ်သူကလေးသည် သူ့စကားရည်ကြီးကြော်
 မျက်ရည်ကလေးများ ဝေ့ဝဲသွား၏။ သူ့ဆုပီအိုပီထွေးတော့ သူ့မ
 လက်ဖျားနှစ်ဖက်ကတော့ အေးစက်နေတာတော့ အမှန်။

မင်း သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းနေပြီ ရွှေစင်ဖြူ။ မင်း ဘယ်
 လောက်ငြင်းငြင်း ကိုယ် ဒီနေ့တော့ မင်းကို ကိုယ့်ဆိုင်ကယ်နှောင်
 မပါပါအောင် ခေါ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ မနာကြီးတဲ့ကောင်မလေးထု
 ယောက်ရဲ့ ဆိုင်ကယ်အပေါ် တစ်ယူသန် အလိုမကျမှုကို မျက်ဆံ
 ပစ်ချင်သေးရဲ့။

"ဟိတ်... ကိုယ့်တို့ကို လူတွေ ကြည့်သွားတာကို ဒီအတိုင်း
 ရပ်ပြီးခံမလား... ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်ဆိုင်ကယ်နဲ့ feel
 သွားမလား... တစ်ခုခု ဆုံးဖြတ်... ကိုယ်ကတော့ ကို
 ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှာ ဒီနေ့ ရွှေစင်ဖြူအပေါ်ရင် ဒီပုံစံအတိုင်း တ
 နေကုန် ရပ်နေဖို့ ဝန်မလေးဘူးနော်..."

သူက ခြောက်လှန့်လျှင် ခေါင်းကလေး ဆတ်ခနဲ
 အာပြီး ဟဲလ်မက်အောက်မှ မျက်စောင်းများဖြင့် တုံ့ပြန်သူမှာ
 ဘာလူဝင်း၏ ချစ်သူကလေးပဲတည်း။

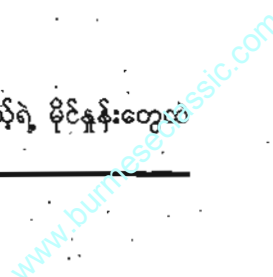
"feel ကိုပဲ... ရှင့်ဆိုင်ကယ်နဲ့လိုက်မယ်... အိမ် အပြန်ကို
 တော့ ကျွန်မဘာသာ တက္ကစီ ငှားပြန်မှာနော်..."
 "ဟာ... ဖြစ်တယ်... ဒီလောက်ဆိုရင် ကိုယ်တို့ရဲ့ ညှိနှိုင်း
 ပွဲ အဆင်ပြေတယ်... ကဲ... သွားရအောင်"

သူ့ကျောပြင်နှင့် ခပ်ခွာခွာကလေး ထိကပ်သော
 နှုတ်ပန်းနှေးနှေးကလေး၏ အဖြစ်သည်းမှုကို ရယ်ချင်၏။ သို့သော်
 ဘယ်တိုင်းလေး ပြုံးရပါသည်။ အသံထွက် မရယ်ရဲ့။

နေဦး။ ကိုယ့်ပန်းကလေးတစ်ဖက်ကို မင်း မကိုင်ဘဲ
 ကာယစီးလို့ မရဘူးဆိုတာ မင်းသိသွားမှာမို့ ကိုယ်က ကိုယ့်ပန်း
 ဆိုင်ဖို့ မပြောတော့ဘူး။

ဆိုင်ကယ်စက်နိုးပြီး သိပ်မကြာပါ။ စက္ကန့်ဝက်အ
 နာ သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကလေးက သူ့ကျောပြင်၌ ကြော့ကပ်လန့်
 ကြား ထိကပ်လာပြီး သူမ၏ လက်ဖဝါးကလေးတစ်ဖက်က
 သူ့ပန်းကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ် အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်လာ
 တော့သည်။

"ဖြည်းဖြည်းမောင်းလေ..."
 ဟု အမိန့်ပေးသေး၏။ ဒါ ကိုယ့်ရဲ့ မိုင်နှုန်းတွေလဲ

မှာ အနိမ့်ဆုံးပဲ။ မင်းကလေးပါနေလို့၊ ဒီနေ့ကလေးဟာ တော်လှောင်
အတွက် အပျော်တွေပြန်ရသည့်နေ့၊ ချစ်သူကလေးအား သယ်
ဆောင်ခွင့်ရသော သူ့ဆိုင်ကယ်ကြီးရယ်၊ ချစ်သူကလေးထံမှ အချစ်
ကိုရသောနေ့ရယ်၊ ဘယ်လောက် ပျော်စရာ ကောင်းလဲ။

***

တစ်ခါတရံ မျှော်လင့်မှထားသော အဖြစ်အပျက်
များ ဖြစ်သွားတတ်ကြောင်း ရွှေစင်ဖြာ လက်ခံချင်သွားပြီ။
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရွှေစင်ဖြာနဲ့ တော်လှောင်
သော လူသားနှစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ ချစ်သူတွေ ဖြစ်မလာ
ဘူးဟု ထင်ထားသမျှ ဒီနေ့ရဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကပဲ ပြောင်းလဲ
လာကိုး။

***

ယခုအခါမှာတော့ ရွှေစင်ဖြာ၏ အလုပ်သွား၊ အလုပ် ပြန်ချိန်တို့တွင် ‘ကက’ နံပါတ်တက္ကစီကို အထူးတလည် လိုက်ရှား ဤ ရှားစီးစရာ မလိုတော့ပါ။ သူမ၏ ချစ်သူပိုင်ဆိုင်သော ဟွန်ဒါ ရီဘဲလ် ဆိုင်ကယ်ကြီးက ယခုအခါ သူမနဲ့ ယဉ်ပါးနေပြီ ဖြစ်၏။ တဖန် သူမအား အကြိုအပို့ ဖယ်ရီလုပ်သော တာဝန်ကိုလည်း ထမ်းဆောင်နေပြီဖြစ်၏။

မနက် ရုံးသွားချိန်တွင်တော့ တော်လူသည် သူမ၏ လမ်းထိပ်တွင်ရှိသော ‘စတိုးဆိုင်သေးသေးလေးထဲမှာ စီးကရက် တစ်လိပ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် ချွင်းဂန်းဖြစ်ဖြစ်၊ ဘော်လ်ပန်တစ် ချောင်းဖြစ်ဖြစ်။ Key Chain ကလေးဖြစ်ဖြစ်၊ Note Book ပီစီထွေး ချစ်စဖွယ်အရုပ်တွေပါသည့် စာအုပ်သေးသေးကလေးတွေ ဝယ်ရင်း ဖြစ်ဖြစ် သူမကို စောင့်ဆင်းနေတတ်ပြီ။

ထိုအခါ သူ့ရဲ့ ဟွန်ဒါရီဘဲလ်ကြီးကတော့ ထိုစတိုး ဆိုင်ဘေးမှာ အခန့်သား ရပ်ထားတတ်သေးသည်။ စတိုးဆိုင်မှာ မောင်နှမကလေးတွေ အပျော်စုရောင်းသောဆိုင်ဖြစ်၍ လမ်းထဲက ထွက်လာတတ်သည့် ရွှေစင်ဖြာကို စောင့်နေတတ်တဲ့ တော်လူကို မှတ်မိနေခဲ့ပြီ။

တဖန် လူငယ်များပီပီ ရွှေစင်ဖြာနဲ့ တော်လူရဲ့ ဇာတ် ထမ်းလေးတစ်ပုဒ်ကိုလည်း စိတ်ဝင်တစား စပ်စုနေတတ်ကြပြီ ဖြစ် သည်။

“ကိုယ့်မှာ ... Key chain တွေ ဝယ်လိုက် ... ဘော်လ်ပန် တွေဝယ်လိုက် ... Note Book ကလေးတွေ ဝယ်လိုက် ... ရွှေစင်ဖြာကို လက်ဆောင်ပေးလိုက်နဲ့ ကလေးဆန်နေပြီ ကွာ ... ကိုယ်က လက်ဆောင်ပေးရင်လည်း လှလှကလေး တွေ ပေးချင်တာ ... အခုတော့ ရွှေစင်ဖြာကို စောင့်စရာ ကလည်း ဒီတစ်ဆိုင်ပဲရှိတော့ အကြောင်းရှာဝယ်ပြီး ကိုယ့် ချစ်သူကိုပဲ မဖြစ်စလောက် လက်ဆောင်လေးတွေ နေ့တိုင်း ပေးနေရသလို ဖြစ်နေပြီ ... ”

ဟု သူ့ဘာသာ သူ့အဖြေကို တစ်ခါတရံ ပြုံးစိစိ ပြော တတ်သူမှာ သူမ၏ချစ်သူကောင်းလေးပဲ ဖြစ်ပါသည်။

“ကြိုကြိုဖန်ဖန် ... လက်ဆောင်ပေးတာပဲ မဖြစ်စလောက် လက်ဆောင်လို့ ပြောရသလား ... ရှင့်စိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်

ထားတဲ့ ရှင်မျက်စိထဲ သဘောကျလို့ ဝယ်လိုက်တဲ့အရာ ဝတ္ထုကလေးတွေကို ကျွန်မကို အမှတ်တရ လက်ဆောင် ပေးတာဟာလည်း ... ရှင်ရဲ့ လှလှပပ လက်ဆောင်ပဲပေါ့ရှင် လက်ဆောင်ဆိုတာ တန်ဖိုးကြီးမှ မဟုတ်ပါဘူး ... ပေးတဲ့သူ ကိုယ်တိုင် စိတ်ကူးတွေပြီး ဝယ်လိုက်တဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုဟာ တန်ဖိုးဖြတ်လို့ မရပါဘူး ... လက်ခံတဲ့လူကလည်း မြတ် မြတ်နိုးနိုး ရှိမယ်ဆိုရင် ဒီလောက်ဆောင်တွေဟာ အင်မ တန် အဖိုးတန်သွားပြီပေါ့ ... ”

ထိုအခါ သူက သူမ၏စကားများကို နှစ်မြိုက်နေ တတ်လျက် သူ့အမူအကျင့်အတိုင်း သူ့လက်ဖဝါးတစ်ဖက်ဖြင့် သူမ ၏ ငယ်ထိပ်ကို အုပ်ကိုင်ဖိနှိပ်ခြင်းကို ပြုမူတတ်ပါသည်။

အင်း ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူက ဒီလို မျိုး ခေါင်းကလေးကို အုပ်ကိုင်တတ်တဲ့ အမူအကျင့်ကို ရွှေစင်ဖြာစွဲ လမ်းပြန်သတဲ့။ ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့ အမူအရာကိုး။

“ဒါဆိုရင် ... ကိုယ်ဝယ်ပေးထားတဲ့ ငါးဆယ်ခြောက်ဆယ် တန် ပစ္စည်းပိစိကလေးတွေက နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာကြာ ရင် တန်ဖိုးတော်တော်ရှိသွားမှာကွ ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ဝင်ဆာမြို့စားကတော်ကြီးကို သူ့ကိုသိပ်ချစ်တဲ့ မြို့စားကြီး က လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးခဲ့တဲ့ ရတနာပစ္စည်းကလေး တွေကို အဲဒီမိန်းမလည်း သေသွားရော ... ကုမ္ပဏီကြီးတွေ

က ကမ္ဘာကျော် လေလံပွဲကြီး ကျင်းပပြီး ရောင်းစားပစ် လိုက်တာ ... တော်တော်ထောသွားတယ်ဆိုပဲ ... ရွှေစင်ဖြာ ရော အဲဒီလို မတွေးကြည့်မိဘူးလား ... ”

ဟုလည်း မဟုတ်တမ်းတရားတွေ တွေး၍ ပြောချင် တဲ့ ပြောတတ်ပြန်၏။ ထိုအခါ ရွှေစင်ဖြာသည် ...

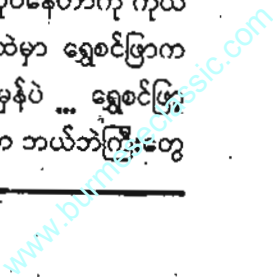
“သိပ်သိချင်ရင် ... နောက်နှစ်များစွာကို ရှင်ပဲ စောင့်ကြည့်” ဆိုကာ စိတ်ကောက်ရတာကိုလည်း ခုံမင်တတ်သူ

သည်း။

မိမိချစ်ရသောသူအား စိတ်ကောက်ခဲ့ ချစ်သူက မှာတာကို ခံစားခွင့်ရတဲ့ဘဝလောက် ဘယ်အရာနဲ့မှ မလဲနိုင်ခဲ့ တည်း။

တစ်နေ့တုန်းကတော့ တော်လူသည် ထိုစတိုးဆိုင် ကလေးထဲမှ ရွှေစင်ဖြာလမ်းထဲမှ ထွက်အလာအား ရပ်ငေးကြည့် တတ်သည့်အခါတိုင်း ပြုမူနေကျ ထုံစံအတိုင်းပင် ရပ်ငေးခဲ့၏။ ပြီး တော့ သူ့အနား ရောက်ရောက်ချင်း ...

“စိတ်မချနိုင်တော့ဘူး ... ဒီပုံအတိုင်း နေတိုင်းဝတ်စားပြီး ကုမ္ပဏီမှာ စက္ကတေရီမကလေး သွားလုပ်နေတာကို ကိုယ် စိတ်မချနိုင်တော့ဘူး ... ကိုယ့်မျက်စိထဲမှာ ရွှေစင်ဖြာက သိပ်လှပြီး သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းနေတာအမှန်ပဲ ... ရွှေစင်ဖြာ ကို ကုမ္ပဏီအဖွဲ့ဝင် ဒါရိုက်တာတွေထဲက ဘယ်ဘကြီးတွေ

က ငမ်းနေမလဲ ... ဘယ်ကောင်က ကြိတ်ပိုးပိုးမလဲ ...
ဖြောင်ပိုးမလဲနဲ့ ကိုယ် တစ်နေ့တစ်နေ့ တွေးပူရတာလည်း
တစ်ခုကွဲကွာ ... ရွှေစင်ဖြာ ... ဒီအလုပ်ကို ဆက်မလုပ်ရင်
ကောင်းမယ် ... ”

ဤသို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းတွားခဲ့ပါသေး
သည်။ ထိုအခါ သူ့စကားအတွက် ရွှေစင်ဖြာ ဒေါသထွက်လျက်

“ဒါဖြင့် ... ကျုပ်က ဘယ်လိုအလုပ်မျိုး လုပ်ရမလဲ ... ငြေ
ပါဦး ... ငွေကြေးအကုန်အကျခံပြီး တတ်ထားသမျှသင်တန်း
တွေကို တမင် အပျော်တက်နေတာ မဟုတ်ဘူးရှင် ... ဒီ
အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် ရာထူးမျိုးနဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်
ချင်လို့ ... သိလား ... ကျွန်မရထားတဲ့ ရိုးရိုးဘွဲ့ကလေး
သာမန် ရုံးစာရေးမလည်း မလုပ်ချင်ဘူး ... ကျောင်းဆရာ
အလုပ်လည်း ဝါသနာ မပါဘူး ... ကုန်သည်လည်း မလုပ်
တတ်ဘူး ... ဒါကြောင့် ဦးနှောက်အပင်ပန်းခံပြီး ငွေကြေး
အကုန်ခံပြီး သင်တန်းတွေ လျှောက်တက်ရ ... ကုမ္ပဏီ
အလုပ်တွေ အပြေးလျှောက်ရနဲ့ ဒီလို ဣန္ဒြေရရ ရာထူး
ခုရောက်အောင် ဘယ်လောက် ကြိုးစားခဲ့ရသလဲ ...
ပိုက်ဆံရှိတဲ့ ဘဲတစ်ကောင်ကိုဖမ်းဖို့ ဒီအလုပ် လုပ်နေတာ
မဟုတ်ဘူး ... ”

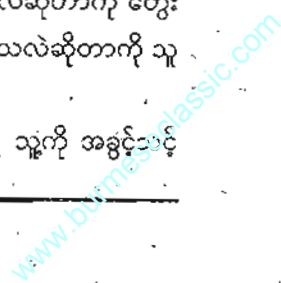
ထိုအခါ တော်လှူသည် သူ့စကား လွန်သွား

ချစ်ခင်သဘောပေါက်ပြီး သူမအား တောင်းပန်ပါသည်။ ဒါပေမယ့်
သူပြောသော စကားတစ်ခွန်းကိုတော့ ရွှေစင်ဖြာ တော်တော်
ဆင်မကျချင်။

“ဆောရီးကွာ ... ကိုယ်က ရွှေစင်ဖြာသိက္ခာကို စော်ကား
တာ မဟုတ်ပါဘူး ... ကိုယ့်ချစ်သူကလေးကို ကိုယ်ယုံပါ
တယ် ... ဆောရီး ... ဆောရီး ... ဒါပေမယ့် ကိုယ်ကစဉ်
တော့ မေးချင်တယ် ... ရွှေစင်ဖြာက မိဘလည်း ငွေကြေး
ပြည့်စုံရက် ... မိဘကလည်း အလုပ်မလုပ်ခိုင်းရက် ... ဘာ
ဖြစ်လို့ ဒီလောက် အလုပ်လုပ်ချင်နေရတာလဲ ... ကိုယ်
စဉ်းစားမရဘူး ... ကိုယ် အစက ထင်ထားတာက ရွှေစင်ဖြာ
ဒီသင်တန်းတွေကို လိုက်တတ်နေတာဟာ ... ခေတ်ပေါ်
အလုပ်တစ်ခုကို လိုက်လုပ်နေတာပဲ ထင်တာ ... ဒီလောက်
ရည်ရွယ်ချက်ကြီးလိမ့်မယ် မထင်ပါဘူး ... ပြောပါဦး ...
ဘာဖြစ်လို့ အပင်ပန်းခံပြီး အလုပ်လုပ်ချင်ရတာလဲ ... ”

ရွှေစင်ဖြာသည် သူမေးလိုက်သည့် စကားတစ်ခွန်း
အနည်းငယ် အံ့ဩသွားခဲ့ပါသည်။ အလုပ်တစ်ခု လုပ်ချင်
သည့် ဝေါဟာရကို သူ့ဘာလို့ နားမလည်သလဲဆိုတာကို တွေး
လှူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ ဘာတွေ လိုအပ်သလဲဆိုတာကို သူ
မလို့ မသိသလဲဆိုတာအား စဉ်းစားမရချေ။

ခက်ပဲ ခက်ရချည့်သေးတော့ ... သူ့ကို အခွင့်အလမ်း

ထုန်း နားဝင်အောင် ရှင်းပြချင်သည်။ သို့သော် အရင်ကတည်းက ဒီကိစ္စကို နားမလည်နိုင်ခဲ့၍ ချစ်သူမဖြစ်ခင် ခွဲခဲ့ရဖူးသော သားကလည်း ရှိနေပြန်သည်။ အခုလည်း သူ့ကို ထပ်ပြီး ရှင်းပြပြန်သွားတာတွေ ထပ်ဖြစ်ကြဦးမည်မသိ။

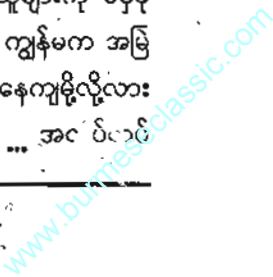
ဒါပေမယ့် ရွှေစင်ဖြူက အမှတ်မရှိစွာ ထပ်မံ ပြောဆိုသိမ်းသွင်းချင်သေးသည်။

“တော်လူက ... ကျွန်မ အလုပ်လုပ်တာကို အံ့ဩနေတယ်ဟုတ်လား ... ဒီအလုပ်ကရတဲ့ငွေကြေးဟာ ကျွန်မပေးတာက ကျွန်မတို့ညီအစ်မတွေကို တစ်လမှန်ပေးဆွဲပြီး သတ်မှတ်ပို့ပေးတတ်တဲ့ ငွေလောက်တောင်မရှိပါဘူး ... ဒါပေမယ့် ကျွန်မ အလုပ်လုပ်တာဟာ ဒီငွေကြေးကို မက်လို့မှ မဟုတ်တာ ... ရွှေစင်ဖြူဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို ဝေဖန်တင်တာလေ ... ဘွဲ့ပညာဇာတ် ... နိုင်ငံခြားဘာသာ နှစ်မျိုးနဲ့ ကွန်ပျူတာကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်မြောက်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုရဲ့ အတွင်းရေးမှူးဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်နဲ့ ကျွန်မအဖေကို ကျွန်မ မြင့်တင်တာ ... လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ ပညာဇာတ်ရုံ ... ငွေကြေးကလည်း အသင့်ထိုင်စားရုံနဲ့ အိမ်ပိုင်မရှိဘူးရှင် ... အလုပ်လုပ်တဲ့လူတစ်ယောက် ... အလုပ်အကိုင် ရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုတာပါ ဖြည့်စွက်မှ ပိုအိမ်ပိုင်ရှိတာလို့ ကျွန်မ ထင်တယ် တော်လူ ... ”

“အခု လောလောဆယ် တော်လူရော ... ကျွန်မရော ဒီလို အဆင့်အတန်းနဲ့ ဇိမ်ကျကျ နေနိုင်တာဟာ ... ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ငွေကြေးဥစ္စာကြောင့်မှ မဟုတ်တာ ... မိဘပိုင်ဆိုင်ထားတာတွေလေ ... မိဘ အမွေရှိသားပဲလို့တော့ စောဒက တက်ချင် တက်လို့ရမယ် ... ဒါပေမယ့် အမွေဆိုတာ စားထိုက်မှ စားရတာပါ ... အမွေရခဲ့သည်တိုင်အောင် ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ တစ်သက်လုံး ထိုင်စားနိုင်သည်ထားတော့ ... ကိုယ့်မှာ ဘာဂုဏ်ပုဒ်တစ်ခုကိုမှ ပိုင်ဆိုင်မထားရင် ကိုယ်နဲ့ တန်းတူအချင်ချင်တွေနဲ့ ယှဉ်ရင် သိမ်ငယ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ယူဆတယ် ... အလုပ်မလုပ်တဲ့လူလို့ အပြောခံရမှာကို ကျွန်မက စိတ္တပြောရမလား ... အင်မတန် ရက်တတ်တာရှင် ... ”

“ပြီးတော့ ... မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ ဘာအလုပ်လုပ်ရလို့လဲ ... ကိုယ့်ယောက်ျားက ရှာကျွေးမှာပေါ့ဆိုတဲ့ အိမ်အယူအဆ ခပ်တုံးတုံး ပိုင်ဆိုင်တဲ့ မိန်းမတွေထဲမှာ ကျွန်မမပါဘူး ... ကျွန်မက ကိုယ်ပိုင်အလင်းရောင် ... ကိုယ်ပိုင်စွမ်းအားကိုပဲ ပိုပြီးမက်မောတယ် ... သူများကို မမှီခိုနိုင်ဘူး ... အင်း ... တော်လူသိထားဖို့က ကျွန်မက အမြဲအမ်း အကျိုးရှိမယ့် အလုပ်တစ်ခုခုကို လုပ်နေကျငြိလို့လား ... သိဘူး ... အလုပ်မရှိရင် နေလို့မရဘူးရှင် ... အင် ... ”

ရွှေဇိုမြူးဆေးတက္ကသိုလ်

“ရတာကို ပျော်တယ် ... အလုပ်ရှိတဲ့လူတစ်ယောက်က
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂုဏ်ယူဖွယ်ရှိ ... ”

တော်လှဝင်းသည် အရွယ်ကလေးနှင့် မလို
အတွေးအခေါ် ကြီးကြီးမားမားတွေ* တွေးတတ်သော ချစ်
လေးကို ချစ်မြတ်နိုးသည်မှန်သော်လည်း ဒီလို ဆရာလူ
ကိုတော့ မခံချင်။

သူမ၏ အတွေးအခေါ်များကို တစ်ယူသန်သ
ဝေဖန်ချင်သည်။ သူနှင့် သူ့ချစ်သူ ကောင်မလေးတို့ဟာ အ
အခေါ်တွေ ဘာလို့ ဒီလောက်ခြားနားနေကြသလဲ။ သူမ
ငယ်ရွယ်ချိန်မှာ ကိုယ်ရူးသွပ် ခံမင်ရတာကို စိတ်ကြိုက်လုပ်
မေမေခိုင်းသမျှ နည်းနည်းပါးပါးကို တစ်ခါတရံ ဝင်ကူညီ
ဖေဖေရုံးကားဒရိုင်တာ မလာသည့်နေ့တွေမှာ ဖေဖေရုံးကို
မောင်းပို့ပေးမည်။

အားရင် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကားပွဲစားတန်း
ထိုင်ပြီး ဘယ်ကား ဘယ်ဈေး၊ ဘာမော်ဒယ်လဲ၊ ဘယ်နေ့က
တာ၊ ဘာနံပါတ်ဆိုတာတွေ အရေမရ အဖတ်မရ ဝင်ဖြေ
ဝါသနာပါရင် ဟိုနားဒီနား ခဏမောင်းကြည့်မည်။ ဒါတွေ
မောင်းရတာကို ဆိုင်ကယ်မောင်းရတာလောက် အရသာ
သူက ယူဆလျှင် ကားကြီး ဘယ်လောက်ကောင်းနေ
လို့ချင်တပ်မက်မှုဆိုတာ မဖြစ်တတ်။

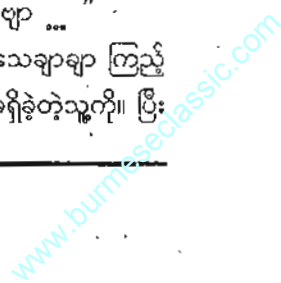
သို့သော် ဆိုင်ကယ်ပွဲစားတန်းရောက်လို့ကတော့
ဘယ်ဆိုင်ကယ်ကများ သူ့ရဲ့ ဟွန်ဒါရီဘဲလ်ကြီးထက် ကောင်း
ဆိုတဲ့ မျက်လုံးများဖြင့် ရှာဖွေရင်း၊ တခြားဆိုင်ကယ်တွေကို
ဆောင်းအဝယ် ဝင်လုပ်ပေးရင်း၊ ဆိုင်ကယ်ပွဲစားတန်းမှာ ရှိသမျှ
အသစ်အဆန်းတွေကို မိတ်ဆွေတွေဆီက ခဏယူစီး
ညွှန်ရင်း၊ သူ ပျော်မွေ့နေတတ်တာများ၏။

ဒါပဲ။ လောကကြီးမှာ ဘာလိုလို့လဲ။ ကိုယ်ချစ်ရတဲ့
သူတို့လည်း ပိုင်ဆိုင်ပြီးပြီ။ စိတ်ကြိုက် ဆိုင်ကယ်ကြီးတစ်စီး
လည်း ရပြီးပြီ။ နောက်ထပ် ဘာများ သူ့ဘဝမှာ တပ်မက်စရာ
မရှိတော့။

မေမေကိုတောင် တစ်နေ့က တိတ်တိတ် ကျွတ်
နေတာ ရှုစင်ဖြာကလေးတောင် မသိ။

“မေမေ ... ကျွန်တော့်မှာ ချစ်ရတဲ့ ကောင်မလေးတစ်
ယောက်ရှိနေပြီဗျ ... ကိုကြီးက ဒီတစ်ခေါက်ပြန်လာရင်
မေမေအတွက် ချွေးမရအောင် ဖန်တီးတော့မယ်ဆို ...
တိုကြီးပြီးရင် မေမေရဲ့ ဒုတိယသား ... အငယ်ဆုံးသား ...
ကျွန်တော်က မေမေအတွက် နောက်ထပ် ချွေးမတစ်
ယောက်ရအောင် ဖန်တီးခွင့်ရှိမလား ခင်ဗျာ ... ”

မေမေက သူ့ကို မယုံသလို သေသေချာချာ ကြည့်
တက္ကသိုလ်တက်တာတောင် ရည်းစားမရှိခဲ့တဲ့သူကို။ ပြီး

“ရွှေစင်ဖြူရေ ... ဒီနေ့ အန်ကယ်လို့စာရင်းတွေ မပြီးသေးဘဲ ဖြစ်နေတယ် ... ရွှေစင်ဖြူပဲ ဆက်လုပ်ပေးဖို့ အိမ်သယ်သူတွေက ... ဪ ... နေဦး ... အဲဒီစာရင်းပြီးရင် ထည့်ပေးဖို့ လိုက်အန်ကယ်အိမ်မှာကွာ ... ရုံးဆင်းရင် အိမ်ကို ထွက်ခါတည်း လိုက်ယူနိုင်မလား ... ပြီးရင် ... အန်ကယ်အိမ်က ကားနဲ့ပဲ ရွှေစင်ဖြူကို လိုက်ပို့ပေးပါပေါ့ ... ဘယ်လဲ ... အဆင်ပြေမလား ... အကယ်၍ အန်ကယ်လို့အိမ်ကို လိုက်မယူနိုင်ဘူးဆိုလည်း ရတယ်နော် ... ရွှေစင်ဖြူအိမ်ကို လူလွှတ်ပြီး ပို့ခိုင်းလိုက်မယ် ... စာရင်းတွေ အကုန်မနက်ဖြန် အန်ကယ်လို့တို့အိမ်ကတော့ အဖွဲ့ဝင်တွေ အပေးအဝေးမှာ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ တင်ပြရမှာမို့ ရွှေစင်ဖြူကိုပဲ အနာနာနဲ့ ခိုင်းနေရတာ ... အားတော့နာပါရဲ့ ... ”

ရုံးဆင်းချိန်ကလေးမှာမှ ဒီကိစ္စက ပြန်းစားကြီး ဝင်လာတာဖြစ်၏။ ဖေဖေမိတ်ဆွေရင်းလည်းဖြစ်၊ ကိုယ့်ကို ငယ်ကထဲက ချီပိုးလာခဲ့ဖူးသူလည်းဖြစ်သည့် ဆွေမျိုးရင်းခြာပမာ နေခဲ့ဖူးသူထဲမှာ အတွင်းရေးမှူးအလုပ်ရတာလောက် စားသာတာလည်း မရှိ။

ကိုယ့်အတွက်လည်း ရှိုးတိုးရှန့်တန့် မဖြစ်ရ။ လူမှုရေးကိစ္စ ဘာမှ စိတ်မချပရာလည်း မရှိ။ တကယ်ပင် တူမရမ်းချာသဖွယ် ဆက်ဆံတတ်သူဖြစ်သော အန်ကယ်လ် ဦးထွန်းမြတ်၏ တောင်းဆိုမှုကို သူမက မငြင်းချင်။ သူ့အိမ်ကို မလိုက်နိုင်ပါဘူးဟု ဆည်း ငြင်းခဲ့လျှင် ရိုင်းရာကျမည်။ သူမလို ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း၏အိမ်ကို သူမနဲ့သက်ဆိုင်သောအလုပ်ကို အိမ်တိုင်ရာရောက် လာဖို့ဟု ခိုင်းလျှင် ရိုင်းရာကျမည်။ သူ့အိမ်ကို လိုက်မယူနိုင်လောက်အောင် အဖြစ်သည်းသည်ဟု ထင်သွားလျှင် ဒုက္ခ။ ကိုယ့်ကို တူမတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံသူကို မယုံကြည် ဆက်ဆံနိုင် သူ့သိက္ခာကို စော်ကားရာလည်း ရောက်မည်။

ရွှေစင်ဖြူက အဲဒီအချက်ကို တွေးမိပြီး ...

“ဟာ ... ရပါတယ် အန်ကယ်လ် ... ကျွန်မပဲ အန်ကယ်လ်အိမ် လိုက်ယူပါပေါ့ ... အပန်းမကြီးပါဘူး ... အန်ကယ်လ်ကလည်း ပြန်ပို့ပေးဖို့ တာဝန်ယူထားတော့ နောက်ကျလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး ... ကျွန်မ ... အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ထားလိုက်ပါမယ် ... ”

“ကောင်းတယ်ကွာ ... ရွှေစင်ဖြာက ကိုမြတ်မင်းသမီး ငါတယ် ... သမီးအဖေကလည်း အဲဒီလိုပဲကွ အလုပ်အကြွေးမထားချင်ဘူး ... အန်ကယ်လ်နဲ့ ကျောင်းတုန်းဆို သူက အမြဲ ကျောင်းစာတွေ ပြီးနေကျ ... အန်ကယ်က အခုလို ထုံးစံအတိုင်း အလုပ်တွေ အကြွေးတင်သင်မျိုးပေါ့ ... ကိုမြတ်မင်းမရှိတော့ သူ့သမီးက ငါ့ကူညီတယ်လို့တောင် အိမ်မှာ သမီးအန်ကီခင်ခင်ကိုတောင် ပြောပြောနေရတယ် ... သမီးအန်ကီတောင် အစားအသောက်တွေ ပျက်ပြီး လူက ဖျားချင်ချင်မို့ မနက်က အိပ်ရာမဝနေလေရဲ့ ... အိမ်က သမီးတွေလည်း စာမေးပွဲနဲ့ သံပြိုင်ပွဲတစ်ခုတော့နဲ့ ခင်ခင်နေမကောင်းတာနဲ့ ဟုတ်ဖြစ်နေပြီ”

ရွှေစင်ဖြာက အိမ်ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်၍ နောက်မည့်အကြောင်း မှာပြီးပေမယ့် တစ်စုံတစ်ယောက်အတွက် စိတ်က မဖြောင့်ချင်။ တော်လှူက လာစောင့်နေခြင်းအတိုင်း စောင့်ရှင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ‘ခဏလေးအန်ကယ်လ်’ ဟု လူ့ခြေမရ တောင်းပြီး သူ့ကို ပြေးပြောရမှာကိုလည်း တွေးမိရုံဖြင့်ပင် ရှက်

မှန်ချပ်များမှတစ်ဆင့် ထွင်းဖောက်မြင်ရသော ကုမ္ပဏီအဆောက်အဦးရှေ့ လမ်းမ၊ ဘေးဘိတ်ယာကိုလည်း မသိမသာ အကဲခတ်ပြီးပြီ။ သူက ခုထိ အရိပ်အယောင်ကိုလည်း မတွေ့

ရသေး။ တော်လှူ ဒီနေ့ နည်းနည်းနောက်ကျမည်ထင်သည်။ ထားတော့ သူက နောက်ကျတာ အရေးမကြီး။

သူ လာကြိုနေရက် ကုမ္ပဏီဒါရိုက်တာကြီး၏ မာစီးဒီးကားပေါ် တက်လိုက်သွားမည့် ရွှေစင်ဖြာကို သူ ဘယ်လို ရွတ်ခွဲမလဲ။ ဖေဖေ့သူငယ်ချင်းပါလို့ အတန်တန် ပြောထားခဲ့ရက်တောင် အလုပ်သဘောအရ တစ်ခါတရံ အန်ကယ်လ်နဲ့ အတူတူ သွားတာမျိုးတွေကို သူက ရန်လုပ်ချင်သေး၏။

“မနေ့က ... ရွှေစင်ဖြာ ဘော့စံနဲကြီးရဲ့ မာစီးဒီးကားနဲ့ ဆုံလိုက်သေးတယ် ... လမ်းဘေးမှာ ရပ်ထားတာကွ ... ဘဲကြီးက ဘယ်သွားလဲ မသိဘူး ... ဒရိုင်ဘာက ကက်ဆက်နဲ့ ငြိမ့်နေတာကွာ ... ကိုယ် စိတ်ပုပ်မွေးပြီး ကားဘေးတစ်လျှောက်ကို ကိုယ့်ရဲ့ Key Chain မှာပါတဲ့ သံမဏိသွားကလေးနဲ့ ခြစ်ပစ်ခဲ့တယ် ... ဒရိုင်ဘာ မသိဘူးဆရာ ... ဘဲကြီးတော့ သွေးပေါင်ချိန် နှစ်ရာကျော်လောက် တက်သွားပြီ ထင်တယ် ... ခြစ်စရာ အစင်းကြောင်းကြီးက မထင်မှတ်ဘဲ တော်တော်ကို ကြီးသွားတာကွ”

ဟု တစ်ခါကလည်း ရွှေစင်ဖြာ စိတ်ညစ်သွားရစေသော ကလေးဆန်ဆုံဖြစ်သည့် အပြုအမူကို လုပ်ခဲ့အပြီး ပြန်ပြောပြ၍ သူ့ဘာသာ ကျေနပ်နေတာကို သတိရမိ၏။

အခုလည်း သူနဲ့ရွှေစင်ဖြာ ဘယ်လောက်ထိ စကား

မျှော်ကြည့်မည်မသိ။ ရှင် ဒီနေ့ ခပ်စောစော ရောက်နေနှင့်ပါလား
တော်လူရယ်။ အဲဒါဆို ကြိုတင်ပြီး ဆင်းပြောထားလို့ ရတာပေါ့။
အခုတော့ ကံကြမ္မာက ရွှေစင်ဖြာကို မျက်နှာသာမပေးခဲ့။

ရုံးဆင်းချိန်ကလေးမှာ သူ့ဆိုင်ကယ်ကလည်း
ကုမ္ပဏီရဲ့ ဟိုဘက်ခြမ်းနားကလေးမှာ ထိုးရပ်ပြီးဖြစ်နေတာကို မှန်
ပြတင်းတွေမှတစ်ဆင့် စိတ်ပျက်စဖွယ် တွေ့လိုက်ရပါတော့သည်။

ရွှေစင်ဖြာသည် သက်ပြင်းကိုသာ ခိုးချရပါသည်။ ကံ
အထင်လွဲချင်ရာလွဲတော့။ စိတ်ဆိုးချင်လည်း ဆိုးတော့။ အပြစ် တင်
ချင်လည်း တင်တော့ဟု ဆုံးဖြတ်လျက် အန်ကယ်လ်ဦးထွန်းမြတ်
နောက်မှ ဆင်းလိုက်လာခဲ့သည်။

မှန်တီခါးမှ အပြင်ထွက်လိုက်ချိန်တွင် စီးကရက်ကို
ပစ်ချပြီး သူ့ဖိနပ်ဦးဖြင့် ဖိနှင်းနေသော တော်လူ့ကို တစ်ချက်လှမ်း
ကြည့်မိပါသေးသည်။

မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ လူကြီးသူမတစ်ယောက်ရှေး
မှာ ဣန္ဒြေပျက်လောက်အောင် သူ့ကို လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ပြမနေ
တော့ပါဘူး။ အန်ကယ်လ် ခဏဆိုပြီးလည်း ခွင့်တောင်းပြီး သူ့ကို
သွားပြောပြမနေတော့ပါဘူး။

မာစီးဒီးကား၏ နောက်ခန်းသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သော
သူမကို တော်လူက အကြောင်သား ရပ်ကြည့်နေခြင်းအား ကား
မှန်နက်တွေမှတစ်ဆင့် ထွင်းဖောက်မြင်ရပါသည်။ သူတို့ကားက

သူ့ကို ဖြတ်ကျော်သွားသောအခါ သူက ခါးထောက်ရပ်ကြည့်နေခဲ့
၏။

လမ်းကွေ့တစ်ခုအရောက်မှာ သူမသည် နောက်ကို
လှည့်ကြည့်မိသည့်အခါ ထပ်ကြပ်မကွာ ပါလာသည့် သူ့ကို မြင်လိုက်
ရလျှင် တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားသွားရတော့၏။

ဘုရား ... ဘုရား။ သူ ဒီလို နောက်ကလိုက်ရုံကလွဲ
ရင် ဘာမှ မရမ်းကားလိုက်ပါစေနဲ့ဟု ကျိတ်၍ ဆုတောင်းမိသည်။

အန်ကယ်လ် ဦးထွန်းမြတ်၏ ခြံဝန်းထဲဝင်တော့ သူ
ဆိုင်ကယ်ကြီးက တပေါပေါ အသံမြည်အောင် တရကြမ်း မောင်းနှင်
လျက် ဂဇယ်ကွေ့ ပြန်ကွေ့ချကာ လမ်းမဘက် ပြန်ဦးတည်သွား
တာ မြင်လျှင် ရွှေစင်ဖြာက ဒီတစ်ခါတော့ တော်လူ့ကို ကျေးဇူးတင်
လိုက်ပါသည်။

အန်ကယ်လ် ဦးထွန်းမြတ်အိမ်ကို ဖိုင်လ်တွေ လိုက်
ယူမိတာကြောင့် ရွှေစင်ဖြာသည် တော်လူ့အတွက် ပြိုင်ဘက်တစ်
ယောက် ရှာပေးခဲ့မိကြောင်း နောက်များမှ သိခွင့်ရခဲ့လေသည်။
ထိုသူနဲ့ တွေ့ဆုံပုံမှာ ...

***

www.burmeseclassic.com

အန်ကယ်လ်ဦးထွန်းမြတ်က 'ခဏထိုင်' ဆို၍ ဧည့်ခန်းက ဆိုဖာတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်နေလိုက်သည်။ ဒီအိမ်က သူမနဲ့ အစိမ်းသက်သက်ကြီးတော့ မဟုတ်။ ငယ်ငယ်ထဲကလည်း ဒီအိမ်က ဝင်ထွက်စားသောက်ဖူး၏။ ဖေဖေပြန်လာသည့်အခါတိုင်းတွေမှာ မိသားစုတစ်တွေ အပြန်အလှန် ထမင်းဖိတ်ကျွေးကြရင်လည်း ရောက်ဖြစ်၏။

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်စလုံးက သမီးတွေချည်း ရှိနေတော့ ဆွေမျိုးတော်လို့ မရဘူးဖြစ်နေတယ် ကိုထွန်းမြတ် ...”

ဟု ဆိုရလောက်အောင် အန်ကယ်လ်ဦး သမီးလေးယောက်ရှိပြီး အသက်တွေကလည်း သူမတို့ ညီအစ်မတစ်တွေနဲ့ မတိုင်းမယိမ်းတွေပင်။

အဖေချင်း အတော်အတန် ရင်းနှီးကြသော်လည်း အဖေတွေချင်းက ကျောင်းချင်းမတူ။ ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ်စီနဲ့ မဆုံဖြစ်တာများ၍ မိတ်ဆွေရင်းချာတွေ မဟုတ်ကြပေ။ သို့သော် ရင်းနှီးနှီးတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သိကျွမ်းကြပါသည်။

“ဟော ... ရွှေစင်ဖြာရောက်နေပါလား ... အဖေအလုပ်တွေ ပုံနေပြန်ပြီထင်တယ် ... အိမ်လိုက်ယူနေပြန်ပြီ”

“မနက်ဖြန် အန်ကယ်လ်တို့ လူကြီးတွေ အစည်းအဝေး ရှိတယ်လေ ခင်မေထွန်းရဲ့ ... ဒီနေ့အပြီး လုပ်ရမတဲ့ ... ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး အန်ကယ်လ်လည်း တကုပ်ကုပ် ... တို့လည်း တကုပ်ကုပ်ပဲ ... ဒါနဲ့ အန်တီ နေမကောင်းလို့ဆို”

အကြီးဆုံးသမီးဖြစ်သည့် ခင်မေထွန်းက သူမနဲ့ ရွယ်အသက်နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်နီးပါး ရှိနေပေမဲ့ ဆေးကျောင်းတက်နေသည့် ကျောင်းမပြီးသေး။ အခုမှ ကျောင်းက ပြန်လာတာ ထင်ရသလို သူမလက်ထဲမှာ ထမင်းဗူးတွေ၊ စာအုပ်တွေ၊ သားရေကျော့၊ အိတ်ကလည်း လွယ်လို့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည့် မျက်နှာက များနဲ့ သူမကို ဧည့်ခံမည့်သူမရှိ၍ ထိုင်ဧည့်ခံနေရတာ သနားစရာ။ ဧည့်ဖြာက စာနာစွာ ကြည့်မိ၏။

“နည်းနည်းလေး ဖျားတာပါ ... အခုတော့ ကောင်းသွားလေရဲ့ ... သူသိပ်ချစ်တဲ့ သူတူက သတင်းလာမေးလိုက်လို့လေ ... မေမေက အဲဒီလိုပဲ ... ကိုကိုဖြင့် မလာတာကြာ

www.burmeseclassic.com

ပြီဆိုပြီး နှစ်ရက်လောက်ပြော ... အစားအသောက်
 ကောင်းဘူးဆိုပြီး နည်းနည်းဖျား ... ကိုကို ... သူကြီးပြော
 အကြောင်းသိဆိုတော့ တစ်ပတ်တစ်ခါတော့ အမြဲ
 တတ်ပါတယ် ... ကိုကိုလည်း အလုပ်က အမြဲဘယ်အား
 မလဲ ... ဘစ်ပတ်တစ်ခါ လာနေကျကလေး ပျက်ကွက်
 မေမေက အဲဒီလို ဂရီကကြောင်ဖြစ်ရော ... ကိုကိုက မေ
 မေမှေးခင် လူလောကထဲ ငါးနှစ်စောရောက်ပြီး မေမေ
 ပေါ်မှာ ကြီးရတာကိုး ... သားအရင်းလိုပဲ ... မေမေ
 ချစ်နေတယ်”

ကိုကိုဆိုတာ သူမက ဒီအိမ်နဲ့ အဆက်အသွယ်
 ဖြစ်၍ ကြားဖူးသလိုလို့။ ဘယ်လိုရုပ်ပုံလဲတော့ ဖမ်းလို့မရ။ ဒါ
 ရင်းရင်းနှီးနှီး သိနေတာ အမည်နာမပဲ။

အခုနောက်ပိုင်း နှစ်တော်တော်ကြာကြာမှာ
 မဆုံတာကြာပြီမို့ လူတွေ့ရင်တောင် မှတ်မိတော့မည်မထင်
 သော် ထိုကိုကိုကတော့ သူမ ဒီအိမ်ကို စဝင်လာကတည်းက
 မှတ်မိလျက် သူမအား စောင့်ကြည့်နေခဲ့ကြောင်း မကြာမီပင်
 လိုက်ရပါသည်။

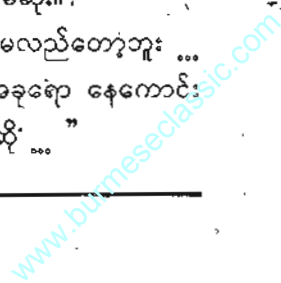
အန်ကယ်လ် ဦးထွန်းမြတ်နှင့်အတူတူ အိမ်
 အတွင်းဘက်မှ ပြန်ထွက်လာသော အန်တီခင်ခင်က ထား
 အန်တီခင်ခင်နဲ့ဘေးက ပြုံးမြဲမြဲမျက်နှာဖြင့် သူမအား ဖော်

နီးစွာ ငေးကြည့်နေခဲ့သော လူတစ်ယောက်ဟာ သူမကို အနေခက်
 စေတော့တာပဲ။

“ဒီမှာ ... သမီး ... ဖိုင်လ်တွေ အစုံပါတယ် ... နည်းနည်း
 ဖတ်ကြည့်ဦး ... မသိတာရှိရင် မေးထားလို့ရတယ် ... ဒါမှ
 မဟုတ် အခုမဖတ်ချင်သေးလည်း အိမ်ရောက်လို့ အလုပ်စ
 လုပ်နေရင် မသိတဲ့နေရာရောက်မှ ဖုန်းကောက်ဆက်ပြီး
 မေးလိုက်ဟုတ်လား ... ဒီမှာ သမီးအဒေါ်က တွေ့ချင်လို့
 ဆိုပြီး ထွက်လိုက်လာလေရဲ့ ... စကားပြောလိုက်ပါဦး ...
 ဪ ... အအေးလည်း သောက်လိုက်ဦးလေ ... မေထွန်း
 က ဧည့်သည်ကို ထိုင်စကားပြောပြီး အအေးခွက်တော့ ဒီ
 အတိုင်း ချထားတယ်”

ထိုသူ၏ မျက်လုံးများကို မကြိုက်။ လိုအပ်တာ
 ကို ရင်းနှီးဖော်ရွေလွန်းနေသလား။ ဟိုး ... အရင်ထဲကပဲ သိနေ
 သလိုလို ပုံစံဖြင့်။ အင်း ဒီလိုအကြည့်ခံရတာကို တော်လှူသိရင်
 ကိုဆိုးပြန်ဦးမည်။ တော်လှူက သဝန်တိုရာမှာလည်း သူ့လောက်
 သဝန်တိုတတ်တာမရှိ။ သူမကို စေ့စေ့ကြည့်သွားသည့် အမျိုးသား
 လေးတွေကိုဆို ရန်လိုလို့မဆုံး။ ဆဲရေးလို့ မဆုံး။

“အန်တီခင်ခင် ... အိမ်တောင် လာမလည်တော့ဘူး ...
 မေမေက အဖော်မျှော်နေတာ ... အခုရော နေကောင်း
 သွားပြီလား ... နည်းနည်းဖျားတယ်ဆို ... ”

“ကောင်းသွားပါပြီကွယ် ... သမီးမေမေဆီ နောက်ဆို လာလည်ရတော့မှာပါ”

ထိုစကားကို သူမ သိပ်သဘောမပေါက်ချေ။ အနိမ့်ခင်ခင်နံနံဘေးက လူကတော့ ပို၍ပင် ပြုံးကျသွားသော နှုတ်ခမ်းများသည် ဘာသဘောပေါ်လိမ့်။ သူ ဘယ်သူလဲ။ သူ့မျက်လုံးနှင့် နှုတ်ခမ်းများကတော့ သူမအား ရင်းနှီးစွာ နှုတ်ဆက်နေတာတော့ အမှတ်မဲ့ပင်။

“ရွှေစင် ... ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဘူးလား”

နောက်ဆုံးတော့ ထိုသူ၏ အပြုံးများကို ပြန်လည်တုံ့ပြန်ခြင်းမရှိသည့် ရွှေစင်ဖြာအား ထိုသူကပင် စတင်နှုတ်ဆက်တော့သည့်အဖြစ်။

ဒေဝဇေဝါဖြင့် ထိုသူ့ကို ပြန်ငေးသောအခါ အနိမ့်က အသံထွက်ရယ်၏။ ခင်မေထွန်းက မရှိတော့။ ခုနလေးကထဲသွားနှင့်ပြီ။ အနိမ့်ကယ်လ်က အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်သွားပြီမို့ ဧည့်ခန်းထဲထိုသူနှင့် ထိန်းတိခင်ခင်သာ ကျန်ရစ်လေသည်။ တကယ်ဆို အတတ်စွာတွေလည်း သိပြီးပြီ။ ဧည့်ခံသော အအေးကိုလည်း သောဏီပြီဖြစ်၍ ပြန်လိုက်ပို့ပေးမည့် ကားပေါ်တက်ပြီး ပြန်ရုံပင်။ သို့မဟုတ်မထင်မှတ်ပဲ စကားထွက်ပြောသော အနိမ့်ခင်ခင်ကြောင့် အဆက်ထိုင်နေရတာဖြစ်၏။

မှန်တာပြောရရင် ပြန်ချင်လှပြီ။ ဒီနေ့ တစ်နေ့

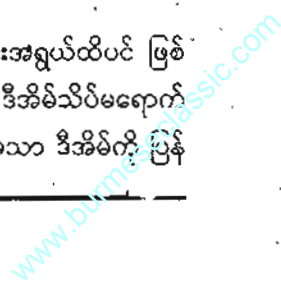
လည်း ပင်ပန်းထားခဲ့၍ ပြီးတော့ တော်လှူကလည်း အထင်လို့၊ စိတ်ကောက်သွား၍ စိတ်တွေက နောက်ကျချင်ချင်။

“ကိုကိုလေ သမီးရဲ့ ... သမီး ငယ်ငယ်တုန်းက သမီးရဲ့ ကြက်တောင်စည်းကို လိုက်ဆွဲပြီး စတတ်တဲ့ ကိုကိုလေ ငယ်ငယ်တုန်းက ကိုကိုစက်ဘီးနောက် လိုက်အစီးကောင်းလို့ ဘီးနဲ့ ခြေထောက်ညှပ်သွားဖူးသေးတာ အနိမ့် မှတ်မိတယ် ... ဒီအိမ်လာလည်တုန်း မောင်နှမတစ်တွေ စက်ဘီးအစီးကောင်းကြတာလေ ...”

ခုနက ခင်မေထွန်း စကားတွေထဲမှာ ကြားခွင့်ရမိသော အမည်နာမတစ်ခု။ ကြည့်စမ်း။ ထိုသူ့ကို သူမ ဒီအိမ်ထဲတိုင်း မဆုံဖြစ်တာကြာပြီ။ ငယ်ငယ်က ဖေဖေလည်း နိုင်ငံခြားသွားတာမတက်ခင်ကဆို ဒီအိမ် ခဏခဏ ရောက်ပြီး ခင်မေထွန်းနဲ့ အစ်ကိုဝမ်းကွဲနဲ့ ဆော့ကစားဖူးတာ ခပ်ရေးရေး မှတ်မိပြီ။

သူမ ဆယ်နှစ်သမီးအရွယ်က ထိုကိုကို အဆွယ်အဆင်လို့ စက်ဘီးကယ်ရီယာနောက် တစ်ခါလိုက်စီးဘူးပါတယ်။ အတတ်ထောက် မတော်တဆ ညှပ်သွားခဲ့၍ အခုထိ အမာရွတ်အသေး ရှိတုန်း။

သူနဲ့ဆုံဖူးတာ ထိုဆယ်နှစ်သမီးအရွယ်ထိပင် ဖြစ်ခဲ့။ နောက်ပိုင်း ဖေဖေ သင်္ဘောတက်ရတော့ ဒီအိမ်သိပ်မရောက်။ ဖေဖေက သုံးနှစ်တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်မှသာ ဒီအိမ်ကို ပြန်

ရွှေစိခြင်ဆေးတက္ကသိုလ်

ဝင်ထွက်ပြန်လျှင် သူနဲ့ မဆုံ။ သူ ဘယ်သွားသလဲဆိုတာလည်း မစပ်စုမိ။ မစပ်စုမိဘူးဆိုရတာကလည်း အဲဒီလောက် ရင်းရင်းနှီးနှီး ခင်ခွဲကြတာမှ မဟုတ်တာ။ ငယ်ငယ်က ဒီအိမ်ရောက်တိုင်း မဖြစ်စေရဲဘဲ ရှိတတ်၏။ အလွန်ဆုံးတွေ့ဖူးလှ ဆယ်ခါထက်တောင် ပိုမိုမထင်။

တစ်ခုတော့ မှတ်မိသည်။ ငယ်ငယ်ကဆို သူ့သူမတို့ထက် ငါးနှစ်ကြီးသူပီပီ ဆရာလုပ်တတ်တာ၊ သူမ၏ ကြံတောင်စည်းကလေးနှစ်ဘက် နားရွက်နောက်မှာ ချည်ထားတာလျှင် လိုက်ဆွဲ၍ စတတ်တာ။ ပြီးတော့ သူ့စက်ဘီးနောက်တစ်ခါပဲ လိုက်စီးဖူးပြီး ခြေထောက်ညှပ်သွားတာတွေပဲ မှတ်မိသည်။

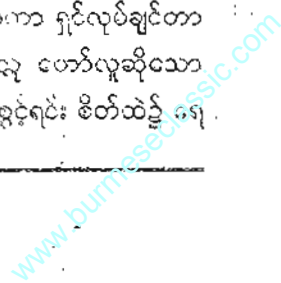
“ရွှေစင်ဖြာ ... တကယ်မေ့တတ်တာပဲ ... တော်တော် စားယူနေရတယ် ထင်ပါရဲ့ ... အကြာကြီး ငြိမ်ပြီး မှောင်တွေတောင် ကြိုတ်လို့ ...”

သူက ရင်းရင်းနှီးနှီး နောက်ပြောင်လေသည်။ “နည်းနည်း မှတ်မိပါတယ် ... နောက်ပိုင်း ကိုကိုကိုမှ မတွေ့ရတော့တာ ... တွေ့လိုက်တော့ ဘယ်သူပါလိမ့်နဲ့ အရမ်းခဉ်းစားနေမိတာပါ ...”

“ဘယ်ထပ်တွေ့ရတော့မလဲ သမီးရဲ့ ... ကိုကိုက ဆယ်လည်းအောင်ရာ သူ့အဖေအလုပ်နဲ့ နိုင်ငံခြားမှာ စတာ

နေရမယ်ဆိုတော့ လိုက်သွားလေရဲ့ ... အဲဒီမှာပဲ စီးပွားရေး ပညာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဆိုလား ဟူလာတယ် ... မိသားစုက သုံးယောက်ထဲဆိုတော့ သံယောဇဉ် ကင်းတယ်လေ ... တစ်ခါတည်း ထွက်သွားလိုက်ကြတာ ... အန်တီမှာ သားသားကိုကိုကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ တလွမ်းလွမ်း တဆွေးဆွေး ဖြစ်ကုန်ခဲ့ရတာ ... အဲဒီအချိန်ပဲ ... အဖေတို့ပေဖေလည်း စပြီး သင်္ဘောတက်ခွင့်ရသွားတော့ ဒီအိမ် အရောက်နည်း ပြီး အဆက်အသွယ်တွေ နည်းကုန်ကြတာလေ ... ကိုကိုတို့ အကုန်လုံး ပြန်ရောက်တာက အခုမှ တစ်နှစ်ကျော်လေး ရှိသေးတယ် ... သမီးက အခုမှ အန်တီအိမ်မှာ ဟိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အလုပ်ရပြီး ဒီအိမ်ကို ပြန်ဝင်ထွက်ပေမဲ့ တစ်လနေမှ တစ်ခေါက်သာ ရေယိုဝါးဆီခံတာ ကိုကိုနဲ့လည်း မဆုံ ... အန်တီတို့ကလည်း ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ် ဆိုတော့ သေသေချာချာ စကားဆပ်မိကြာဘူး ဖြစ်နေတာ”

ခြောက်နာရီခွဲသံ သံသံကလေးအား တိုင်ကပ်နစ်နစ် ဆင်ဆင် ကြားရ၏။ ထိုအသံနဲ့အတူတူ ဒီခြံဝန်းကျယ်ကြီးရွှေကလေးပေါ် ဆိုင်ကယ်စက်သံ တဒေါဝေါကိုလည်း ကြားနေရသည်။ ခက်တာပဲကွယ်၊ ရှင်ဟာ နေရာတကာ ရှင်လုပ်ချင်တာ လုပ်နေတော့တာပဲနော် ဟု သူမ၏ချစ်သူ ဖော်လူဆိုသော ဆင်ကလေးရဲ့ ဆိုင်ကယ်စက်သံအား နားစွင့်ရင်း စိတ်ထဲ၌ ရေ

ရွတ်နေတာမို့ ကိုကို ဘာမေးလိုက်သလဲဆိုတာတောင် မကြာမှ
နောက်တစ်ခါ ထုပ်မေးရသည်အထိပဲ။

“ရွှေစင် ခြေဖမိုးမှာ စက်ဘီးညှပ်ထားတဲ့ အမာရွတ်ထေ
ရှိုသေးလားလို့ မေးတာပါ”

“ဪ ... ရှိတာပေါ့ ... အမာရွတ်ဆိုတာ ပျောက်သွား
တတ်တဲ့အရာမှ မဟုတ်တာ ... ဒါပေမဲ့ အမာရွတ်က ဆေး
သေးလေးပါ ... ခြေဖမိုးမှာပေမယ့် ကျွန်မကိုယ်တိုင်
ကြိုးသိုင်းဟီးလ်တွေ အစီးများသလို ... အခုနောက်ပို
အန်ကယ်လ်တို့ကုမ္ပဏီမှာ သတ်မှတ်ထားသလို ဝတ်
တော့ လေဒီရှူးစီးရတာကြောင့် အမာရွတ်တောင်
မမြင်ရပါဘူး ... ဟို ... ကိုကိုက ဘာဖြစ်လို့ မေးတာ

သူ့ကို ကိုကိုဟု ခေါ်လိုက်လျှင် ကျေနပ်စွာ ပြုံး
ခြင်းကြောင့် အံ့ဩရပြန်၏။ နာမည်ကိုက အမေမွေးကတည်း
တင်တင်စီးစီး ‘ကိုကို’ လို့ ပေးထားတာမို့ ကိုကိုဟုခေါ်ခြင်းအတွက်
သူ့မှာ ဘာများ ထူးခြားသွားပါလိမ့်။

“သိချင်လို့ပါ ... ရွှေစင်က ငယ်ငယ်တုန်းက သမီး သ
ကျွန်တော်တို့ကိုဆို နာမ်စားသုံး ပြောတတ်ပေမဲ့ အခု
ကျွန်မတို့လား ... တကယ့်ကို လူကြီးဖြစ်နေပြီပေါ့ထေ
ရွှေစင်ညီမလေးတွေရော ... ကျောင်းဘယ်ပြီးဦးမထေ
ကျောင်းပြီးရင် အလုပ်လိုချင်ရင် မပူနဲ့လို့ ကြိုမှာထား

ကျွန်တော့်ရုံးခန်းမှာ အလုပ်ပေးမယ်လို့ ... ”

“ကိုကိုက ... ဘာရုံးခန်း ဖွင့်ထားတာလဲ ... ”

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နဲ့ ရှယ်ပာကထည်ပြီး
စုလုပ်ကြတာလေ ... စုပါမားကတ်တစ်ခု ဖွင့်ထားတယ်
သိပ်မကြာသေးဘူး ... ဟိုအပတ်ကမှ စဖွင့်တာ ... အဲဒီ
အတွက် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပဲ စိတ်ကြိုက်နေရာတစ်နေ
ရာ ရွေးဝယ် ... မူလ အဟောင်း အဆောက်အဦကို ဖျက်
ပြီးမှ အင်ဂျင်နီယာနဲ့ညှိပြီး သုံးထပ်ရအောင် ဆောက်လိုက်
တာ ... အောက်ထပ် နှစ်ထပ်က စုပါမားကပ်နဲ့ လျော်ညီ
တဲ့ပစ္စည်းအစုံတင်တယ် ... အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ ရုံးခန်းကိုယ်
စီ ဖွင့်ကြတယ် ... သူငယ်ချင်းသုံးယောက် တက်ညီလက်
ညီပဲဗျ ... သူတို့က သူတို့ကိုယ်ပိုင်ငွေကညှိတာ ... ကျွန်
တော်က မာမိုဆိက ခဏချေးတယ် ... ရသလောက် ပြန်
ဖဲ့ဆပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်လေ ... ကိုယ်ပိုင်စီးပွား
ရေးလုပ်ငန်းပဲ ဖြစ်စေချင်လို့ပါ ... မိဘလိုက်ဆံနဲ့ အခန့်သား
မလုပ်ချင်ဘူး ... ရွှေစင်အားတဲ့နေ့ လာကြည့်လေ ... Lover's
Dream လို့ နာမည် ဆန်းဆန်း ပေးထားတဲ့ စုပါမားကတ်
ကြီးပေါ့ ... ”

သူက လိပ်စာကဒ်ကလေး ကမ်းပေး၏။ ဆိုင်
ထည့်က ခပ်ဆန်းဆန်း။ ‘ချစ်သူရဲ့အိပ်မက်’ လို့ ယူဆရတဲ့နာမည်။

သူ တော်တော်စိတ်ကူးယဉ်တတ်တာပဲ။ ဒီနာမည် သူပေးထားလားဟု သိချင်လာ၏။

“ Lover's Dream ကိုရော ကိုကိုပဲ နာမည်ပေးတာလားဟင် ... နာမည်လေးက ဆန်းတယ်”

“ရွှေစင်က အာရုံရတယ် ထင်တယ် ... ဒက်ခနဲနေအောင် မှန်နေပြီဗျ ... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ကဲ ... သားကိုကို မင်းက စကားပြောကောင်းနေတာတွေ ဟုတ်ပါရဲ့ ... ရွှေစင်ကလေး အိမ်ပြန် သိပ်နောင် ကျနေပြီ ... ပြန်ပါစေဦး ... နောက်တော့လည်း ခင်မောင် ဆုံကြတော့မယ့်ဟာ ... မင်းက သမီးရွှေစင် ပင်ပန်းတာကိုယ်ချင်းမစာ ... အတင်း စကားတွေ များနေတာ မကောင်းဘူးကွဲ့။”

အန်တီခင်က နာရီကို မကြာခဏ ကြည့်နေသေး ရွှေစင်ဖြာ၏ အရိပ်အကဲကို သဘောပေါက်ကာ စကားဖြတ်နိုင် တော့မှသာ ကိုကိုက ‘ဟုတ်သားပဲ’ ဟု ရေရွတ်တာ တွေ့ရ၏။ သူ့ကြည့်ရတာ ရွှင်မြူးတက်ကြွလွန်းနေသလား။

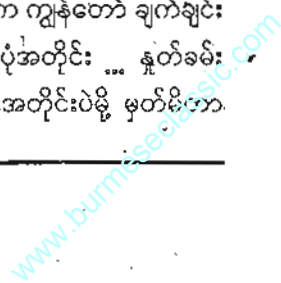
အင်း ... ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ မိန်းမတစ်ယောက် မှာ မသင်ပဲတတ်တဲ့ ပညာတွေထဲမှာ တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်တဲ့ ဝတ္ထု ကတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ကို ရိုးရိုးကြည့် လာ။ ဆန်းဆန်းကြည့်သလားဆိုတာ ခွဲခြားသိမြင်နိုင်တဲ့ အထောက်အကူ

ပညာပဲ။ ထို့ကြောင့်ပင် ရွှေစင်ဖြာသည် ကိုကိုက သူမအား ဘယ်လို သဘောထားနှင့် ကြည့်သလဲဆိုတာအား ခွဲခြားနားလည်လျက် စတွေ့စက အန်တီခင်ခင်ပြောသည့် အဓိပ္ပါယ်များစွာပါဝင်သော စကားတို့ကို သိမြင်လာခဲ့ပေပြီ။ ‘နောက်ဆို လစာလည်ရတော့မှာ ပါ’ ဆိုတဲ့စကားရဲ့ နောက်ကျယ်မှာ ဘာတွေ ပါဝင်နေမလဲ။ ဟင် အင်း။ ကြိုမတွေးပါရစေနဲ့ရှင်။ မေမေက ရွှေစင်ဖြာ သဘောမတူဘူး ဆိုရင် အတင်းအကြပ် စိစဉ်မဲ့မေမေ မဟုတ်။ ရွှေစင်ဖြာပဲ ဆုံးဖြတ် ခွဲ တာဝန်ပေးဦးမည်။ အဲဒါထားတော့ တော်လူသာသိရင် ဘာတွေ ပေါက်ကွဲဦးမည်မသိ။

တော်လူက ပေါက်ကွဲလွယ်၊ သွေးဆူလွယ်၊ ဒေါသ ဖြစ်လွယ်သူ။ သူမကလည်း တော်လူကို အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်စေ ချင်တာနဲ့ ကိုကိုနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီး တော်လူကို တမင် ဒီအကြောင်း ပြောပြချင်နေသူ။ သူနဲ့ပြိုင်ဘက် ရှိလာရင် တော်လူတော့ စိတ် ပြောင်းသွားနိုင်ကောင်းရဲ့ဟုလည်း စိတ်ကူးယဉ်ချင်ချင်။

ရွှေစင်ဖြာသည် ယခုထိပင် သူမချစ်သူ၏ မာနနဲ့ အတ္တများကို သူမ၏ မာနနဲ့ အတ္တတို့ဖြင့် အနိုင်ယူလျက် သူမ ဖြစ် လေလိုသော အခြေအနေကို မရမက ကြိုးစားချင်ဆဲတည်း။

“ရွှေစင် ... အိမ်ထဲဝင်လာကတည်းက ကျွန်တော် ချက်ချင်း မှတ်မိတယ် ... ငယ်ငယ်က ဆံပင်ပုံအတိုင်း ... နှုတ်ခမ်း ဂူဖူ ... မျက်နှာပုပ်ပုပ် ပုံစံကလေးအတိုင်းပဲမို့ မှတ်မိတာ

ရွှေစင် ဘာနဲ့ပြန်မှာလဲ ... ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”
 “အန်ကယ်လုံကားနဲ့ ပြန်ပို့ပေးမယ်ဆိုလို့ ဒရိုင်ဘာဦးလေး
 တောင် မပြန်သေးဘဲ ရွှေစင်ကို စောင့်နေပါတယ် ကိုကို
 ဒါကြောင့် ... အန်ကယ်လုံကားနဲ့ပဲ ပြန်ခွင့်ပြုပါ ... အန်တီ
 ခင်ခင် အိမ်လာလည်ရင် ကိုကိုလည်း လိုက်လာပြီးလည်
 ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ် ...”

“ကြီးကြီး မပါရင်ရော”

ခပ်တိုးတိုးကလေး လိုက်မေးသေး၏။ ရွှေစင်ဖြူက
 မသိမသာ သက်ပြင်းချချချက် ‘ရပါတယ်’ လို့ လေသံကလေးဖြင့်
 တုံ့ပြန်ခဲ့ပါသည်။ အပြန်လမ်းတလျှောက် ဟွန်ဒါရီဘဲလ် ဆိုင်ကယ်
 ကြီးက ထပ်ကြပ်မကွာ အိမ်ရောက်သည်အထိ ပါလာခဲ့၏။

တော်လှရေး ဒီအိမ်ကို လိုက်သွားခဲ့တဲ့အတွက် ရှင်
 လုံးဝမမျှော်လင့်ထားခဲ့တဲ့ ရှင်အတွက် ပြိုင်ဘက်ကို ကျွန်မ ဆို
 လိုက်ရတယ်ရှင်။

***

ကောင်းကင်ပေါ်က ရွှေစင်ဖြူရဲ့ပြပွဲ

အပိုင်း(၃)

ရွှေစင်ဖြူ၏ တော်လှန်ရေးနဲ့ ကိုကို

တော်လှောင်းသည် Coil ကလေးထည့်၍ ရွှေရသော အရုပ်ညှပ်သည် စက်သီးကလေး တရွေ့ရွေ့ သွားနေခြင်းကို စိတ်လှုပ်ရှား၏။ သူ ရည်မှန်းထားရာ အရုပ်ရှေ့ရောက်လျှင် အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်းချစေ၊ အရုပ်ညှပ်မည့်သံဂွကလေးက ခပ်ကားကား နေသားတကျ အရုပ်ဆီရောက်စေ၊ ထို့နောက် အရုပ်ကို မိမိရရ ညှပ်စေသည်။

သို့သော် ထိုအရုပ်ကလေးက သူ့ကို ညှပ်ယူသည့် သံဂွကလေးနှစ်ခုအကြား ပါမလာခင် အရုပ်၏ နားရွက်ဖျားလေးသည် တိတ်ကလေး ပါလာကာ အပေါ်သို့ မတင်၍မှမဆုံးခင် လမ်းခုလတ်မှာ ပြုတ်ကျသွားလျှင် 'ဟာ' ခနဲ အော်မိသည်အထိ သူတော်တော် စိတ်ညစ်သွားပါသည်။

“တော်ပါတော့ ... တော်လူရယ် ... ရှင်ဝယ်ထားတဲ့ Coil အကြီးတွေလည်း ဘယ်နှစ်ခု ကုန်သွားပြီမှန်း မသိဘူး ...

အခုထိ ဒီမှန်ခန်းထဲက အရုပ်ကို တစ်ရုပ်မှ မရသေးတာလည်း စိတ်မပျက်ဘူးလား ... တကယ့်တကယ်ဆို အပြင်မှာဝယ်ရင် ဒီအရုပ်ရဲ့ ရှိနိုင်မဲ့တန်ဖိုးထက်တောင် ရှင် ကုန်နေတဲ့ Coil တွေဝယ်ထားတဲ့ငွေက များနေပြီ ... ကျွန်မ အရုပ်ကလေးတွေ ချစ်တယ်လို့ ပြောမိတာနဲ့ ဒီလို အဓိပ္ပါယ် မရှိရအောင် လုပ်ပြနေတာတော့ မကောင်းဘူး ... သိပ်ဝယ်ပေးချင်ရင် စတိုးဆိုင်တစ်ခုခုမှာ လိုက်ရှာဝယ်ပေးရင်တောင် ကိစ္စပြတ်ပြီ ... အခုတော့ ... စိတ်ပင်ပန်းရ ... ငွေကုန်ရလုံးဝကို အဓိပ္ပါယ်မရှိဘူးလို့ ကျွန်မ မြင်လာပြီ”

တော်လှောင်းသည် နံဘေးက ဂျီတိုက်နေသော သူ့ကလေးအား ဂရုမစိုက်နိုင်စွာ သီချင်းကလေး တစ်ပိုင်းတစ်စ ချီသော ဆိုညည်းနှစ်သိမ့်မိပါသည်။

“တစ်နေ့နေပေါ့ မေရယ် ... ဘဝလေးတစ်ခု တည်ဆောက်မယ် ... တစ်နေ့နေပေါ့ မေရယ် ... တစ်ချိန်ချိန် တို့အဆန် ပြေမယ် ... စိတ်ရှည်လက်ရှည်သာ စောင့်ကွယ် ... မညည်းနဲ့ ... တစ်နေ့နေပေါ့ မေရယ်”

သူ့ရဲ့ ချစ်သူကလေးအတွက်တော့ ဘယ်လိုနေမည် ဆိုသော ဤသီချင်းက သူ့အတွက်တော့ အင်မတန်မှ အဓိပ္ပါယ်ရှိလှသည်။ ရင်ကို၏ 'တစ်နေ့နေတစ်ချိန်ချိန်' ဆိုသော သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ခုနောက်ပိုင်း စွဲစွဲမြဲမြဲ သူ ဆိုညည်းသည်။ ဂစ်တာတီးတိုင်း သူ့ကလေး သူ့နံဘေးမှာ ရှိသည့်အခါတိုင်း သူ ဆိုညည်းပါသည်။

မင်း ဖြစ်ချင်တာတွေ တစ်နေ့နေ့တော့ ကိုယ် လိုက်
လျောမှာပါ။ မင်း ကိုယ့်ကို အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်စေချင်နေတယ်
ဆိုတာ ကိုယ် နားလည်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် မလုပ်ဘူး။

မင်းကို မချစ်လို့ မင်းစကားကို နားမထောင်တာလို့
တော့ မထင်နဲ့။ မင်းက ကိုယ့်ထက် အလုပ်ရှိမှဆိုတဲ့ဝုဏ်ပုဒ်ကို
မြတ်နိုးလို့ ကိုယ် ဒီလိုဆုံးဖြတ်တာပဲ။ အလုပ်အကိုင်မရှိတဲ့ကောင်
တစ်ကောင်ကို မင်း လက်ထပ်ရဲရမယ်။ မင်း ကိုယ့်ကို လက်ထပ်တဲ့
နေ့ဟာ ကိုယ်စပြီး အလုပ်လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်မဲ့နေပဲ။

ကိုယ် ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။ ယောက်ျားမာန
အပြည့်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုရင် ပိုမှန်မယ်။ ဒီအတွက် ကိုယ်ထ
ဘယ်တော့မှ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အထင်သေးခံရမဲ့ လောင်းရိပ်ကို
ဝင်မှာ မဟုတ်တာ အမှန်ပဲ။

ကိုယ်နဲ့မင်းနဲ့ ဘဝတစ်ခုကို တည်ဆောက်ပြီးပြီး
ရင် ကိုယ်ဟာ ကိုယ့်ခွန်၊ ကိုယ့်အားနဲ့ မင်းဖြစ်စေချင်တဲ့ အလုပ်
အကိုင်ရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဘဝ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရစေမယ်။

အခုထိတော့ ကိုယ် မင်းစကားကို နားမထောင်နိုင်
သေးဘူး။ မင်း ကိုယ့်ကို တကယ်ချစ်တယ်မှန်ရင် အလုပ်မရှိဘဲ
ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ရဲရမယ်လို့ ကိုယ် သတ်မှတ်တယ်ကွာ။

နေပါဦး။ ဒီသီချင်းလေး ညည်းမိတာနဲ့ သူ့အတွက်
တွေ ဘယ်ထိ ရောက်သွားပါလိမ့်။

“တော်လူ ... သွားရအောင်ကွာ ... ကျွန်မ သိပ်ညောင်း

ပြီ ... အဲဒီအရပ်လည်း မလိုချင်တော့ပါဘူး ... ရှင် သိပ်ပြီး
မရမက ကြိုးစားချင်ရင်လည်း နောက်နေ့တွေမှ ရှင် တစ်
ယောက်တည်းလာပြီး ရအောင်ဆော့တော့ ... ပြီးမှ ကျွန်မ
ကိုပေး ... အခုတော့ ရှင်က ရှင်နားရပ်မနေလည်း မကြိုက်
တော့ ရပ်နေရတာ တစ်နာရီနီးပါးရှိပြီ”

“ရွှေစင်ဖြာကလေးကွာ ... မင်းမရှိဘဲနဲ့ ကိုယ်က ဒီအရပ်
ကြီးရဖို့ လာဆော့ရတာ ဘယ်လိုလုပ် အဓိပ္ပာယ်ရှိမလဲ ...
ကိုယ့်ချစ်သူကို ဘေးမှာထစ်ပြီး အစွမ်းပြချင်နေတာကို”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အစွမ်းအစကြီး”

“ဘာပြောလိုက်တယ် ... ရွှေစင်ဖြာ ... ”

သူမ၏ စိန်ခေါ်တဲ့ရဲ့သော မျက်လုံးများနှင့် နှုတ်
မီးများ။ အိုး မင်း ကိုယ့်ကို ဘာလို့ ဒီလောက်ထိ အထင်သေး
အမြင်သေး ရှိနေသေးတာလဲ။ အခုနောက်ပိုင်းမှာ မင်းဟာ ကိုယ်
အလုပ်မရှိတာကို ပိုပြီး ပုတ်ခတ် ထိပါးလာသလားလို့ ကိုယ်
သေသေ မဖြစ်ချင်ဘူး။

‘ကိုကို’ ဟူသော လူသားတစ်ယောက်ကို သူ့ဘဝထဲ
အမြဲ သတိရစေဖို့ သူ့ချစ်သူကလေးကပဲ ဆွဲခေါ်ပေးခဲ့ပေသည်။
သူနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီး သူ့ကို အခုမှ ပိုပြီး ထိပါးပုတ်ခတ်လာတယ်လို့
သော့ မထင်ရက်ပါဘူး။ ထင်လည်း မထင်ပါရစေနဲ့။

“ပိုက်ဆံပေးဝယ်လို့ရတဲ့ အရပ်တစ်ရပ်အတွက် ... သူ့မှာ
ရှိတဲ့ တန်ဖိုးထက် အဆပေါင်းများစွာ အကုန်ခံပြီး ကြေးပြား

Coil တွေဝယ် ... ဦးနှောက်အပင်ပန်းခံပြီး ... မျက်စိ
အညောင်းခံပြီး ... နောက်ပြီး ခြေထောက်အညောင်းခံပြီး
တော့မှ အဲဒီအရုပ်ကို ပိုင်ရတဲ့ အစွမ်းအစက ဘာလဲ ...
ကလေးဆန်တာလား ... ပိုက်ဆံဖြုန်းတာလား ... သူများ
အထင်ကြီးအောင် ရှိုးပေးတာလား”

“တောက် ... ”

သူသည် ရွှေလက်စ သံဂွကလေးပါသည့် အရုပ်ညွှန်
စက်သီးကလေးကို ဒီအတိုင်းလမ်းဆုလတ်မှာရပ်တန့်ပစ်လိုက်မိသည်
ကိုယ် မဖြစ်ချင်တဲ့ ပဋိပက္ခကို မင်း ဖန်တီးပြန်ပြီ
နာကျင်စွာပင် စိတ်ထဲ၌ ညီးညူပြီးနောက် သူ့ချစ်သူ၏ လက်ဖက်
တစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်ကာ ထိုနေရာမှ ထွက်လာ
တော့သည်။ ကိုယ် မင်းကို စိတ်ဆိုးနာကြည်းသွားလို့ မရတာကို
ကိုယ့်ရဲ့ ဝဋ်ကြွေးပဲ။

အို မင်းဘယ်လောက်ပဲ ကိုယ့်ရဲ့ မာနတွေကို
ကား၊ စော်ကား၊ သိက္ခာတွေကို ခန့်ချင် ခန့်ပါစေ ကိုယ် ဘာ
မှန်းမရသလဲ။

ကိုယ့်ကို မနေ့တစ်နေ့ကမှ ပြန်တွေ့တဲ့ ‘ကိုတီ’
တဲ့လူတစ်ယောက်နဲ့ အနှိုင်းခံပြီး ဆုံးမတာကို ကိုယ်ဘာလို့ မင်း
နာကြည်းမရသလဲဟင်။ အဲဒီအချက်ကို ကိုယ်သိချင်ပါတယ်။

ဗန္ဓုလပန်းခြံဝန်းအတွင်းရှိ Fantasy World ဟူသော
ခေတ်ပေါ်ကစားကွင်းကလေးထဲမှ ချစ်သူလက်ကို ခပ်တင်း

ဆွဲကိုင်လျက် သူ ထွက်လာခဲ့၏။ စိတ်ကောက်စွာ ရုန်းနေသော
သက်ဖဝါးများကို သူ ဂရုမစိုက်ပါ။

“လွတ် ... တော်လူ ... ကျွန်မလက်တွေကို အဲဒီလောက်
ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ဆွဲခေါ်စရာ မလိုဘူး ... ”

“မင်း ရပ်မနေချင်တော့တဲ့နေရာက ဝေးအောင် မြန်မြန်
ဆွဲခေါ်တာလေ ... ဘာဖြစ်လို့ ဒေါသဖြစ်ရပြန်တာလဲ”

“ကျွန်မကို ခနဲစရာ မလိုဘူး တော်လူ ... တော်ပြီ ပြန်မယ်
ရှင် ... တဂျီဂျီပူဆာလွန်းလို့ အားရက်တစ်ရက်ကိုလည်း
ရှင်အတွက် ပေးရသေးတယ် ... ရှင်က ကျွန်မနဲ့ ပျော်ပျော်
ရွှင်ရွှင်တွေ့ရအောင်လည်း မလိုက်လျောတတ်ဘူး ... ကျွန်မ
စိတ်ညစ်အောင် အမြဲ ဖန်တီးတယ် ... ”

တကယ့်တကယ် အဖြစ်အပျက်ကို စတင်ဖန်တီးသူ
သူမသာဖြစ်ကြောင်း ပြန်ချေပဖို့ မစဉ်းစားတော့ချေ။ ကောင်း
စိတ်ကြိုက် ရန်တွေ့တော့။

“ရှင်ဆိုင်ကယ်နဲ့ မလိုက်တော့ဘူးနော် ... ကျွန်မ ပြန်တော့
မှာ ... ”

တော်လူဝင်းသည် သူမ၏စကားကို ဂရုမစိုက်ပါ။
မိမိကိုသာ သူမခေါင်းမှာ အတင်းစွပ်ချပေးလိုက်ပါသည်။

“ကဲ ... ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက် ... မတက်ရင် လူမြင်မကောင်း
အောင် ခါးကနေ ကိုင်မြှောက်ချီပြီး ဆိုင်ကယ်နောက်မှာ
အတင်းတင်ပေးမှ ကိုယ့်ရဲ့သတ္တိကို မယုံမရှိနဲ့ဦး”

ဟဲလ်မက်အောက်မှ အထိတ်တလန့်၊ ပြီးတော့ ခေါ်သဖြစ်သော မျက်လုံးကလေးများကို ချစ်သည်။ ကိုယ်က မင်းနဲ့ ပတ်သက်သမျှကို ချစ်နေမိတော့လည်း အခက်သာ။

“ဘယ်သွားဦးမှာလဲ ... အိမ်ပြန်ပို့ပေးပါဆို ...”
“မပို့တော့ဘူး ... တစ်ခါတည်း ခိုးပြေးတော့မလို့ကွာ က ...”

“ဟင် ... တကယ်လား ... တကယ်ပြောနေတာလား တော်လူ ... အဲဒီလို ခိုက်ရူးရဲ မလုပ်နဲ့နော် ... ကျွန် သဘောမတူဘူး ... ခုချက်ချင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာဖြစ်လို့ သဘောထားပြီး ဆိုင်ကယ်ပေါ်က ခုန်ချပစ်လိုမယ် ... ဘာမှတ်လဲ ... ရှုပ်သာ အဲဒီလို ကြံစည်မယ်ဆိုရင် ရှင်ကို တစ်သက်လုံး မုန်းသွားမယ် ... မှတ်”

“အလကားနောက်တာပါကွာ ... ကိုယ် နားလည်ပါတယ် ရွှေစင်ဖြာက အလုပ်အကိုင်မရှိတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက် နန်းဖြစ်ရမှာကို သိပ်စိုးရိမ်တာကို ကိုယ် နားလည်ပါတယ် နောက်ပြီး အချစ်ထက် ဂုဏ်သိက္ခာတရားဆိုတာကို အလေးအနက်ထားမှန်း ကိုယ်သိနေခဲ့တာ ကြာပါပြီ ...

ထိုအခါ သူ့ချစ်သူကလေးသည် ထူးထူးခြားခြား တိတ်ဆိတ်လို့ နေပြန်သည်တဲ့။ သူမရဲ့ အားရက်တစ်ရက်ကို အတင်းမရမက တောင်းဆိုမှသာ လိုက်လျောလျက် ဒီတစ်နှစ်ယောက်အတွဲ လည်ပတ်ခွင့်ရရှိနိုင်ကလေးမှာ ကိုယ်လည်း

အုပ်ချင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မမျှော်လင့်တဲ့ အကြောင်းအရာကလေး အပဲ ကိုယ်နဲ့မင်းကို အနှောင့်အယှက် ပေးခဲ့ပြီ။ ကိုယ်တို့ရဲ့ ရင်ထဲမှာ အတိုက်အခံ ကိုယ်စီနဲ့။ ဒီနေ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတော့ အပြည့်အဝ နှစ်ခြင်းခြင်းဆိုတဲ့အရသာကို ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် စားသုံးလို့ရတော့ သေး ... ဘယ်သူ့အဖြစ်ရယ်လို့လည်း ကိုယ်လက်ညှိုးမတိုးရက်ဘူး။

“ကိုယ်တို့ ... ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲမှာဖွင့်ထားတဲ့ Mrs.Guitar မှာ သွားထိုင်ရအောင်နော် ... ဈေးဝယ်လာကြတဲ့ ရှိုးခပ် များများလူတွေကို ထိုင်ငေးရင်း Living Colourထဲမှာရောင်း တဲ့ ဈေးကြီးကြီးပစ္စည်းတွေကို ဝယ်တဲ့လူတွေ ... မဝယ်ဘဲ လိုက်ငေးတဲ့လူတွေကို ဝေဖန်ရင်း အချိန်ဖြုန်းရင်ကောင်း မယ် ... ဪ ... နောက်ပြီး ရွှေစင်ဖြာအတွက် ကိုယ် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ လက်ဆောင်လေးတစ်ခုလည်း ဝယ် ပေးချင်သေးတယ် ... ကိုယ်တို့ ဒီနေ့ ရန်ထပ်မဖြစ်ကြကြေး နော် ...”

တော်လူဝင်းသည် သူ့ဘက်က အလျော့ပေးရခြင်း ကြောင့် ကျေနပ်စွာ တိတ်တိတ်ပြုံးမိ၏။ ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်မှု ကို နှစ်နှစ် သူ့နောက်ကျောမှာ ထိကပ်ပါလာတဲ့ ကောင်မလေးတစ် ယောက်နဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေများ တွေးနေမလဲဆိုတာကိုတော့ မစဉ်းစားရဘဲ။

www.burmeseclassic.com

“ခဏနေဦး ရွှေစင်ဖြူ ... ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်
များလားလို့ ...”

သူက ထိုသို့ပြောပြီးပြီးချင်းပင် ...

“ဟေ့ကောင် ... အိမ်မြှောင် ... အိမ်မြှောင်”

ဟု အထူးအဆန်း နာမည်တစ်ခုဖြင့် ရှေ့က သူ့
သူကို အော်ခေါ်လျှင် ရွှေစင်ဖြူက ...

“ဟင် ... ဘယ်နှယ် သူများနာမည်ကို အမှန်ခေါ်ဝေါ်
လူရယ် ... လူကြားထဲ ရှက်သွားဦးမယ် ... နာမည်
ကြီးကို အကျယ်ကြီး မအော်နဲ့လေ ...”

အားနာစွာ ဟန့်တားလိုက်မိ၏။ တော်လှူက
ပဲ။ နေရာတကာ လူငယ်ဆန်ချင်တုန်း။ သူမက ဒီလိုမျိုး တွေ
တိုင်း ထိန်းသိမ်းရတုန်း။ ကဲ ဘယ်လောက် အားမလို အ

ဖြစ်စရာကောင်းလဲ။

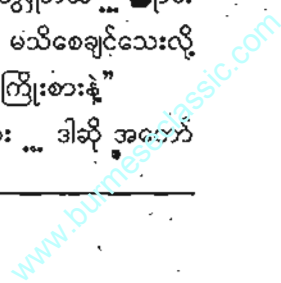
“ဘာလဲ ... မင်းအသံ အကျယ်ကြီးက နားကို အူသွားတာ
ပဲ”

• အရပ်အနည်းငယ်မြင့်သော်လည်း ပိန်ပိန်ကိုင်းကိုင်း
ညည့် ကိုယ်ဟန်ဖြင့် တော်လှူနဲ့ ရွယ်တူအမျိုးသားကလေးက
ဘာ သူ့ကို လှုပ်အလယ်မှာ ဒီလိုလှမ်းအခေါ်ခံရခြင်းကို စိတ်ဆိုး
မနပ်ပြု။ အံ့ အံ့ဩပါရဲ့။ ဘယ်လို လူစားတွေပါလိမ့်။ ထိုသူက
ရွှေစင်ဖြူကို အကဲခတ်ကြည့်၏။ တော်လှူက သူမ၏ လက်ဖဝါးကို
အထိ ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲ ရှိနေသေး၍ သူမအား ဘယ်သူဟု မေးစ
လိုဘဲ ထိုသူ အဖြေထုတ်ပြီးလောက်ပြီးဖြစ်၏။

“မင်း ... ဟိုတလောကပြောတာကွာ ... အဲဒါလေးတွေ
ရှိသေးလား ... မင်းအိမ်ကို ငါတို့ အခုလိုက်ကြည့်ချင်တယ်
သူ့ကို လက်ဆောင်ဝယ်ပေးချင်လို့ ... သူ့အတွက် ဘာ
လက်ဆောင် ဝယ်ပေးမလဲ စဉ်းစားရင်း ဦးနှောက်ခြောက်
ချင်နေတာ ... မင်းကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရတာ အတော်ပဲ”
“ဘာလေးတွေလဲ”

“အိမ်မြှောင် ... မင်းအိမ်မှာ ဘာလေးတွေရှိတယ် ... မှောင်
နေတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ် ... သူ့ကို မသိစေချင်သေးလို့
ငါမပြောတာကို ဖော်ကောင်လုပ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့”

“မင်း အခု တကယ်လိုက်ကြည့်မှာလား ... ဒါဆို အတော်

ပဲ ... ငါက အမေ့ဆိုင်ကနေ အိမ်တစ်ခေါက်ပြန်ပြီး အသယ်ခိုင်းတဲ့ အထည်တစ်ချို့ သွားယူမလို့ ... အတော်မင်းကွာ ... ငါ့အိမ်ကဟာတွေထက် ငါ့အမေရောင်းရတနာတွေထဲက တစ်ခုခုဝယ် လက်ဆောင်ပေးရင် ရော ... မင်းပေးတဲ့လက်ဆောင်ကို သူ့မှာထိန်းသိမ်းရနဲ့ ဒုက္ခများနေဦးမယ် ... ”

“ရွှေစင်ဖြူက ငါ့ကို အမိန့်ပေးထားတယ်ကွ ... သူ့ကို ထဆောင်ပေးတဲ့အခါ သိပ်ပြီး အဖိုးတန်တဲ့ပစ္စည်းကလေးကျန်တာ အကုန်လက်ခံမယ်တဲ့ ... လက်ဆောင်ဆိုတာ တန်ဖိုးရှိဖို့ထက် ချစ်စရာကောင်းပြီး သူ သဘောကျနေဆိုင်ရင် ဆယ်ငါးကျပ်တန် ဘော်လီပင်နီတစ်ချောင်းက သူက မြတ်နိုးသတဲ့”

အို၊ ဘယ်နယ်။ သူငယ်ချင်းရှေ့မှာ ကိုယ့်ချစ်သူ ပြောသမျှ ဖောက်သည်ပြန်ချရတယ်လို့။ ဟိုလူ ပြုံးစိစိဖြင့် တာကို မျက်နှာပူရပါသည်။ ရွှေစင်ဖြူ၏ လက်ဖဝါးတစ်ဖက် အုပ်ကိုင်ထားသည့် သူ့လက်ဖဝါးကိုပဲ ခိုး၍ ဆိတ်လိုက်ဖို့သာ အရေးရ၏။

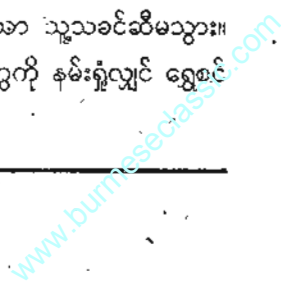
“ငါကားနောက်က လိုက်ချင်လိုက်ခဲ့ ... ဒါမှမဟုတ် ဆိုင်ကယ် အမြန်မောင်းနေကျဆိုတော့ ကြိုသွားလည်း သွား ... ”

ထိုသူစကားအတိုင်းပင် တော်လှူ၏ဆိုငံကယ် အမြန်မောင်းခြင်းတို့ကြောင့် ထိုသူ့အိမ်ကို ကြိုရောက်နှင့်နေ၏။ အိမ်သားတွေတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရပေမယ့် ခြံစောင့်ဖြစ်ဟန်တူသော လူကြီးတစ်ယောက်က တော်လှူကို သိနှင့်၍ ခြံတံခါးဖွင့်ပေးလေသည်။

သိပ်မကြာပါ။ အိမ်မြှောင်ဟူသော နာမည်ပြောင်ပိုင်ဆိုင်သည့် တော်လှူသူငယ်ချင်း ရောက်လာခဲ့၏။ ‘တော်လှူ လာ’ ဟု လက်ဆွဲခေါ်တော့ အိမ်ဘေးက လမ်းကလေးဆီ လိုက်သွားရပါသည်။ အိမ်မြှောင်က ရှေ့မှဖြစ်သည်။ အိမ်ဘေးလမ်းကလေးက တော့ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းကလေးတွေသာ ရှိ၏။

တစ်နေရာမှာ ... အို ခွေးအိမ်ကလေး ဆောက်ထားလေရဲ့။

တစ်ချို့လေချွန်သံပြုလျှင် ခွေးအိမ်ကလေးထဲမှ ပြူတစ်ပြူတစ်လုပ်ကာ ထွက်လာသော ပြူဖြူဖွေးဖွေး ခေါင်းသေးသေးလေးတစ်စု အို ... ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာကွယ် ... အမွေးစုတ်ဖွား ခွေးပုအမျိုးအစားကလေးဖြစ်မည်။ ယခုတော့ ခွေးပေါက်အရွယ်လေး။ ခွေးကလေးက ဖော်ရွေရင်းနှီးသော မျက်နှာပေးဖြင့် ဆိုပြောထွက်လာပြီ။ ထို့နောက် တစ်ချို့ခေါ်သော သူ့သခင်ဆီမသွား။ ရွှေစင်ဖြူဆီ ပြေးလာကာ ခြေထောက်တွေကို နမ်းရှုံ့လျှင် ရွှေစင်ဖြူ မနေနိုင်တော့။

“ချစ်စရာလေးဟယ် ...”

ဟု ရွှေတိကာ ကောက်ချိမိသွားပြီ။

“သူ့အမေကို ကျွန်တော့်အစ်မ သူငယ်ချင်းလက်ဆောင်ပေး
တဲ့အစ်မက ယူလာပြီး မွေးထားတာ ... အစ်မ ယောက်ျား
က မကြိုက်ဘူး ... ခွေးကို ကန်တယ် ... ကျောက်ဟယ်နဲ့
ပြန်လာပို့ထားတော့ ကျွန်တော်က ခွေးမချစ်ဘဲ မွေးထား
တယ်ဗျာ ... အဲဒါ ညီမကို ဘယ်သူ ဖြောက်ပေးတယ် မသိ
ပါဘူး ... ဒီကောင်အမေကို ယောက်ျားပေးစားမယ်ဆိုပြီး
စီစဉ်လေရဲ့ ... ညီမက တိရစ္ဆာန်ဆေးကုတက္ကသိုလ် တက်
နေတော့ သိပ်စမ်းသပ်ချင်နေတာ ... ဒါပေမယ့် ... ဒီကောင်
တွေ သိပ်ကံဆိုးတယ်ဗျ ... သူတို့သုံးယောက်မွေးပြီးပြီးချင်
သူ့အမေလည်း လျှော့ရော ... ကျွန်တော့်ညီမ ဆရာဝန်
လောင်းလည်း ဘာမှ မကုတတ်သေးတော့ ဒီအတိုင်း
ထိုင်ကြည့်ရတော့တာပေါ့ ... အဲဒါနဲ့ အမေက ခွေးပေါက်
တွေ များလာပြီ ... ကြာရင် လူနေစရာတောင်ရှိမှာ မဟုတ်
ဘူး ... ဘာညာနဲ့ ဂိဗွမ်လုပ်တော့ ကျွန်တော်ပဲ စိတ်
ကောင်းဖြစ်ဖြစ်နဲ့ ရောင်းပေးနေရတယ်”

“တကယ်တော့ ... ကျွန်တော်က တိရစ္ဆာန်မချစ်တတ်
မယ့် နှိပ်လည် မနှိပ်စက်ရက်ဘူး ... သူတို့မောင်နှမ
လည်း မခွဲချင်ပါဘူး ... ဒီအရွယ်ထိ ကြီးလာအောင်

ကျွန်တော်ပဲ နို့ဗူးတိုက်မွေးရတာ ... သံယောဇဉ်တောင်
ဖြစ်မိတယ် ... ညီမဖြစ်တဲ့တိရစ္ဆာန်တွေ ဆေးကုမဲ့ဆရာဝန်
လောင်းကတော့ ဂရုစိုက်ဖို့ဝေးရော ... တစ်လသားရတော့
စရောင်းဖို့ စီစဉ်ပြီးပြီးချင်း သူ့အစ်ကို အထီးနှစ်ကောင်က
ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် အရောင်းထွက်သွားတယ် ... သူက
တော့ အမလေးဖို့ မဝယ်ချင်ကြဘူးတဲ့ဗျာ ... ဘယ်သူမှ
မဝယ်ရင်လည်း ကျွန်တော်ပဲ အမေ့အဆူခံပြီး မွေးထားမလို့
ပါပဲ ... မရွှေစင်ဖြာကို ဒီကောင်က လက်ဆောင်ဝယ်ပေး
ချင်နေတော့ ... မရွှေစင်ဖြာ သဘောကျမှ ယူပါ ... အားမ
နာပါနဲ့”

ခွေးကလေးနဲ့သူမ တစ်ခဏချင်း ရင်းနှီးသွားကြပြီ။

အစ်ကိုတွေကို လွမ်းနေမှာပဲနော်။ စာနာသနားမိကာ ရင်ထဲ
နာကျင်သွား၏။ မင်းကို လုံခြုံနွေးထွေးတဲ့မေတ္တာတွေနဲ့ တို့
တို့ရှောက်ပါမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား။ မင်းကို တို့ရဲ့ချစ်သူက
တတ်တရ ဝယ်ပေးမှာမို့ပဲ။

သူရဲ့လက်ဆောင်ကလေးအဖြစ်လည်း မြတ်နိုး

မိခင်မဲ့ မောင်နှမမဲ့တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်မို့လည်း

အိတ်နဲ့ မြတ်နိုးတယ်။ သိလား။

“ကိုယ့်လက်ဆောင်ကို ... ကြိုက်ရဲ့လား”

“ကျွန်မ သိပ်သဘောကျမိတယ် ... ရှင် ဘယ်လိုစိတ်ကူး

များရပြီး ဝယ်ပေးတာလဲဟင် ... ကျွန်မက ခွေးတို့ ကြော
တို့ဆို သိပ်ချစ်တာရှင် ... ”

“ကိုယ်သိတယ်လေ ... ရွှေစင်ဖြာက တိရစ္ဆာန် သေးသေး
လေးတွေ ချစ်မှန်း ကိုယ်သိတယ် ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
ရွှေစင်ဖြာကြည့်တဲ့ ဗွီဒီယိုကားတွေအကြောင်း ပြောပြရ
အများစုက တိရစ္ဆာန်ကလေးတွေ သရုပ်ဆောင်တဲ့ကား
ဖြစ်နေလို့ပဲ ... ဘယ်သူကမှ တိရစ္ဆာန်မချစ်ဘဲ ဒီလိုကား
တွေ ခံစားပြီးကြည့်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကိုယ် ယူဆတယ်
“သူ့ကို ကျွန်မ သိပ်ချစ်သွားပြီ”

တော်လှူက သူမ၏ နားနားကပ်လျက် ‘ကိုယ့်
ရော’ ဟု ကလေးဆန်ဆန် မေးသေး၏။ ရွှေစင်ဖြာသည် တော်
မှာ အလုပ်မလုပ်ချင်တဲ့ အပြစ်ကလေးသာမရှိရင် ဘယ်လောက်
ကြည်နူးစရာကောင်းတဲ့ ချစ်သူဘဝဖြစ်မလဲဟု တွေးမိပါသည်။

အမှန်က ကျွန်မ ရှင်ကို နှိမ်နေတာ၊ ဆရာလုပ်
တာ၊ ကဲ့ရဲ့နေခဲ့တာ၊ ‘ကိုကို’နဲ့ နှိုင်းပြီး ဟမင် အထင်သေးပြ
တာဟာ ရှင်ရဲ့ ယောက်ျားမာနကို ဆွနေခဲ့တာပါရှင်။ အဲဒီ
ကလေးသာ ရုန်းကြွလာခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။

ကျွန်မ မျှော်လင့်တဲ့ အနာဂတ်ကို လှလှပပ ထ
ဆောက်ခွင့် ရသွားမှာပေါ့ ... အဲဒါဆို ဒီနေ့မနက်ကလို ရန်ဖြစ်
မလို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အထင်လွှဲစရာလည်းမလို၊ ဟ

ပျော်ရွှင်ခြင်းအတိပြီးတဲ့ ချစ်သူဘဝကို ရလိမ့်မှာ သေချာရဲ့။

“အခု ... ကိုယ့်ဆိုင်ကယ်က လူတစ်ယောက်နဲ့ ခွေးတစ်
ကောင် အပိုခေါ်တင်ပြီဗျာ ... အမှတ်တရပဲ”

လူရှင်းသော ခြံလုံးချင်းတွေရှိသည့် ရွှေစင်ဖြာတို့၏
လမ်းထိပ်အတွင်းကျကျ ကွေ့ကလေးမှာ သူက ရွှေစင်ဖြာကို ချ
ထားပေးခဲ့ရင်း၊ ပြီးတော့ ခွေးကလေးပိုက်ထားသော ရွှေစင်ဖြာ၏
နဖူးကလေးအား ရှုပ်ခနဲ လှမ်းနမ်းရင်း သူမ၏ ရင်ခွင်ထဲက ခွေး
ကလေး၏ခေါင်းကို တစ်ချက်သပ်ကာ ဤစကားကို သူက ကြည့်
ကြည့်နူးနူး ရေရွတ်၏။

“နောက်ဆိုရင် ... ကလေးတစ်ပြုံစာများ တင်ခေါ်ရမလား
မသိ ... ဟန်ဒယ်လ်ရှေ့မှာ ခြင်းတောင်းလုပ်ပြီး ကိုယ်တို့ရဲ့
သားသမီးတွေထဲက တစ်ယောက်ကိုထည့် ... နောက်
တစ်ယောက်က ဟန်ဒယ်လ်နဲ့ ကိုယ့်ရင်ခွင်ကြားမှာ ထည့်
နောက်တစ်ယောက်က ကိုယ့်ကျောကုန်းနဲ့ ရွှေစင်ဖြာကြား
မှာ ထည့် ... နောက်တစ်ယောက်ကိုတော့ အခု ခွေးပေါက်
ကလေးပွေ့ထားသလို ရွှေစင်ဖြာ ပွေ့ထားရမယ် ထင်
တယ်”

“ကဲ ... ရှင် အဲဒါကို ဒီလောက်ထိ စဉ်းစားစရာ မလိုဘူး
ဆိုင်ကယ်တစ်စီးထက် ကားတစ်စီးသာ ဝယ်ဖြစ်ရင် ရှင်
လိုချင်တဲ့ သားသမီး တစ်ပြုံတစ်မကြီး တင်ခေါ်လို့ရတယ်

နားလည်လား ... ”

“ကိုယ်က ကိုယ့်ရဲ့ဆိုင်ကယ်ကိုတော့ ဘယ်တော့မှ လက်တွဲမဖြုတ်ဘူး ... ကိုယ့်အတွက် သူဟာ ‘ပထမ’ ဦးစားပေးနေရာမှာရှိတယ် ... ကိုယ့်ရူးသွပ်သမ္မု စိတ်ကူးယဉ်သမ္မု ခုံမင်တွယ်တာသမ္မုတွေကို ‘ပထမ’ နေရာမှာ သူ ရှိတယ်”

ဘုရားရေ။ ဒါဆို ကျွန်မက ဘာလဲ။ သူ့ရဲ့ နေရာပေးမှုဟာ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးလောက်တောင် မရခဲ့သေးပါလား။ သူမက အဲဒီဆိုင်ကယ်နဲ့ယှဉ်ရင် ‘ဒုတိယ’ နေရာပေးပေါ့နော်။ ကြည့်စမ်း။ ဘယ်လောက် ခံပြင်းချင်စရာ ကောင်းလဲ။

တော်လှူကတော့ လက်ပြန်တံဆိပ်သွားခဲ့ပြီ။ သူမသာ လမ်းလယ်မှာ ခွေးသေးသေးလေးတစ်ကောင်ပွေ့၍ ဝက်ဝံရုပ်မွေးပွကျောပိုးအိတ်ကိုလွယ်၍ ဒီနေ့ကြုံရသော အဖြစ်အပျက်များ၌ နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ချိန်မှာ သူ့ဆီက ကြားရသော စကားတစ်ခွန်းမှာ ခံပြင်းကာ အကြာကြီး ရပ်တန့် ကျန်ရစ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

***

ကိုကိုသည် သူ့နောက်ပါး၌ ပါလာသော ရွှေစင်ဖြာနှင့် သူမ၏ ညီမကလေးတို့အတွက် သူ့ရဲ့ ကုန်တိုက်ကြီးထဲက သူမတို့ နှစ်သက်ရာကလေးတွေကို ကြိုက်တာယူပါလားဟု ပြောရင် ကောင်းမလား။ ဒါမှမဟုတ် လက်ဆောင်ဆိုပြီး သူ့စိတ်ကြိုက်ပဲ ခွေးချယ်ပေးလိုက်ရင် ကောင်းမလား။ အဲဒီလို လက်ဆောင်ပေးရင် ဆရာ သူတို့ကလေးတွေ လက်ခံပါမလားဆိုသော အတွေးများဖြင့် နှုပ်ထွေးနေခဲ့လေသည်။

“ဦးကိုကိုရဲ့ စူပါမားကတ်ကြီးက ရေလည်သားနားတယ်နော် ... လာဝယ်သမ္မုလူတွေကိုလည်း ဇီဒီယိုကင်မရာကလေးတွေ ကိုယ်စီတပ်ထားတဲ့ နံရံကနေ ရိုတ်ယူပြီး ထောင့်ချိုးလေးတိုင်းမှာ တီဗီထဲက ပြန်ပေါ်နေအောင် ဖန်တီးထားတာ Asia Lights နဲ့ ပုံစံတူတယ် ... ငောင်မ

လေးတွေကလည်း ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ် တစ်ခြမ်းခွဲထားတဲ့ လုံချည်ပုံစံစကပ်ရှည်လေးတွေနဲ့ ဘေးမှာ ခါးစည်းကြိုးဖြစ်အောင် ချည်ထားတဲ့ ဖဲဖြားတွေပေါ်အောင် အပေါ်အကျီက ခါးတို လက်ပြတ် ... ရင်စေ့အကျီတွေက ကာယအလှမယ်တွေ ဝတ်တဲ့ပုံစံနဲ့ဆရာ ... ရုပ်တွေကလည်း အပျံ့စားပဲ အကျီဒီဇိုင်းက ဘယ်သူ့စိတ်ကူးလဲဟင် ... ”

ငွေဟုခေါ်သော ညီမအလတ်က စပ်စု၏။ ဒီကုန်တိုက်တစ်ခုလုံးက ကောင်မလေးတွေ ဘယ်လောက်လှလှ။ သူမြတ်နိုးသော နှုတ်ခမ်းစုစု မျက်လုံးအရောင်တောက်တောက် ကောင်မလေးလောက် သူ စိတ်ဝင်စားလို့မရ။ အဲဒါကို သူမ ယုံမှယုံပါ့မလား။

“အကျီဒီဇိုင်းက ... ကျွန်တော်နဲ့ ရယ်ယာတူ သူငယ်ချင်းရဲ့ အစ်မက စဉ်းစားပေးတာပါ ... အဲဒီအစ်မက နာမည်ကြီး အပ်ချုပ်ဆိုင်ကြီး ဖွင့်ထားတာလေ ... ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ... အဆိုတော် ... မော်ဒယ်လ်ဂဲလ်တွေ အကုန် သူ့ဆိုင်မှာ အကျီအပ်ကြသတဲ့ ... လူတိုင်းကလည်း အဲဒီအစ်မ ထွင်ပေးတဲ့အကျီ လုံချည်ဒီဇိုင်းကို သဘောကျတာ တွေ့ရတယ် အဲဒီအစ်မကပဲ သူ့အသိမိတ်ဆွေတွေထဲက ဆယ်တန်းအောင်ပြီးသား ရုပ်ရှည်သန့်ပြန့်ပြီး အကျင့်စာရိတ္တလည်း ကောင်းမဲ့ အလုပ်လုပ်ချင်တဲ့ ကောင်မလေးတွေကို ရှာပေးတာ ... အင်တာဗျူးလုပ်တော့ သူ ဝင်ပါပေးသေးတယ်”

ကျွန်တော်တို့က ယောက်ျားလေးတွေဆိုတော့ သယ် နားလည်ကြမလဲ ... ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းရဲ့အစ်မရော ... အမေတွေရော ... ပြီးတော့ ကြီးကြီးရော ... ကျွန်တော့်ညီမဝမ်းကွဲတွေရော ... ဒီလို အရောင်းကောင်တာမှာထိုင်မဲ့ ကောင်မလေးတွေ ရွေးတဲ့နေရာမှာ ဝင်ပါပေးရတော့တာပေါ့ ... သူတို့ပဲ ခေါ်တဲ့ ခြည့် ... ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကြည့် ... လူတွေ့လေ့လာပေးကြတာ ဆိုးပါဘူး ... ကောင်မလေးတွေက အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းကြတယ် ... ဆက်ဆံရေးလည်း ပြေပြစ်ကြတယ် ... ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ရဲ့ Lover's Dream က အချိန်တိုတိုအတွင်း နာမည်ရလာတာပေါ့ ... ပစ္စည်းတွေကတော့ ကိုယ်စားလှယ်တွေကို မပြတ် အတိုဖို့ အသစ်အဆန်းမှန်သမျှ ကျွန်တော်တို့ အရင်ဦးအောင် တင်ထားနိုင်ဖို့ကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်စလုံး အထည်ညီလက်ညီ လှုပ်ရှားကြတယ်လေ ... ”

ရွှေစင်ဖြူက သူ့ပြောသမျှစကားများကို စိတ်ဝင်စားစား နားထောင်နေတာ တွေ့တော့ ကိုကိုက ပီတိဖြစ်သတဲ့။ သူ့အဖေရဲ့အဖေကလေးရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲမှာ သူ့ကို အထင်ကြီးစွာ ချစ်အရိပ်တွေနဲ့ ကြားဖူးနားဝပြောရရင် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်အပေါ်ချစ်ခြင်းဟာ ထိုယောက်ျားအပေါ် အထင်ကြီး လေးစားမှုက စတင်ပေးတတ်ကြတယ်ဆိုလား။

ကိုယ့်ကို မင်းချစ်လာမယ်လို့ ကိုယ် မျှော်လင့်ပါရ

ရှင်မိုးမြဲဆေးတက္ကသိုလ်

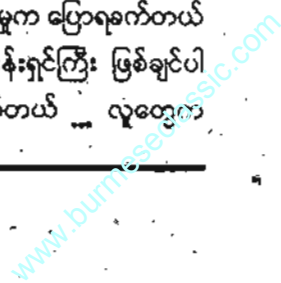
“ဦးကိုကိုက သူဌေးတွေပဲ ... ရုံးခန်းမှာထိုင်ပြီး ဖုံးတစ်လုံးနဲ့ ဟိုကိုယ်စားလှယ် လှမ်းပြော ... ဒီကိုယ်စားလှယ်လှမ်းပြောရုံနဲ့ လှုပ်ရှားရတာပဲ ... ဂရမ်ဒီကားကြီးပဲ မောင်းသွားသွားလိုရာခရီး ရောက်တာပဲဟာ ... ”

“သူများအမြင်မှာတော့ သူဌေးတစ်ယောက်ဆိုပြီး ပင်ပန်းမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ မြင်မှာပေါ့ဗျာ ... စိတ်ပင်ပန်းရတာ ဦးနှောက်ပင်ပန်းရတာကိုတော့ လူတော်တော်များများက မထည့်တွက်ကြဘူး ... ကိုယ့်လုပ်ငန်းအောင်မြင်ဖို့ သူတော်ထက် ရှေ့က ခြေတစ်လှမ်းသာဖို့ဆိုတာက အမြဲတမ်း ဦးနှောက်စားနေရတာဗျာ ... တစ်ခါတစ်လေ တွေးရလွန်းတဲ့ ညဘက်တွေတောင် အိပ်ရေးပျက်တယ် ... ငွေကို ကြော်ငြာဖို့ ယုံရဲ့လားတော့မသိဘူး ... ကျွန်တော်က အမြဲတမ်း အလုပ်အကြောင်း ခေါင်းထဲထည့်ထားတော့ ... ညအိပ်ချိန်တော့ အိပ်မရဖြစ်ပြီး အမြဲတမ်း အိပ်ဆေးသောက်မှ အိပ်ပျော်ကြာပြီ”

သူ့စကားကို သူမကလေးတစ်ယောက်ကတော့ နားလည်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြုံးပြတာတွေတော့ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လို ငြိမ်းချမ်းသွားပါလိမ့်။ ဒီလိုငြိမ်းချမ်းသွားရတာမျိုးကို တစ်ခါမှ စားဖူးခဲ့ချေ။

“ကိုကိုက အာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် အောင်မြင်တဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် ဖြစ်ချင်ရတာပဲ ... ကျွန်မ သိသလောက်ကတော့ ကိုကိုမိဘတွေက တစ်ဦးတည်းသောသားကိုကိုအတွက် အမွေတွေ ပေးခဲ့မှာပဲဟာ ... အဲဒီအမွေတွေ ထိုင်စားပါလား”

“အင်း ... ဘယ်လိုပြောရမလဲ ... လူတစ်ယောက်မှာ ရူးသွပ်မှု တစ်ခုစီတော့ ရှိကြတယ် ရှေ့စင် ... အဲဒီလိုပဲ ... ကျွန်တော့်မှာလည်း ရူးသွပ်မှုတစ်ခုရှိတယ် ... ဘာလဲဆိုတော့ လူတိုင်းက အားကျခိုးကျူးခံရတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် ဖြစ်ချင်တဲ့ ရူးသွပ်မှုပဲ ... ကျွန်တော့်ရဲ့ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ကို လူတွေ အသိအမှတ်ပြုခံရတာလောက် ကျွန်တော် ဘာမှ မမက်ဘူး ... လူတစ်ချို့က ထင်ကြမယ် ... ဒီလောက်တောင် အလုပ်တွေပိလုပ်ပြီး စီးပွားရေး နင်းကန်သောင်းကျန်းတယ် ငွေမယ်တယ် ... လောဘကြီးတယ်လို့ ထင်ကြမယ် ... အဲဒါ မဟုတ်ဘူး ရှေ့စင် ... ကျွန်တော် ငွေမမက်ဘူး ... လောဘမကြီးဘူး ... ငွေကို လောဘမကြီးတာပြောတာနော် ... အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်လာရင်တော့ လောဘကြီးတယ် ... ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲဗျာ ... အဲဒီရူးသွပ်မှုက ပြောရခက်တယ်ဗျာ ... ငွေမမက်ဘဲ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီး ဖြစ်ချင်ပါတယ်လို့ ပြောရတာ တော်တော်ခက်တယ် ... လူတွေက

စီးပွားရေးလုပ်ငြိလို့ ဆိုကတည်းက ငွေရှာတာကို မြင်ကြတာကိုး”

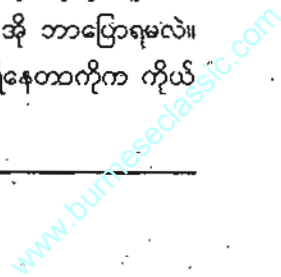
“ဟင့်အင်း ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ကိုကိုသဘောတရားကို နားလည်တယ် ... ကိုကို ဘာတွေဆိုလို့သလဲဆိုတာကို ကျွန်မ အလိုလိုသိနေတယ်ရှင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်လည်း အလုပ်တစ်ခုကို လက်ဝယ်ပိုင်ဆိုင်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ တဲ့ဂုဏ်ပုဒ်ကို ရူးသွပ်ခဲ့တယ် ... ပြီးတော့ ကျွန်မရဲ့ မိတ်ဆွေ လူတစ်ယောက်ဆီမှာရှိတဲ့ အဓိပ္ပါယ်သိပ်မရှိတဲ့ ရူးသွပ် တစ်ခုကိုလည်း မျက်မြင်တွေ့ထားတယ်လေ ... ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ ရူးသွပ်မှုက သူ့အတွက် ဘာမှ အကျိုးမရှိနိုင်တဲ့အရာကို ကိုကိုရဲ့ ရူးသွပ်မက်မောမှုက ကိုယ့်အတွက်ရော ... ကိုယ်ပတ်သက်ရတဲ့ လူတွေအတွက်ရော အဓိပ္ပါယ်ရှိပါတယ်”

အင်မတန် ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်တဲ့ မိန်းကလေး ပြီးတော့ ကိုယ်နဲ့မင်း အတွေးအခေါ်တွေကလည်း တူနိုင်လှလှလား။ ကိုယ်ရွေးချယ်ထားတဲ့(နုလုံးသားထဲက)မိန်းမတစ်ယောက် ဆီမှာ ဒီလို ဉာဏ်ပညာမျိုး၊ ဒီလို စိတ်ကူးအတွေးအခေါ်မျိုး ရှိပြန်တော့ ... ။ ကိုကိုသည် သူ့အတွေးနဲ့သူ ကျေနပ်နေခဲ့ပါသည်။

“ငွေနဲ့ကြွေတို့ သဘောကျတာတွေ့ရင် ... လက်ညှိုးမထိုးနော် ... ဒီနေ့ ရွှေစင်္ကြံအားရက်မှာ တမင် ငွေနဲ့ကြွေတို့ ကြိုတင်မှာထားပြီး ကျွန်တော်ရဲ့ ကုန်တိုက်အကြီးကြီး

ကို ခြေထောက်ညောင်းအောင် အတင်းလိုက်ပြပြီး ကြားမိတဲ့အတွက် ... အကြားခံနေရတဲ့ ညီအစ်မကလေးတွေကို အမှတ်တရလက်ဆောင်ကလေးတွေ ပေးလိုက်ပါရစေ ... အားမနာနဲ့ ... ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်တွေ့တဲ့ပစ္စည်းဆိုရင် တန်ဖိုး ဘယ်လောက်ဆိုတာ ကြည့်မနေနဲ့ ... ယူလိုက် ... သိလား ရွှေစင်္ကြံကရော ... ဘာသဘောကျလဲ ... မယူဘူးလို့ မငြင်းနဲ့ဗျာ ... အဲဒါဆိုရင် ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်မျက်စိထဲတွေ့တာဆွဲယူပြီး လက်ဆောင်ပေးလိုက်မှာပဲ ... အဲဒီပစ္စည်း တန်ဖိုးက သိန်းဂဏန်းဖြစ်နေလည်း ကျွန်တော်က ပေးရင် ရွှေစင် ဘယ်လိုမှ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ငြင်းမရဖြစ်မယ် ... ဒီတော့ ခုကတည်းက ရွှေစင်သဘောကျတာတွေ့ရင် ယူ”

သူမ၏မျက်လုံးထဲမှာ တွေ့ရသည့် မာနကြီးစွာ ငြင်းချင်သော အရိပ်အယောင်များတွေ့လျှင် ကိုကိုက ဤသို့ ခြိမ်းခြောက်လိုက်ပါသည်။ ကိုယ် သိတယ်။ မင်းမှာ လိုချင်တပ်မက်စိတ်၊ လောဘကြီးတဲ့စိတ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ်တွေ့ဖူးသမျှ မိန်းကလေးတွေက ကိုယ့်ကို လူပျိုသူဌေးကလေးမို့ အခွင့်အရေးပေး အရောဝင်အိတ်တဲ့ အမူအကျင့်တွေနဲ့ ခြားနားပြီး ကိုယ့်ကို ‘ကိုကို’ ဟူသော ချစ်တစ်ယောက်အဖြစ်သာ မြင်တတ်တဲ့စိတ်။ အို ဘာပြောရမလဲ။ မင်းမှာ တခြားမိန်းမတွေနဲ့ မတူတဲ့စိတ်မျိုး ရှိနေတာကိုက ကိုယ် ပြီး အထင်ကြီးတယ် ရွှေစင်။

ကိုယ့်ရဲ့ ကုန်တိုက်ကို မင်း လာလည်ဖို့ ကိုယ် ဘယ်
လောက် တောင်းဆိုခဲ့ရသလဲ။ ကြီးကြီးဆီကတစ်ဆင့် ဘယ်လောက်
ခွင့်တောင်းခဲ့ရသလဲ။ ရွှေစင်ဖြာကို မျက်နှာပူပူနဲ့ ဘယ်လောက်
ခွင့်တောင်းခဲ့ရသလဲ။ လူကြီးတွေပဲ သူ ဘာဖြစ်နေသည်ကို မရှိပဲ
ကြံမှာ မဟုတ်။ ပြီးတော့ ... သူမကရော။

ရွှေစင်ဖြာ၌ ယခုအခါ တွေဝေသောစိတ်ကူးများဖြင့်
ရှိနေခဲ့ပြီ။ ဒီလူဟာ တော်လှူထံမှာ သူမ ရှိစေချင်သောစိတ်ဓာတ်
တွေ အပြည့်အဝ ပိုင်ဆိုင်ထားသူတည်း။ ဘယ်လောက် လေးစား
စရာကောင်းတဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုးလဲ။ ကျွန်မ ဖြစ်စေချင်တာ အဲဒီလို
စိတ်ဓာတ်မျိုးတွေပဲ။ ငွေကြေးကြောင့်မဟုတ်ဘဲ ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတဲ့
အရာကို အရေးထားတဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုးပဲ ဖြစ်ပါတယ် တော်လှူ
ရှင်လည်း ချမ်းသာတဲ့လူ၊ ကိုကိုဟာလည်း ချမ်းသာတဲ့လူ၊ အတူတူ
ချင်းမှာ ဒီလူနှစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေက ဘာလို့ ခြားနားနေပြန်
သလဲ။

တော်လှူရယ်။ ရှင်မှာသာ အဲဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုး
လိုက်လို့ကတော့ ကျွန်မ တွေဝေမနေပေါင်ရှင်။ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူ
ပဲ စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ကာ ဘဝတစ်ခု ထူထောင်မည်။ ကဲ ဘယ်
လောက် ပျော်စရာကောင်းလိုက်မလဲနော်။

အခုတော့ ရှင်မှာ ကျွန်မလေးစားတဲ့စိတ်ဓာတ်
ရှိမနေဘဲ ကိုကို့ဆီမှာ ရှိနေတာကိုက ကျွန်မရဲ့ တွေဝေခြင်း စတင်

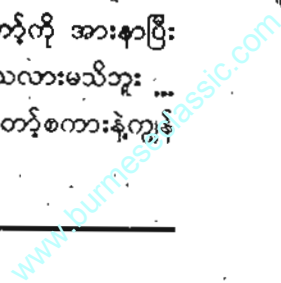

တော့တာပဲ။

“ဘဝလေး ... တည်ထောင်စ ... ခဏမှာ စိတ်ပျက်ဖွယ်
အတွေ့အကြုံတွေရယ် ... တစ်ချိန်မှာတော့ သင်တန်းတစ်
ခုလို ပီပြင်လာမှာပဲ ... ဘေဘီ တစ်ချိန်ချိန်ပေါ့ အချစ်လေး
တို့ဘဝလေး ... တည်ဆောက်မယ် ... တစ်ချိန်ချိန်ပေါ့
အချစ်လေးရဲ့ ... ”

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ကုန်တိုက် ပရဂုဏ်အတွင်း
လွင့်နေခဲ့သော သီချင်းက တော်လှူ အခုနောက်ပိုင်းမှာ အမြဲ
အမ်း ဆိုပြနေကျ သီချင်းဖြစ်နေခဲ့၏။ သူက ဘာကိုဆိုလိုချင်သလဲ။
အဲဒါကို ရွှေစင်ဖြာ နားလည်ခဲ့၏။ သီချင်းကလေးနဲ့တစ်ဆင့် သူမ
အိမ်သို့ သွားခဲ့သည်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ဘဝသူ ရောင့်ရဲလို့။ ဒီလူကလေး
ရွှေစင်ဖြာကောင်းစရာကလွဲရင် အရာရာကို အလေးအနက် မထား
အော်သေးတာတော့ သေချာပါသည်။

“ရွှေစင် ... ဘာယူမလဲ ... ငွေကတော့ သူ့ဆံပင်အရည်ကြီး
ဖီးဖို့တဲ့ ... ဘီးလှလှတစ်ချောင်းပဲ ယူတယ် ... ကြွေက
ပုန်းနိတ်မှတ်ဖို့တဲ့ ... အရပ်စာအုပ် ပိစိကလေးယူတယ်
ဒီညီအစ်မတွေကတော့ဗျာ ... ကျွန်တော့်ကို အားနာပြီး
ဈေးနည်းတဲ့ပစ္စည်းတွေ တမင်များ ယူသလားမသိဘူး ...
ကြိုက်တာယူလို့ ပြောထားတဲ့ ကျွန်တော့်စကားနဲ့ကျွန်
တော် ဒုက္ခရောက်နေပြီ ... ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဦးကိုကိုရဲ့ ... ကြွေတို့ပေးပေးက ကြွေတို့
ဒီမှာ ဘာမှ ဝယ်စရာမရှိအောင် အမြဲ ပို့ထားပေးနေတာ
ကြွေတို့မှာ ဘာမှ ဝယ်စရာမရှိဘူး ... ပိတ်စကအစ
အင်္ကျီတွေ ... မိတ်ကပ်တွေ ဟီးလ်တွေ လက်ကိုင်အိတ်
တွေ ... ကျောပိုးအိတ်တွေ ... အဟုံ ... ကြားတာမဟုတ်ဘူး
အိမ်မှာ သုံးမကုန်လို့ ဆွေးမျိုးတွေတောင် ဝေပေးရတယ်
ကြွေတို့က အဲဒါကြောင့် ဘာပစ္စည်းမှ ဝယ်မသုံးဖြစ်ကြ
ဘူး ... ဖေဖေ နိုင်ငံခြားသင်္ဘော စလိုက်ကတည်းကပဲ
ဦးကိုကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ကိုယ် အသုံးဝင်မှာလေးတွေ
ပဲ တမင် ရွေးယူတာပါ ...”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ယုံပါတယ် ... ကဲ ... ရွှေစင်ကရော”

“ငွေနဲ့ကြွေကမှ ဟုတ်သလိုလိုပဲ ... ကျွန်မက ဘာမှတော့
မရွေးတတ်ဘူး ... ဪ ... သိပြီ ... ကျွန်မရဲ့ သမီးတွေ
ကို လည်ပတ်ကလေး ယူရင်ကောင်းမယ် ... သံကြိုးလှေ
လေးရှိမလား ... သမီးဖြူဆွတ်နဲ့ လိုက်မဲ့ သံကြိုးကလေး
ယူတော့မယ် ...”

“ရွှေစင်အတွက်ပါဆိုမှကွာ ...”

“အင်းလေ ... ကျွန်မ ယူတယ်လေ ... ပြီးတော့ ထွက်
ချစ်တဲ့ ခွေးကလေးဆီမှာ အမှတ်တရ တပ်တယ်လေ
ပြီးရောပေါ့”

ကိုကိုသည် ဒီကိစ္စအား သိပ်မကျေနပ်ချင်။ သို့သော်
မကျေနပ်မှုများကို ပြောမနေတော့ပါ။ တစ်ခုပဲ ဖြေတွေးရရင် ရွှေစင်
ချစ်တဲ့ အရာတစ်ခုဆီမှာ သူ့ရဲ့ အမှတ်တရပစ္စည်းတစ်ခုကို အမြဲတမ်း
မြင်အောင် တပ်ထားတယ်ပဲ ထားပါတော့။

အဲဒီခွေးပေါက်စနီလေးကို ရွှေစင် တော်တော်ချစ်
တာ တွေ့၏။ သူ နှစ်ခါမျှ သူမ၏အိမ်ကို သွားလည်မိတော့ ထို
ခွေးကလေးကို ဘယ်တော့မှ အချီမပျက်ခဲ့။ သူနဲ့ ထိုင်စကားပြော
တာတောင် ပေါင်ပေါ်မှာ ခွေးပုပေါက်စနီလေးက ခွေခွေလေး အိပ်
၍ပင်။ လက်ဆောင်ရတာဟု သူမ ပြောပြဖူးသည်။ လက်ဆောင်
ပေးတဲ့လူဟာ အင်မတန် တော်တာပဲ။ သူ့ရဲ့လက်ဆောင်ကို အမြဲ
တမ်း တယုတယဖြစ်စေအောင် ဖန်တီးတတ်သူပဲဟူ၍တောင်
ထိုကိုကိုက ချီးကျူးချင်သည်။

“မကြီး ... ဒါလေးနဲ့ဆို ဖြူဆွတ်နဲ့ လိုက်မှာ ... ဒါပဲ ယူ
လိုက် ... ပြီးမှ ဖြူဆွတ်နာမည်ကလေးကို ဒီသံကြိုးနဲ့ တွဲ
ရက် ဆွဲပြားတစ်ခုလုပ် ... နာမည်ထွင်းပြီး လည်ပင်းမှာ
ပတ်ပေးရမယ် ... အဲဒါ ကြွေတာဝန်”

“ကိုတော်လူကို ပြီးမှ ဖြူဆွတ်ကို ခေါ်သွားပြီးပြ ... သိလား
မကြီး သူဝယ်ပေးတဲ့အကောင်လေးကို ငွေတို့ညီအစ်မတွေ
ဝိုင်းဆင်ထားရတယ်လို့လဲ ပြောနေ ...”

ကိုကိုသည် သူမတို့ညီအစ်မကြားတွင် ပထမဆုံး

www.burmeseclassic.com

သဲသဲမျှ ကြားလိုက်ရသော နာမည်တစ်ခုအတွက် သိရှင်စိတ် ပြင်းပြလာ၏။

ဒီခွေးကလေးက လက်ဆောင်ရတာ။ ရွှေစင်ကို လက်ဆောင်ဝယ်ပေးတာတဲ့။ ဝယ်ပေးတဲ့လူက 'တော်လူ'ဆိုပါလား။ ရွှေစင်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ။ ငွေနဲ့ကြွေတို့ကပါ သိက္ခန်းနှင့်နေကြခြင်းကြောင့် သူတို့၏ ပတ်သက်မှုအတိုင်းအတာဟာ ဘယ်လောက်ထိ တာသွားသလဲမသိရ။ ရင်တွေ ပူလာသည်။ ရွှေစင်မှာ သူထက်အရင် ငွေချယ်ရခဲ့လို့ ရှိပြီးပြီဆိုရင် သူ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲဆိုတာ တစ်ခါမှ ကြိုမတွေးထားမိပါ။

ကိုကိုသည် အရာရာကို သူနဲ့ပတ်သက်တိုင်း သူဖြစ်လိုတာတွေအား ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု အမြဲထင်မြင်ထားခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ဤတစ်ခါတော့ သူဖြစ်နိုင်တာတွေ မဖြစ်ရတော့ဘူးလားဟု နှိုးနှိုးတော့သတဲ့။

***

နောက်ထပ် ရက်များမကြာမီအတွင်းမှာပင် ကိုကိုသည် အဖြေကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုနေ့က ကိုကိုသည် ကိုယ်အလှယ်တစ်ယောက်ဆီမှအပြန် ရွှေစင်ဖြာအား သတိရတာနဲ့ သူမအလုပ်လုပ်သော အန်ကယ်လ်ဦးထွန်းမြတ်၏ ကုမ္ပဏီဆီ တစ်မင်ပင်အားကို ဦးတည်မောင်းလာခဲ့ပါသည်။

သူသိတာက ဒီအချိန် ရုံးဆင်းကာနီးပြီဆိုတာဖြစ်ပြီး သူ အဲဒီကုမ္ပဏီရှေ့ရောက်လျှင် ရုံးဆင်းတာနဲ့ အချိန်ကိုက်ပဲ။ ငွေကြေးတတ်နိုင်သူကလေးပီပီ ကုမ္ပဏီက လိုက်ပို့သည့်ဖယ်ရိုကိုအိမ် 'ကက' နဲ့ပတ်အငှားကားကို ငှားစီးဖို့ ရွှေစင် ဆင်းလာသည့်အချိန် သူကား ရောက်ချိန်တွင် ဘာတွေ ဖြစ်ကြမလဲ။

"ကားကြီးလိုက်ခဲ့ပါ ... လိုက်ပို့ပေးပါရစေ တစ်ခါတလေပဲ" ဟု အားနာလောက်အောင် အတင်းခေါ်မည်။ အိမ်

တိုင်ရာရောက် လိုက်ပို့ခွင့်ရတာလောက် ပီတိဖြစ်ချင်စရာမကောင်းဘူးလား။

ပြီးတော့ ရွှေစင်က အိမ်ထဲဝင်ပါဦးလို့ ဖိတ်မှာ မလှဲဒါဆို အိမ်ထဲဝင်တာထိုင်။ အိမ်ရှင်တွေက ဧည့်ခံမည့် ကော်ဖီဖြစ်ဖြစ် အအေးဖြစ်ဖြစ် အကြာကြီးသောက်မည်။ ရွှေစင်မေမေက မိခင်ပီပီ လေ့လာအတ်ခတ်သူမျှအား ကျေနပ်စွာ ခံပူချင်သည်။

လူကြီးတွေ အတော်အတန် ရိပ်မိလာပြီပဲ။ အရင်ဆုံး ရွှေစင်ကို လက်ထပ်ခွင့် တောင်းရမည်။ ရွှေစင် လက်ခံမှသာ မိဘတွေကတစ်ဆင့် ပြောခိုင်းဖို့အထိ သူ ရည်ရွယ်ထားပြီးပြီ။ သူသည် လမ်းတလျှောက် ထိုစိတ်ကူးများဖြင့် လေကလေး တရွက်ရွက်နှုတ်နှုတ်လှည့်လာသမျှ ကုမ္ပဏီရှေ့အရောက်မှာ သူ့စိတ်ကူးတွေ ပြုစုသွားခဲ့ရတော့တာဖြစ်သည်။

ကြည့်စမ်း။ ရွှေစင်။ မဟုတ်သေးဘူး။ ရွှေစင်တစ်ယောက်တည်း ရပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး။

ရွှေစင်နံဘေး၌ သူမနဲ့ ရွယ်တူလောက်ရှိမည့် အမျိုးသားကလေးပါနေခဲ့သည်။ ထိုအမျိုးသားကလေးသည် ရဲဝံ့ပိုင်နိုင်စွာပင် ရွှေစင်လက်ဖဝါးတစ်ဖက်ကို ခပ်ဖွဖွ ဆုပ်ကိုင်ထားသေး၏။ ပြီးတော့ မြင့်မားလှသော အရပ်ကြီးနှင့်။ ခပ်ညိုညို ဆံပင်ရှည်လျားလျားကတော့ လမ်းသရဲဆန်စွာ နောက်ဘက်မှာ စည်းထားသော်လည်း ဆံပင်က ဖြေချလျှင် သိပ်အရှည်ကြီးဖြစ်မည်မထင်။

အမျိုးသားကလေး၏ သွင်ပြင်က အဆင့်အတန်း မြင့်မြင့်ထဲကဖြစ်မည်။ မျက်နှာကလေးက အရာရာကို အပူအပင်ကင်းမဲ့သည့်မျက်နှာမျိုး။ သို့သော် သေချာတာကတော့ ဒီကောင်ဟာ ရွှေစင်ကို အရူးအမူးချစ်တဲ့ပုံစံပဲဟု သူ ချက်ချင်း လေ့လာသိရှိခဲ့၏။ အဝေးကကြည့်ရကာနဲ့တင် လုံလောက်ပါသည်။ စကားတပြောပြော၊ ခေါင်းကလည်း ရွှေစင်ဘက် တစ်ခြမ်းစောင်း တငဲ့ငဲ့နှင့်။ ရွှေစင်က ဘာတွေ အလိုမကျနေသည်မသိ။ စူပုပ်ပုပ်မျက်နှာကလေးက နဂိုအနေထက် စူပုပ်လို့တည်း။

ကြည့်စမ်း။ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း။ ရွှေစင်ခေါင်းကို အုပ်ကိုင်လား အုပ်ကိုင်သေးရဲ့။ ဟာ သူတို့က ချစ်သူတွေပဲ။ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဆိုတဲ့စကား မသုံးသင့်ပါဘူး။ သို့သော် ကိုကိုသည် တမင်ပင် ထပ်မံသုံးစွဲလိုက်ပါသည်။

အမျိုးသားကလေးသည် ခပ်ကြီးကြီး ဆိုင်ကယ်ကြီးတစ်ခုအနီးတွင် ရပ်တန့်ကာ ဆိုင်ကယ်လ်ဟန်ဒယ်လ်မှာ ချိတ်ထားသော ဟဲလ်မက်ကို ဆွဲဖြုတ်ကာ ရွှေစင်ခေါင်းပေါ်ကတစ်ဆင့် ပိုင်စိုးပိုင်နင်း စွပ်ချပေးနေပြန်ပြီ။ နောက်တော့ သူ့အတွက် နာကျင်သွားစေသည့် မြင်ကွင်းတစ်ခုက ဖန်တီးခဲ့ပေပြီ။

ရွှေစင်သည် 'ကက'နံပါတ် အငှားကားကို မစီးတော့ဘဲ ထိုကောင်ရဲ့ ဆိုင်ကယ်နောက်မှာ ထိုကောင်ကျောပြင်ထို ထိကပ်၍ ထိုင်လိုက်သွားခြင်း။ ရွှေစင်လက်ဖဝါးတစ်ဖက်က

ရွှေစင်စားတက္ကသိုလ်

ထိုကောင်၏ ပန်းတစ်ဖက်ကို အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်လိုက်ခြင်းတို့သည် ကိုကို၏ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက်သွားအောင်ပင် နာကျင်သွားခဲ့ပါသည်ဟု ဝန်ခံပါမည်။

ကိုကိုသည် တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် သူ လုံးဝမလုပ်စူးခဲ့သည့် အလုပ်တစ်ခုကိုလည်း ထပ်မံ လုပ်ခဲ့မိပြန်၏။

အဲဒါကတော့ ထိုနဲ့တို့၏ ဆိုင်ကယ်နောက်မှ နောက်ယောင်ခံလိုက်မိခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ရွှေစင်က သူ့ကားထဲမှ မှတ်မိချင် မှတ်မိမှာပဲဟု သတိရလျက် မလှမ်းမကမ်းမှပင် လိုက်မိ၏။

နေဦး ... အခု ငါ ဘာလုပ်နေသလဲလို့ သူ့ကိုယ်သူ လုံးဝ ပြန်မမေးမိပေ။ မမေးမိတာ မဟုတ်။ မေးဖို့ကို သတိမရတာပါ။ အခုအချိန်မှာ သူ့ရဲ့အာရုံတွေဟာ ထိုနဲ့တို့ဆီမှာပဲ။ ဘေးဘီထို သတိထားမိတော့ သူ့ရဲ့ Lover's Dream နားတောင် နီးလာပြီဟု သိလိုက်၏။

ရွှေစင်။ မင်း ဒီရှေ့က ဖြတ်မယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ကို နည်းနည်းမှ သတိမရဘူးလား။ ခိုက်မိစွာ တမ်းတမိပေမယ့် အချည်းနားတည်း။ ရွှေစင်သည် lover's Dream ၏ ရှေ့ဘက်မှ ဖြတ်ကျော်သွားခဲ့သည့်တိုင်အောင် ကုန်တိုက်ဘက်ကို တစ်စက်ကလေးမှ လှည့်မကြည့်။ ကောင်ကလေးရဲ့ ပန်းကိုတောင် မေးစေတင်လုမတတ်ကပ်၍ ဘာတွေ ပြောနေသည်မသိပါ။

တကယ်ဆို ကိုယ့်ကို သတိမရရင်တောင်နေပါ။ Lover's Dream ကို သတိရစေချင်သည်။ ဒီကုန်တိုက်မှာ ကိုယ်နဲ့မင်းတို့ ညီအစ်မတစ်တွေ တစ်နေ့ကပဲ လှည့်လည်ကြည့်ရှုခဲ့တာလေ။ မင်းရဲ့ ခွေးကလေး ဖြူးဆွတ်အတွက် လည်ပတ်သံကြိုးတစ်ခု မင်းသူ့ခဲ့တာလေ။ ဒါတွေကိုတော့ အနည်းအကျဉ်း သတိရခဲ့ပါလားရွှေစင်။

ထိုနဲ့တို့၏ဆိုင်ကယ်ကလေးက Feel ဟု အမည်ရှိသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်သောအခါ ကိုကို၏ကားက လာရာအမ်းကို ပြန်လှည့်ခဲ့တော့၏။

***

www.burmeseclassic.com

“နောက်တစ်ပတ် ... ကိုယ် ရွှေစင်ဖြာဆီ ရောက်မှာမဟုတ်ဘူး ... ကိုယ့်ဆိုင်ကယ် ဘော်ဒီနည်းနည်းပြန်ပြင်ဖို့ ရှိတယ်ကိုကြီးဆီက ကိုယ့်အတွက်မုန့်ဖိုးသီးသန့် ပို့လိုက်ပြီဗျ ... အဲဒီငွေတွေအကုန် ဒီကောင်းကြီးရဲ့ ဘော်ဒီကို ပြင်တဲ့နေရာမှာ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် ဝယ်ထည့်ချင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ထည့်မလို့ ... စီးတော်ယာဉ်ကြီးနားက ကိုယ် ခွဲလို့ မဖြစ်ဘူး ... နေ့တိုင်းဝပ်ရှော့မှာ တစ်နေကုန်မှာပဲ ... မနက်ဆီသွား ... ညနေမှာ ပြန်ဖြစ်မှာ ... နောက်မို့ ဝပ်ရှော့က ကောင်တွေက ပြောရင် ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးချင်တာမဟုတ်ဘူး ... ပိုင်ရှင် မျက်နှာသွားပြနေမှ ... ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်ရဲ့ Rebel ကြီးကို တစ်ကောင်တည်း သူများလက်ဆံပစ်ထားရမှာ စိတ်မချပါဘူးကွာ ... ဒါကြောင့် ... ကိုယ်

ရွှေစင်ဖြာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို အကြိုအပို့ မလုပ်နိုင်ဘူးနော် ... ဟိတ် ... စိတ်ကောက်ပြမနေနဲ့ ... ရွှေစင်ဖြာ စိတ်ကောက်လည်း ကိုယ် ဘာမှ လုပ်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး အစီအစဉ်က အားလုံး ဆွဲပြီးနေပြီ ... မနက်ဖြန်ပဲ စမှာ”
 “ကျွန်မကိုတော့ ... တစ်ယောက်တည်း ထားရက်တယ်ပေါ့ တော်လူ ... ဟုတ်လား ... ရှင့်ဆိုင်ကယ်ကိုတော့ တစ်စီးတည်း ဝပ်ရှော့မှာ ဘာလို့ မထားခဲ့ရက်သလဲ ... သိပ် အဓိပ္ပါယ်မရှိဘူးထင်တယ် ... ပစ္စည်းတစ်ခုကို ပြုပြင်တာပဲ ... ပြင်တဲ့လူလက်ထဲအပ်ထားတော့ ဘာဖြစ်သွားမှာ ခို့လဲ ...”

ရွှေစင်ဖြာသည် ရုတ်ချည်း ရုန်းကြွလာသော မခံရင်ဆိုင်နှင့် ဒေါသစိတ်များကို အတော်ကို ဖိနှိပ်ချိုးနှိမ်ထားရတာ သူ့ထံတော်လဲမဟုတ်။ သိရက်နဲ့ မာနတွေပြိုင်ပြီး ဇွတ် ဆန်ကျင်လာတာ မကောင်းဘူး တော်လူ။

“မဟုတ်ဘူးလေကွာ ... ကိုယ့်ရဲ့ Rebel က ကိုယ့်ရဲ့ Crazy လေကွာ ... သူ တစ်ခုခု ပျက်စီးသွားမှာ ကိုယ် မလိုလားဘူး ... ကိုယ်က စေတနာနဲ့ သူ့ကို လှအောင်ပြင်ကာမှ သူများကြောင့် ကိုယ်မလိုအပ်တဲ့ပုံစံမျိုးတွေ ဖြစ်သွားရင် ကိုယ် ဘယ်လောက် ခံစားရမလဲ ... ရွှေစင်ဖြာ စဉ်းစားကြည့် ... ဖြူဆွတ်ကို ရေချိုးပေးတာ ကြာသွားလို့ များ

www.burmeseclassic.com

တော့တောင် ရွှေစင်ပြာ စိုးရိမ်တကြီး ကုမ္ပဏီကတောင်
ခွင့်ယူသေးတာပဲ ... ပြီးတော့ ကိုယ့်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး
သေးတာပဲ ... ဖြူဆွတ်ကို ရွှေစင်ပြာ ချစ်သလို ကိုယ်လည်း
ကိုယ့်ရဲ့ Rebel ကြီးကို ချစ်တာမျိုးပေါ့”

“အို ... ကျွန်မပြောတာ ဒီကိစ္စတွေမဟုတ်ဘူး ... ဆိုင်ကယ်
ကို ကျွန်မနဲ့ယှဉ်တိုင်း ဘာလို့ ဦးစားပေး အရေးတယူ
သလဲဆိုတဲ့ကိစ္စပဲ တော်လူ ... နောက်ပြီး ဖြူဆွတ်ကို ကျွန်
ချစ်တာ ဘာကြောင့်လဲ ... သိလား ... ကျွန်မဘာသာ
ဝယ်မွေးတဲ့ရွေးဆိုရင်တောင် အဲဒီလောက် ချစ်မှာမဟုတ်
ဘူး ... တော်လူက လက်ဆောင်ဝယ်ပေးတာဆိုတဲ့ အထောက်
နဲ့ ရှိသင့်တဲ့ သံယောဇဉ်ထက် ပိုနေတာ နားလည်ရဲ့လား
“ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ ... ကိုယ့်ရဲ့ လက်ဆောင်ရွေးကတော့
မို့ အချစ်ပိုရပါတယ်ဆိုတဲ့စကားကို ကိုယ် အရမ်းကြည့်
တယ် ... ”

“စကားလွဲမပစ်နဲ့လေ ... ကျွန်မ မေးတာဖြေပါဦး ... ကျွန်
နဲ့ ရှင်ရဲ့ ဆိုင်ကယ် ယှဉ်ရွေးပါဆိုရင် ဘယ်သူ့ကို ရွေးမယ်
တာ အမှန်အတိုင်းဖြေ ... ကျွန်မ ဖြစ်စေချင်တာက ဆို
ကယ်ကို ဝပ်ရှော့မှာ ပစ်ထားခဲ့ပြီး ကျွန်မဆီ နေတိုင်း
စေချင်တာပဲ ... အသွားမှာ အရင်ကလို လမ်းထိပ်က ဆော့
ပေါ့ ... တက္ကစီ အတူတူစီးသွားမယ် ... ရုံးဆင်းရင် ...

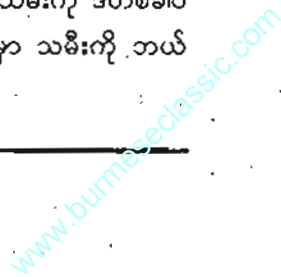
စောင့်နေ ... တက္ကစီနဲ့ပဲ ပြန်ကြမယ် ... အဲဒီလို စီစဉ်စေ
ချင်တာ ... အခုတော့ ဘယ်လောက် ခံပြင်းရသလဲ ...
ကျွန်မကိုတော့ ရှင်က တစ်ပတ်တိတ် ခွဲနိုင်ပြီး ... ဆိုင်ကယ်
ကိုတော့ မခွဲနိုင်ဘူးတဲ့လားရှင် ... ”

ဖြူဆွတ်သည် သူမတို့၏ ပဋိပက္ခကို မသိရှာ။ တအိ
အော်လိုက်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းကလေးခေါ် ပြေးသွားလိုက်။ သူမတို့
နာဆီ ပြန်ပြေးလာလိုက်။ သူမအပေါ် ခုန်တက်လိုက်နှင့် အလုပ်
ခွင့်နေ၏။ ငွေနဲ့ကြွေက ဖြူဆွတ်၏ လည်ပတ်သံကြီးနှင့် နာမည်
ပေးထားတာ ကြေးပြားကလေးတွေ ဆင်ယင်အပြီး ...

“ကိုတော်လူ ကို သွားပြပါ မကြီးရဲ့ ... သူလည်း ဖြူဆွတ်
ကို ချစ်မှာပဲလို့ ... မကြီးကို လက်ဆောင်ပေးထားတာ
သူက ဖုန်းဆက်တိုင်း ဖြူဆွတ်အကြောင်းကို မေးတယ်ဆို”

ဟု တိုက်တွန်းခဲ့၍ ဒီနေ့လို အားရက်တစ်ရက်
တစ်ပတ်မှာ တစ်ရက်သောအားရက်ဖြစ်သည်)မှာ သူကလည်း
ဆွေချင်ရင် မှန်တာ ဝန်ခံရင် ရွှေစင်ပြာကလည်း တွေ့ချင်ချင်မို့
ဖြူဆွတ်နဲ့အတူ လျှောက်လည်မည့်အကြောင်း သူမကိုယ်တိုင်ပဲ
ပြောထားခဲ့တာပါ။

“သမီးဖြူဆွတ်ရဲ့မေမေက ဖေဖေဖေ သမီးကို ဒီတစ်ခါပဲ
ခေါ်လာပြသေးတယ်ကွာ ... ဖေဖေမှာ သမီးကို ဘယ်
လောက် လွမ်းရသလဲ ... ”

လို့ သူ စတင်၍ ဖြူဆွတ်ကို သူမလက်မှ ပြော
ယူရင်း နှုတ်ဆက်တာကိုတောင် သူမက စိတ်ဆိုးပြခဲ့မိသေး။

“ရှင့်ဘာသာ ... ခွေးရဲ့အဖေနေရာ ယူချင်ယူ ... ကျုပ်
တော့ ဆွဲမထည့်နဲ့ ... ခွေးရဲ့အဖေနေအမေက ဘာဖြစ်
ခွေးပဲဖြစ်မယ့်ဟာ ... ဘာလို့ လူစစ်စစ်က ခွေးဖြစ်ရ
တာလဲ ... ”

“ဟုတ်ပါပြီကွာ ... ခွေးမဖြစ်ချင်တော့ပါဘူး ... လူပဲ
ချင်ပါတယ် ... လူဖေဖေနဲ့ လူမေမေဖြစ်ပြီး လူသမီးက
တစ်ယောက် ရချင်ပါတယ် ... ဘယ်လိုလဲ လူမေမေ
မွေးပေးပါ့မလား။”

“တော်စမ်းပါ ... လူဖေဖေပီသအောင် လူတစ်ယောက်
ဝတ္တရား ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ဝတ္တရားကိုတောင် အ
အချာ နားမလည်သေးပဲနဲ့ ... လူပီသအောင် ဘာ
သင့်တယ် ... ဖြစ်သင့်တယ်ဆိုတာ သိဖို့ကောင်းပြီ ...

“လာပြီ ... ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီး ... ကဲ ... ကဲ ...
အောင် ... တွေ့တွေ့ချင်း ရန်ပွဲနဲ့စရရင် မကောင်း
ကိုယ်တို့မှာ လျှောက်လည်တိုင်း ရန်ဖြစ်လိုက် ...
လည်လိုက်နဲ့ တစ်ခါမှ ရန်မဖြစ်ဘူးတဲ့နေ့ မရှိဘူး ...

တော်လူသည် ပြီးစလွယ်ပင် သူမ၏စကား
ဖြတ်တောက်ပစ်ခဲ့တုန်းက အဲဒီလောက် စိတ်မဆိုးမိ။ ယခု

မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းတွေပေါ်က ခုံတန်းလျားကလေးမှာ ထိုင်ပြီးပြီး
ချင်း သူ့နှာ ဒီစကားကို စတင်တဲ့အခါမှာ ရွှေစင်ဖြာ၏ ပေါက်ကွဲမှု
တွေ စတင်သွားတော့တာပဲ။

ကြာပြီ။ ကျွန်မ ဒီလို ပြတ်ပြတ်သားသား မေးပစ်
ချင်နေတာ တော်တော်ကြာပြီ။ ဆိုင်ကယ်ကြီးတစ်စီးကို ဦးစား
ပေးလွန်းတာကို ကြည့်မရတာကြာပြီ။ ဒီဆိုင်ကယ်ကို တွယ်တာ
ထွန်းနေတဲ့စိတ်ကြောင့် တစ်နေ့တစ်နေ့ သူ့နေတာကြောင့် တော်လူ
အလုပ်လုပ်ဖို့ စိတ်မကူးတာ၊ စိတ်မဝင်စားတော့တာလို့လည်း
အပြစ်မြင်နေတာ ကြာပြီ။ အဲဒီဆိုင်ကယ်ကို။ အဲဒီ Rebel ကြီးကို။

အခုတော့ ရွှေစင်ဖြာ၏ တိကျပြတ်သားသော မေး
ခွန်းကို ဖြေလိုဟန်မပြပဲ မြက်ခင်းပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချ
သူက မြက်ပင်တွေကို ဆွဲဖြတ်နေခဲ့သည်။ မြက်ပင်တွေကို စိုက်
ထည့်နေခဲ့သည်။ ဖြူဆွတ်က သူ့ပေါ်တက်လာတော့ လက်တစ်
ဖက်ဖြင့် ပွေ့ချီ၊ ကျန်တစ်ဖက်က မြက်ပင်တွေ ဆွဲဖြတ်နေဆဲ။ ကဲ
သယ်လောက် ဆွဲဆောင်ပစ်ချင်စရာကောင်းတဲ့ ပုံစံလဲကွယ်။

“ဖြေလေ ... တော်လူ ... ကျွန်မ စိတ်မရှည်ဘူးနော် ... ဒီ
မေးခွန်းက အလွယ်တကူ ဖြေလို့ရရက်နဲ့ တော်လူအတွက်
အင်မတန် ခက်ခဲနေတာကို ကျွန်မ အံ့ဩတယ်။”

“ကိုယ်တို့ ရန်မဖြစ်ဘဲ နေကြရအောင်လား။”

“ဒါ ... ရန်ဖြစ်တာမှ မဟုတ်တာ ... ကျွန်မ သိချင်တဲ့မေး

ခွန်းကိုမေးတာလေ ... ဖြေ ... မနက်ဖြန်ကစပြီး ကျွန်
ရုံးတက်ရမယ့် တစ်ပတ်လုံးလုံး တော်လှ ကျွန်မကို အပြစ်
အပို့မပျက် လုပ်နိုင်မလား ...
“သိပ်ဆိုးတဲ့ ကောင်မလေးပဲကွာ ...”

ဖြူဆွတ်က သူ့ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းသွားသောအခါ
သည် လွတ်ပေးလိုက်ပြီးမှ ဤသို့ ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်၊ နောက်
ခုံတန်းလျားပေါ်တွင် ထိုင်နေသော သူမ၏ မေးစေ့ကလေးကို
ချက် ဆွဲဖျစ်လိုက်ပြီးမှ မြက်ပင်တွေကို လက်ထောက်၍ ထိုင်
လေသည်။

ပြီးတော့ ရွှေစင်ဖြူနဲ့ဘေး ကပ်ထိုင်ကာ သူမ
တစ်ဖက်ကို နောက်မှီခုံတန်းပေါ် ရွှေစင်ဖြူ ကျောဘက်မှာ
လက်ချောင်းများက အင်္ကျီလက်ပြတ်ဝတ်ထားသော သူမ၏
ထပ်လေးအား နှစ်သိမ့်သောအနေနဲ့ ခပ်ဖွဖွ လာထိထားပါသ
ကျွန်မကို အဲဒီလို ညှို့ငင်ဖြားယောင်းမှုတွေနဲ့ မချောနဲ့။ အ
ရပေါင်း များပြီ။ စိတ်ကောက်ပြေရပေါင်း များပြီ။ ဒီတစ်ခါအပြစ်
လုံးဝ စိတ်ပြေချင်စရာမှ မရှိတာကွယ်။ တော်လှက သိပ် တယူ
စွဲလန်းလွန်းနေလို့ အစွဲချွတ်တာပါ။ တော်လှကို မဆိုးချင်ပဲ

“အင်းလေ ... သိပ်ဆိုးတဲ့ ကောင်မလေးကို ချစ်တော့
အလိုကျ ကိုယ်လိုက်လျော့ရမှာပေါ့ ... စိတ်ချ ...
ဝတ္တရား မပျက်စေရဘူး ...”

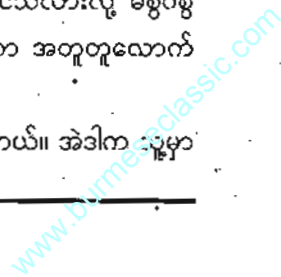
ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ ကျေနပ်သွားခဲ့တာ ဟအားပဲ။
ဘယ် ဘယ်လောက် ကျေနပ်သွားရသလဲ ရှင်မသိပါဘူး တော်လှ
အား။ ကျွန်မဘက်က တစ်ဆင့် အောင်မြင်ပြီးနောက်။ နောက်ထပ်
တစ်ဆင့်ပဲ။ အဲဒီအဆင့် ကျန်သေးတယ်။ ရှင် အလုပ်လုပ်ဖို့ပဲ။ ရှင်
ထက်ကသာ ...

“မေမေရဲ့ ပုံနှိပ်တိုက်ကို ... ကိုယ် ဦးစီးပြီး လုပ်တော့မယ်”
လို့သာ ပြောလာကြည့်။ ကျွန်မဘဝမှာ စာမေးပွဲ
အောင်တာထက်။ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ရာထူးမျိုးနဲ့ အလုပ်ရတာထက်
အောင် ဝမ်းသာမှာပါ တော်လှ။ အဲဒီလို အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့
အားမျိုးကိုပဲ ကြားချင်လို့ စောင့်နေခဲ့တာလည်း ကြာပြီ။

ကိုကိုနှင့် နှိုင်းယှဉ်လိုက်တိုင်း ယူကြိုးမရ ဖြစ်ရတာ
ကျန်ပဲ။ တော်လှမှာ ကိုကိုစိတ်ဓာတ် တစ်ဝက်ပိုင်ရင် အရာရာမှာ
ကျွန်မ တွေဝေစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့။ ကိုကိုဆိုတဲ့လူရဲ့ ချဉ်းကပ်
တွေကို ကျွန်မ ဘယ်ဂရုစိုက်တော့မလဲပေါ့။ အခုတော့ ကျွန်မက
ကိုကိုကို လေးစားအားကျနေမိတော့တာမို့ သူ့ရဲ့ ချဉ်းကပ်မှုကို
အင်ကလို မရှောင်ခဲ့မိတဲ့အတွက် အပြစ်ရှိသလား။

ကိုကိုက ပိုချမ်းသာလို့ ရွေးချင်သလားလို့ မစွပ်စွဲ
ရှင်နဲ့ကိုကိုတို့မိသားစု ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုဟာ အတူတူလောက်
ပဲ။ ကျွန်မ ခန့်မှန်းရသလောက်ပေါ့။

သို့သော် ကိုကိုက တစ်ခုသာတယ်။ အဲဒါက သူ့မှာ

အလုပ်အကိုင် တစ်ခုကို အောင်မြင်အောင် လုပ်ချင်တဲ့ ယောက်ျား
မာနမျိုး ရှိနေတာပဲ။

“ဟိတ် ... ငြိမ်မနေနဲ့လေ ... ကိုယ့်တို့ ရန်မှ မဖြစ်တော့တာ
စကားပြောရအောင် ... ရန်မဖြစ်နိုင်တဲ့ စကားတွေကို
ရှောင်ပြီးတော့လေ”

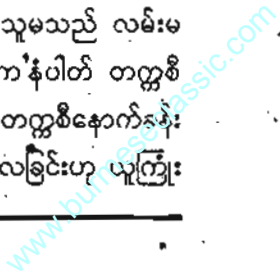
တော်လှူပန်းထက်မှာ ခေါင်းစိုချရင်း တော်လှူနဲ့
မဖြစ်နိုင်မှ စကားတချို့ ရွေးပြောရသော်လည်း ရွှေစင်ဖြာ၏ စိတ်
တွေက အနာဂတ်ကိုပဲ ကြိုတင်တွေးနေသတဲ့။

***

တကယ့်တကယ်မှာတော့ တော်လှူသည် သူမကို
ဆိုင်ကယ်နှင့်ယှဉ်လျှင် ဦးစားမပေးခဲ့ကြောင်း နောက်တနေ့
နက်တွင်ဘဲ သိခွင့်ရလိုက်ပါသည်။ သူမ၏ အလုပ်ချိန်တွေကို လာ
ဆင့်တိုင်း ဘယ်တော့မှ နောက်ကျလေ့ မရှိတဲ့ တော်လှူ နောက်
တတည်းက စိတ်ထဲမှာ ထင်ခနဲ ဖြစ်လိုက်ရပြီ။

စတိုးဆိုင်ကလေးနားရပ်၍ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် လုပ်
ဆယ်ငါးမိနစ်အထိ စောင့်မိပါသေးသည်။ ထို ဆယ်ငါးမိနစ်
အချိန်ထက် ပိုစောင့်ဖို့ သူမ စိတ်မဝင်စားပါ။ ဒီထက် နောက်
လျှင် အလုပ်ချိန်က နောက်ကျသွားမှာ သေချာသည်။

ဆယ်ငါးမိနစ်ကျော်သောအခါ သူမသည် လမ်းမ
ထွင် အဆင်သင့် တွေ့လိုက်ရသည့် ‘ကက’နံပါတ် တက္ကစီ
ဆီးကို လက်လှမ်းတားပြီးခဲ့ပြီ။ ထို့နောက် တက္ကစီနောက်နား
ထိုင်လျက် ရင်ထဲမှာ တော်လှူ ညာရက်လေခြင်းဟု ယူကြား

မရခြင်း၊ မိမိကို သူ့ဆိုင်ကယ်လောက်တောင် မြတ်နိုးမှု မရှိခြင်း
တွယ်တာမှု မရှိခြင်းတွေကို တွေးမိလေ ဒေါသဖြစ်ရလေပင်။

သေချာသည်။ သူ့စိတ်ကူးတွေ၊ ရူးသွပ်မှုတွေ၊ ခုံ
တွယ်တာမှုတွေကို ဆိုင်ကယ်တစ်စီးပေါ်မှာသာ ပေးအပ်ထား
ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ တော်လှုပ်။

သူမဟာ ချစ်သူထံမှ ချစ်ခြင်းဟူသမျှကို ပိုင်ဆိုင်
ရလိုသော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံပါရစေဦး။ ချစ်သူ
စိတ်ကူးများ၊ ရူးသွပ်မှုများ၊ ခုံမင်တွယ်တာမှုများ၊ ချစ်မြတ်နိုးမှု
အိုး ... အားလုံး အားလုံးပဲပေါ့။ အဲဒီ သက်ဆိုင်ခြင်းများကို နေ
ပေးတဲ့အခါ သူမဟာ ပထမနေရာမှာ ရှိချင်သူလည်း ဖြစ်သေးသည်။

စဉ်းစားကြည့်။ ချစ်သူ၏ ဂရုစိုက်ခံရမှုများ၊ သူ
သည်းလှုပ် စွဲလမ်းခြင်း ခံရမှုများနှင့် ပြည်စုံကြွယ်ဝထားတဲ့ မိန်းမ
တစ်ယောက်ရဲ့ဘဝလောက် ကျေနပ်စရာကောင်းတာမရှိ။ အဲ
ဟာ သူမ တော်တော်ပဲ လက်ခံထားခဲ့သည့်အချက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် လက်တွေ့မှာတော့ သူမ၏ချစ်သူ
သူအား မြတ်နိုးချစ်ခင်ခြင်း မှန်သော်လည်း သူမ လိုလားသော
ချစ်သူက ပထမနေရာပေး၍ ဂရုစိုက်ခံရခြင်းကို မရခဲ့ပေ။

သူမသည် အမြဲတမ်း ချစ်သူဘက်မှ ဂရုစိုက်မှု
ဒုက္ခယနေရာ၌သာ ထားရှိခံစားရသူ ဖြစ်နေခြင်းမှာ အရာ
ပစ်ခတ်ကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအရာဝတ္ထုကား သူမအမြင် ဝေဖန်ရသော် အသုံး
ကျခြင်း နည်းပါးလျက် အဆင်မသင့်လျှင် အသက်အန္တရာယ် ထိ
ခိုက်ဖို့ အခွင့်အလမ်း များလွန်းသည့် ဆိုင်ကယ်တစ်စီးပင် ဖြစ်ပါ
သည်။

ထိုဆိုင်ကယ်က သူမ၏ချစ်သူပိုင်ဆိုင်သော ဆိုင်ကယ်
တစ်စီး ဖြစ်သောအခါ။

ရွှေစင်ဖြာသည် မနေ့က စိတ်ကူးနဲ့ကျေနပ်ခဲ့မိသမျှ
တွေ၊ သူ့စကားကို ယုံကြည်မိသမျှတွေအားလုံး အဓိပ္ပါယ်မရှိခဲ့ပါလား
ဟု သိရှိလျက် သူ့ကို ချစ်ခြင်းတစ်ဝက်၊ မုန်းခြင်းတစ်ဝက်ဖြင့် ထိုနေ့
တစ်နေ့လုံး အလုပ်လုပ်ရာတွင် အမှားမှား အယွင်းယွင်းတွေနှင့်
ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

နောက်ဆုံးတော့ ရွှေစင်ဖြာသည် ကိုယ်စိတ်ရဲ့
စေစားမှုကို မနိုင်ခဲ့ချေ။ ရုံးခန်းအတွင်းဖုန်းကို အသုံးပြုကု သူ့အိမ်
သို့ ဖုန်းဆက် စုံစမ်းကြည့်မိပါသည်။

“တော်လှဝင်း မရှိဘူးကွယ် ... ဆိုင်ကယ်ပြင်ဖို့ဆိုလား ...
ဝပ်ရှော့သွားတယ် ... အဲဒီလိုပြင်တာ တစ်ပတ်ကြာမယ်
တဲ့ ... အန်တီသိရသလောက်က ဒါပါပဲ ... အရေးကြီးတဲ့
ကိစ္စရှိလို့လား ... အန်တီကို မှာခဲ့လေ ... သမီးလေးနာမည်
လေး ပြောပြပါဦး ... အန်တီ အရမ်းအံ့ဩနေလို့ ... သားဆီ
ကို ဖုန်းဆက်တာ သမီးက အန်တီ ပထမဆုံး သိခွင့်ရတဲ့

သားရဲ့ မိန့်ကလေးမိတ်ဆွေ ဖြစ်နေလို့ပဲ”
 အဲဒါကို ကျွန်မ ကြည့်နူးရမလား အန်တီ။ ကျွန်မက
 သူ့ရဲ့ ပထမဆုံး မိန့်ကလေးမိတ်ဆွေတဲ့လား။ ဂုံ့ဖ်ယူရမဲ့စကား
 လားရှင်ဟဲ့ မေးမိတော့မလို့ ဖုန်းခွက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်
 ရင်း တော်လှူမေမေပြောတဲ့စကားကြောင့် မျက်ရည်များ စိမ့်ဆိုင်
 လာမိပြီ။ ဒါပေမယ့် အန်တီမသိတာက သူ့ဘဝမှာ ကျွန်မက သူ
 ဆိုင်ကယ်လောက် အလေးထားစရာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲလို့ ပြော
 ပြတိုင်းတည်ချင်မိသည်။

“ရွှေစင်ဖြာလို့ပဲ ... ပြောလိုက်ပါအန်တီ ... ကျွန်မကို ရိုင်း
 တယ်လို့တော့ မထင်ပါနဲ့ ... သူ့ဆိုင်ကယ်ပြင်ဖို့ ဝပ်ရှော့
 သွားတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရပြီမို့ ကျွန်မမှာ အန်တီကို သူ
 အတွက် မှာစရာစကား မရှိတော့ပါဘူး ... အဲဒါပါပဲ အန်တီ
 ကျွန်မ ဖုန်းချလိုက်ပါပြီ”

ဖုန်းချပြီးသောအခါ ရွှေစင်ဖြာသည် သူမ၏ အလုပ်
 စားပွဲရှိရာထံ ခပ်လေးလေး လျှောက်လာခဲ့သည်။ အန်ကယ်လ်
 ဦးထွန်းမြတ်က မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လာတော့ သူမသည် ဟန်
 ဆောင်ပြီးဖြင့် နှုတ်ဆက်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။

“ခင်ခင်တောင် ... ဒီနေ့ သမီးမေမေဆီ ဝင်လည်မယ်ဆို
 လို့ အသွားမှာ အန်ကယ်လ် ဝင်ဖို့ခွင့်ရသေးတယ် ... သူတို့
 အခုတလော ပြန်ပြီး ဝံ့ကြတာ ဘာအကြံအစည်ရှိလို့လဲ”

မသိဘူးဟေ့ ... အန်ကယ်လ်ထင်တာ ပြောရရင် ကိုမြတ်မင်း
 တော့ မျက်ခုံး ခပ်လှုပ်လှုပ်ပဲ ထင်ပါရဲ့”

ကိုကိုနဲ့ ပတ်သက်၍ ဦးထွန်းမြတ် နောက်ပြောင်
 သည့်စကားဟု ရွှေစင်ဖြာ နားလည်လိုက်ပါသည်။ အဲဒီအတွက်
 ရွှေစင်ဖြာ စိတ်ချပ်ရလွန်းလို့ ရူးသွပ်သွားတော့မယ် ထင်ပါရဲ့။
 မေမေက ရွှေစင်ဖြာနှင့် တော်လှူအကြောင်းလည်း သိနေသည်။
 တိုကိုဖက်က ဘာတွေ ခြေလှမ်းချင်သလဲဆိုတာလည်း သိနေသည်။
 ရွှေစင်ဖြာအတွက် အနေနဲ့အမြန် ရင်ဆိုင်ရတော့မည်မှာ သူမ၏
 ‘ရွေးချယ်မှု’ပင် ဖြစ်နေလေပြီ။

ထို ‘ရွေးချယ်မှု’ ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရတစ်ခုကပဲ သူမကို
 ဒုက္ခပေးမှာဖြစ်ကြောင်း ရွှေစင်ဖြာ ကြိုတင်တွေးမိလျှင် ဦးနောက်
 တွေတောင် ချာချာလည်ချင်သည်။

ရုံးဆင်းချိန်မှာတော့ သူမသည် မနက်ကလောက်
 တော်လှူကို မျှော်လင့်မထားတော့ပေ။ သိနေခဲ့ပြီ။ မနက်ကအဖြစ်
 အပျက်နဲ့ပင် တော်လှူဟာ သူပြောထားတဲ့ စကားအတိုင်း ဆိုင်
 ထယ်ပြင်ပြီးသည့် တစ်ပတ်ကြာ အချိန်အထိ သူမကို လာတွေ့နိုင်
 တော့မည်မဟုတ်။ သူ့ဆိုင်ကယ်ကြီးနံဘေးမှာ သူ့ဆိုင်ကယ်ကို
 အာသယ ထိုင်ငေးနေရလျှင် သူမကိုတောင် မေ့မည့်လူစားဖြစ်
 ကြောင်း ရွှေစင်ဖြာ သဘောပေါက်သွားခဲ့ပေပြီ။

ကုမ္ပဏီရှေ့မှာရှိသည့် ပလက်ဖောင်းမှာ ရပ်လျက်

'ကက' နံပါတ်ရှိသည့် တက္ကသိုလ်ကို တမင်စောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့ဝင်များ တော်လှန်ရေးအဖွဲ့ဝင်များနှင့် တွေ့ဆုံရန်အတွက် သတိရနေသေးသတဲ့။

“ရွှေစင်ဖြူလည်း ဘာတက္ကသိုလ်တောင် 'ကက' နံပါတ်ပါတဲ့ ဆလွန်းကား တက္ကသိုလ်တွေမှ ရွေးစီးသလို ... ကိုယ်လည်း ဆိုင်ကယ်စီးရတာကိုပဲ သဘောကျတာပေါ့”

တဲ့လေ။ အင်း သူပြောတာလည်း ဟုတ်သား။ သူမ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ အဲဒီလို 'ကက' နံပါတ် ပါသည့် အငှားကားမှ စီးချင်သည်။ လေးဘီး တက္ကသိုလ်လည်း မစီး။ နံပါတ်အနီပြောင်းထားသည့် အငှားကားလည်း မစီးတာ ကြားပြီး အရင်က အဲဒီနံပါတ်တွေ မပေါ်ခင်က လေးဘီးတို့၊ ပရိတ်မိတ် တက္ကသိုလ်တို့ စီးဖြစ်ပါရဲ့။ အခုမှ ညီအစ်မတွေအားလုံး စိတ်တူစွာ 'ကက' နံပါတ်ပါသည့် တက္ကသိုလ်တွေသာ ရွေးချယ် ငှားစီးလေ့ရှိ၏။ ဒါဟာ တော်လှန်ရေး တယူသန် ရူးသွပ်ခြင်းတစ်ခုများ ဖြစ်နေစေ လားဟု ကိုယ့်ကိုယ်တိုင် မဆန်းစစ်ကြည့်မိသေး။

“ရွှေစင် ... ဘာရပ်စောင့်နေတာလဲ”

အတွေးလွန်ကာ ခပ်ဝေးဝေး လမ်းမကြီးဆီ ငေးနေ မိချိန်တွင် ရွှေစင်ဖြူ မျှော်လင့်မထားခဲ့သော လူတစ်ယောက်က သူ့ကားနှင့်အတူ သူမရှေ့မှာ ရပ်တန့်နေခဲ့ပေပြီ။

“ကိုကိုပါလား ... ဘယ်လာတာလဲ”

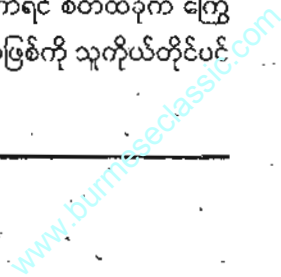
သူက မလုံမလဲ ပြုံးလိုက်၍ ရွှေစင်ဖြူက သူ ဘာ

ကြောင် ဒီလိုပြုံးသလဲဆိုတာ တွေး၍မရ။

“အရောင်းကိုယ်စားလှယ်တစ်ယောက်ဆိုမှာ ကုန်တိုက် အတွက် ပစ္စည်းအသစ်အဆန်းတွေ မှာထားတာ ရောက်နေ လို့ ... သွားကြည့်ပြီး ပြန်လာတာ ... ရွှေစင်တို့ အလုပ် လုပ်တဲ့ ကုမ္ပဏီရှေ့မို့ ... တမင် ခပ်ဖြည်းဖြည်းမောင်းပြီး ရွှေစင်များ ရှိမလားဆိုပြီး ကြည့်လာလို့ ပလက်ဖောင်းမှာ ရပ်နေတဲ့ ရွှေစင်ကို တွေ့သွားတာ ... နောက်မို့ တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး ... ကျွန်တော်က ကားမောင်းကြမ်းတယ် ... ကားမောင်းရင် ဘေးဘိကိုလည်း ကြည့်လေ့ကြည့်ထ မရှိ တော့ တော်ရုံဆို မြင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကိုကိုသည် မျက်နှာခပ်ညိုညိုပြီးကလေးဖြင့် ရပ်နေ သော အမျိုးသမီးကလေး၏ အရိပ်အကဲကို အစောကြီးကတည်း က စောင့်ကြည့်နေခဲ့၍ ရိပ်မိနေခဲ့ပြီးပြီ။ ဘယ်လောက် ရယ်စရာ ကောင်းတဲ့ သူ့အဖြစ်လဲ။ နေ့စဉ် ရွှေစင် ကုမ္ပဏီအလုပ်ဆင်းချိန် တိုင်း ရွှေစင်နဲ့ သူ့ကောင်းလေးတို့ အတူတွဲပြန်သွားလေ့ရှိခြင်း မြင်ကွင်းကို မရိုးနိုင်စွာ နေ့တိုင်း လာချောင်းတတ်သတဲ့။

ပြီးတော့ အဲဒီစုံတွဲရဲ့ ဆိုင်ကယ်နောက်က ကားနဲ့ နေ့တိုင်း လိုက်ကြည့်၊ လိုက်ငေး၊ အိမ်ရောက်ရင် စိတ်ထိခိုက် ကြေ ကွဲနေတတ်သတဲ့။ အံ့သြဖို့ကောင်းတဲ့ သူ့အဖြစ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ဘယ်လို ဝေဖန်ရမည်မသိ။

မိမိ ချစ်မြတ်နိုးသော မိန်းကလေးက မိမိ မျက်ရေမှာ သူမ၏ ချစ်သူနှင့် အတူတူသွားတတ်တာကို သိပြီးကတည်းက နေ့စဉ် မနေနိုင် မထိုင်နိုင် စောင့်ကြည့်ရုံ ကြောင့်ရနှင့် ငြိမ်သန်းခဲ့ရတဲ့ ညနေပေါင်း ဆယ်ရက်တိတိရှိပြီ။

သူမအပေါ် စိတ်ပျက်သွားတာမျိုးလည်း မဖြစ်ချစ်မြဲ ချစ်နေမိလျက် ထိခိုက်ကြောင့်စွာ ထိုမြင်ကွင်းကို ခပ်ကြောက်ကြောင် လာကြည့်မိခြင်းမှာ သိပ်တော့ အဓိပ္ပါယ်မရှိလှပါဘူး။ သို့သော် ကိုကိုကတော့ ထိုအဓိပ္ပါယ်မရှိသော အလုပ်ကို လုပ်နေသည်မှာ ဆယ်ရက်ရှိခဲ့ပြီ။

ဒီနေ့တော့ ဆိုင်ကယ်မင်းသားကလေးလည်း ချောမလာခဲ့။ ဒီနေ့ နောက်များ ကျသလားဆိုပြီး သူ စောင့်ကြည့်နေပါသေးသည်။ သို့သော် သူမပုံစံက နာရီတကြည့်တကြည့်နှင့် နေနေသည့် အမူအရာလည်း မတွေ့ရ။ ကုမ္ပဏီ လှေကားထစ်တွေမှ ဆင်းလာကတည်းကကို ခပ်ပိုင်ပိုင်အမူအရာနှင့်၊ တွေဝေနေသည့် အမူအရာတွေနှင့်၊ ခြေလှမ်းတွေကလည်း တက်ကြွခြင်းမဲ့လို့။

တစ်စုံတစ်ယောက်အား မျှော်နေသည့် အမူအရာတွေ မရှိတာ သေချာသည်။ သူမပုံစံက စိတ်နဲ့ ကင်းကွာနေသလိုပင် မဖြစ်တော့ဘူး။ ကိုယ် ဒီလောက်ထိ မင်းအကြာကြီး ကြောင်ရပ်နေတာကို ကြည့်နေနိုင်တဲ့အင်အားတွေ ကိုယ့်မှာ မရှိဘူးလို့ ရူးသွေးတန်း ရွှေတိမ်သည်လား သူ မမှတ်မိ။

သူ မှတ်မိလိုက်ချိန်တွင် သူ့ကားသည် သူမရှေ့မှာ ရပ်တန့်ခဲ့ပြီတည်း။

“ရွှေစင် ... ဘယ်သူ့ကို စောင့်နေတာလဲ”

မေးမိပြီးမှ သူ့မေးခွန်းများ မှားသွားသလားဟု ဆန်းစစ်မိပြီး မိမိကိုယ်ကို အပြစ်တင်မိပြန်သည်။

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ မစောင့်ပါဘူး ... ဟက္ကစီ စောင့်နေတာပါ ... ဖြတ်သွားသမျှ တက္ကစီတွေက ‘ကက’ နံပါတ်မဟုတ်လို့ မငှားတာလေ ... ကိုကိုသိပါတယ် ... ကျွန်မတို့ ညီအစ်မတစ်တွေက အဲဒီနံပါတ်နဲ့ကားတွေ ပေါ်ကတည်းက ‘ကက’ နံပါတ်တတ်တဲ့ တက္ကစီမှ စီးချင်ကြတဲ့ စိတ်ကူးအထူးအဆန်း ရှိတယ်လေ”

“ကဲ ... ကဲ ဒါဖြင့် ကျွန်တော်က တစ်ခု ခွင့်တောင်းမယ် ဒီနေ့တော့ တက္ကစီ ငှားစီးပြီး အိမ်ပြန်မနေပါနဲ့ ... ကျွန်တော်နဲ့ ကြုံသွားတဲ့အတွက် ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးပါရစေလို့ ခွင့်တောင်းမယ်ဗျာ ... ရွှေစင်ကို အိမ်လိုက်ပို့ပေးပါရစေ”

“လမ်းမကြိုဘဲနဲ့ ကိုကိုရယ် ... တကူးတကကြီးပါ ... ကျွန်မ ဒီလိုပဲ ကားငှားစီးပြီး ပြန်နေကျပါ ... ရပါတယ် ကိုကိုက တမင် တကူးတကကြီး လိုက်ပို့နေရလိမ့်မယ် ... ကျွန်မသိတယ် ... ကိုကိုအိမ်နဲ့ ကျွန်မအိမ်က တစ်လမ်းစီ ... လမ်းမှ မကြိုတာ”

မင်းကလေး ညာတတ်တယ်။ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနောက်လိုက်ပြီး အိမ်ပြန်နေကျဆိုတာ ကိုယ် မသိဘူး မှတ်နေလား။ ကိုကိုသည် ဘာရယ်မဟုတ် ခပ်ပြုံးပြုံး ဖြစ်သွားခြင်းအား ရွှေစင်ဖြာက အနေခက်သွားကြောင်း ရိပ်မိလျှင် ခပ်မြန်မြန် နှာ ပြန်တည်လိုက်ရသည်။ စိတ်ချ။ ကိုယ်က မင်းစိတ်ညစ်အောင် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး ရွှေစင်။

“လမ်းမကြိုဘဲ လိုက်ပို့မယ်ဗျာ ... ဘယ်နှယ် ... ကိုကို မိတ်ဆွေအချင်းချင်း လမ်းမှာတွေ့ရက် တမင်ထားခဲ့ပြီး အိမ်တိုင်ရာရောက် လိုက်မပို့ဘူးဆိုရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ ... ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှ အပန်းကြီးတာမှ မဟုတ်တာ ဓာတ်ဆီလည်း အပိုကုန်စရာ မရှိပါဘူး ... ရွှေစင်ရယ်မဟုတ်ပါဘူး ... ဘယ်မိတ်ဆွေပဲတွေ့တွေ့ ကျွန်တော် လိုက်ပေးမှာပါ ... အခု ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးရမဲ့မိတ်ဆွေရွှေစင်ဖြစ်နေတော့ ကျွန်တော့်အတွက် ပိုပြီး အဓိပ္ပာယ်သွားတာပေါ့ ... ကဲ ... တက်ပါ ရွှေစင် ... တစ်ခါတလေ လမ်းကြိုတာပဲ လိုက်ပို့ပေးပါရစေ”

ကိုကိုသည် တစ်ဖက်ဘေးက ကားတံခါးကို အသံသင့် ဖွင့်ထားပေးလိုက်၏။ ရွှေစင်က သူ့ကားရှေ့မှ ပတ်ပြီး အသံသင့်ဖွင့်ထားသည့် ကားတံခါးမှတစ်ဆင့် သူ့ခံဘေးထိုင်ခုံပေါ်ထိုင်လိုက်လေသည်။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ကိုယ်ခံဘေးကို မင်း

နဲ့ပြီဆိုတာ သိလိုက်ရုံနဲ့တင် ဘယ်လောက် ချမ်းမြေ့သွားရသလဲဆိုတာ ကိုယ်တိုင်တောင် မခန့်မှန်းတတ်ပါဘူး။

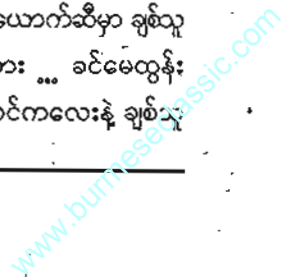
ခက်ပါလား။ ချစ်သူရှိပြီးသား မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘာလို့ ချစ်နေမိသလဲ။ ကိုယ် မင်းကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရချင်နေတာသာ အမှန်ပဲ။ ကိုယ် မညာဘူး။ မင်းလက်ထပ်ရင် ဘယ်လိုလူမျိုး ချစ်ချယ်လက်ထပ်မလဲဆိုတာ ကိုယ် သိချင်နေပြီ။

အဲဒီအတွက်ကြောင့်ပင် ကိုကိုသည် အရံစွန့်၍ မေးကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တော့သည်။ သူမ၏ သဘောထားက ဘယ်လို ဖြစ်သလဲမို့ဟု ပြတ်ပြတ်သားသား သိချင်နေသည်။

“ရိုင်းတယ်လို့ မထင်နဲ့နော် ရွှေစင် ... ရွှေစင်အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ ... ကျွန်တော် ခန့်မှန်းထားတာကတော့ ရွှေစင်က ကျွန်တော့်ထက် ငါးနှစ်ငယ်တဲ့ ခင်မေထွန်းနဲ့ အသက်အတူတူဆိုတော့ အသက် နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ရှိပြီလို့ ကျွန်တော် ထင်ထားတာ မှန်သလားဟင်”

“မဆိုးပါဘူး ... ကိုကိုခန့်မှန်းတာ မှန်ပါတယ် ... ကျွန်မ အသက် နှစ်ဆယ့်လေးနှစ် ရှိပါပြီ”

“အသက် နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ရှိပြီဖြစ်တဲ့ ... တက္ကသိုလ်မှာ လည်း ဘွဲ့ရပြီးဖြစ်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဆိုမှာ ချစ်သူ တစ်ယောက်ယောက်များ မရှိနိုင်ဘူးလား ... ခင်မေထွန်းကတော့ သူတို့နဲ့ အတန်းအတူတူ ကောင်ကလေးနဲ့ ချစ်သူ

ဖြစ်တာ တစ်နှစ်ရှိပြီတဲ့ဗျာ ... အစ်ကိုကို လာပြောထား
တယ် ... အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တွေ့မိတာက ... ခင်မေထွန်း
နဲ့ ရွယ်တူကောင်မလေးရွှေစင်မှာ ချစ်သူရည်စား ရှိမလား
ဘူးလားဆိုတဲ့ အတွေးပဲ”

အင်း။ ရွှေစင်ဟာ ဒီလောက် သူ စမေးရုံနဲ့ သူ
ကြောင့် ဒါကို သိချင်သလဲ။ ဒီစကားကို အစပျိုးသလဲဆိုတာ
မရိပ်မိဘဲ နေမှာမဟုတ်။ သူ့သဘောထားက ဘယ်လို သဘော
ထားဆိုတာကိုလည်း ရိပ်မိနေလောက်ပြီ။ ဒီစကားရဲ့နောက်ထပ်
မှာ ဘာတွေ ပါလာတော့မလဲဆိုတာကိုလည်း သိနှင့်နေလောက်
ပြီ။ ဘာဖြစ်လဲ။ ချစ်သူရည်စားရှိပြီးသား မိန်းကလေးကို သူ
မက ဘယ်ယောက်ျားလေးမဆို လွတ်လပ်စွာ ချစ်ရေးဆိုခွင့်
ပေးတာပဲ။ သူမကို ဝိုင်းဆိုင်ထားတဲ့သူမှ မရှိသေးတာ။ ကိုတို့
သူ ဘာကြောင့် ဒီလိုစိတ်ဓာတ်တွေ ဖြစ်လာသလဲဆိုတာ
ထုတ်ဖို့ မလိုလားပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့အချစ်က သူမအ
ဘာအကြောင်းကြောင့်နဲ့မှ ပြောင်းလဲမေ့ပျောက်ခဲ့လို့မှ မလေ
တာဟု ဆင်ခြေတက်ချင်သားပင်။

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို တွေးမိတဲ့သူဟာ ... ကျွန်မပြန်
သလဲဟင်”

ဘုရားရေ။ သူမရဲ့ ပြန်မေးခွန်းထုတ်မှုကို သူ
ကြိုတင် မပြင်ဆင်ထားမိခဲ့ပါလား။ မထူးပါဘူး။ ရိပ်မိနေမှ

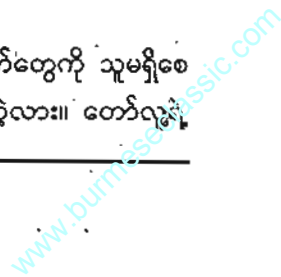
“ကျွန်တော့်အတွေးထဲမှာ အမြဲတမ်းရှိနေတဲ့ မိန်းကလေးက
ရွှေစင်ဖြစ်နေလို့ပဲလို့ ... ကျွန်တော် ဝန်ခံရင် ကောင်းပါ
မလား ... ကားကြိုတင်ခေါ်ပြီး ရိသဲသဲစကား ပြောတယ်
လို့ ရွှေစင်ယူဆသွားမှာ စိုးရိမ်တယ်ဗျာ ...”

သူမ ပြုံးလိုက်သလားဟု သူမ့ကပ်ဝန်းထောင့်များမှ
နှုတ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရ၏။ ဘာကြောင့် ပြုံးရသလဲ။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ... ကျွန်မ ကိုကိုသိက္ခာကို ယုံကြည်ပါတယ်
ကိုကို ဒီလို အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရတာကို ကျွန်မ သဘောကျ
တယ် ... အင်း ... ဒါပေမဲ့ ကိုကိုအတွေးထဲမှာ ကျွန်မကို
ထည့်မထားပါနဲ့တော့လား ... ကျွန်မအပြင် တခြားမိန်းက
လေးတစ်ယောက်ယောက်ကိုဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုအတွေးထဲမှာ
ထည့်ထားရင် ... ကိုကိုအတွေးတွေ ပိုပြီး အဓိပ္ပါယ်ရှိလိမ့်
မယ်”

“အဲဒါ ... ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ ... ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး
ကျွန်တော် နားလည်တာက ... ကိုယ်စိတ်ဝင်စားတဲ့
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အကြောင်းကို စိတ်ကူးထဲမှာရော
အတွေးထဲမှာပါ အမြဲထည့်ထားရတဲ့အရသာဟာ ဘာခံစား
ချက်နဲ့မှ မတူဘူးဆိုတာပဲ”

ကြည့်စမ်း။ ဒီလိုမျိုး စိတ်ဓာတ်တွေကို သူမရှိစေ
အောင်သူ့ထံမှာ ရှိမနေဘဲ ကိုကိုဆီမှာ ရှိနေသတဲ့လား။ တော်လှန်

စိတ်ကူးတွေ၊ အတွေးထဲမှာ သူမတစ်ယောက်ထဲ နေရာယူနေခဲ့တဲ့ ရွှေစင်ဖြာရဲ့ ဆန္ဒက မပြည့်ခဲ့။ သို့သော် ကိုကိုရဲ့ စိတ်ကူးအတွေးတွေမှာတော့ သူမတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိနေတော့အခါ ရွှေစင်ဖြာသည် ပိုမို၍ တွေဝေသွားရတော့၏။

“ကျွန်မ ... မညာချင်ဘူး ကိုကို ... ကျွန်မမှာ ခုတစ်ယောက်ရှိတယ် ... ကျွန်မတို့ ချစ်သူဖြစ်တာလည်း နှစ် ပြည့်ခါနီးပါပြီ”

“ရှိနေသေးတာလား ... ရှိခဲ့တာလား”

“ဟင် ... ဘာကို မေးတာလဲ”

“ရွှေစင် စိတ်မဆိုးနဲ့ ... ကျွန်တော် အဲဒီကိစ္စကို သိနဲ့တယ် ... ဒါပေမယ့် ... ဒီနေ့ ရွှေစင်မျက်နှာ ညှိုးနေတာကြောင့် နေကျ လူတစ်ယောက်ကို မျှော်နေတဲ့ အရောင် မတွေ့ရတော့ ချစ်သူရှိနေသေးသလား ... အထိရှိခဲ့တာလား ... ဒီနေ့ထိ ရှိနေသလားဆိုတာ ပြောပြား ပြောပြား မေးတာပါ”

“ကိုကို ... ဟင် ... ရှင် အကုန်သိနေတယ်”

ကိုကိုသည် သူ့နာမည်ကို ရွှေစင်လိုက်၊ ‘ဟင်’ အာမေဇိုတ်သံဖြင့် သူ့အား အလန့်တကြား လှမ်းကြည့်လိုက်။ ရွှေစင်ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်၍ နှစ်သိမ့်သော အပြုံးဖြင့် လိုက်ပါသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် အသံတိတ်သွားသောအခါ ကားတွင်းဘက်တစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။ ငြိမ်သက်မှုကို မလိုလား၍ Laser Dis တစ်ခု အသင့်ထည့်ထားနှင့်ပြီးသား တစ်ဆက်ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်၏။ မင်း စကားမပြောတော့တာကို ကိုယ် နားလည်ပါတယ်။ မင်း အနေမခက်စေရအောင် ကိုယ် အင်ပဲ သီချင်းသံနဲ့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကြားက တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖယ်ဖျက်ပေးခဲ့တာပါ။

“Have I told you lately ... that I love you”

ဟူသော သီချင်းစာသားအရောက်တွင် သူ အလိုလို ရင်ထဲ၌ နာကျင်သွားခဲ့သည်။ ကိုယ်ကတော့ ဒီလို မေးစရာ မရှိအောင် နောက်ကျခဲ့ပြီနော်။ မင်းကို ကိုယ်ချစ်နေပါတယ်လို့ ပြောခွင့်တောင် မကြုံအောင် ကိုယ့်ရဲ့ ချစ်ခြင်းက နောက်ကျနေခဲ့ပြီ ရွှေစင်။ ရွှေစင်ချစ်သူနာမည်ဟာ ကိုယ်မှန်းဆရရင် ကိုယ် အိမ်က သဲ့သဲ့မျှ ကြားလိုက်ရတဲ့ ‘တော်လူ’ ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့လား။ ကိုယ် မမေးချင်တော့ပါဘူး။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် သီချင်းသံသဲ့သဲ့က ပျံ့လွင်သော ကားတစ်စီးအတွင်း၌ အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ငြိမ်သက်နေကြချိန် ရွှေစင်အိမ်ရှေ့မှာ ချပေးသောအခါမှသာ ရွှေစင်ထံမှ အရင်ဆုံး အသံကလေးမှာ ...

“အိမ်ပေါ်တက်ပါဦးလား ကိုကို ... ကော်ဖီတစ်ခွက်

လောက် သောက်သွားပါဦး”

ချိုသာသော ဝိတ်ခေါ်သံကလေးပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ဒါပေမယ့် မင်းဘဝထဲကို ဝင်ဖို့ ဝိတ်ခေါ်တဲ့အသံမှ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ် ဘယ်လိုလုပ် ကြည့်နူးနိုင်မလဲ ရွှေစင်ကလေးရယ်။

“မတက်တော့ဘူး ရွှေစင် ... ကျွန်တော်တို့ ဒီနေ့စကား အများကြီး ပြောပြီးပြီလေ ... ရွှေစင်လည်း ဦးနှေး ခြောက်သွားပြီ ... ကျွန်တော်လည်း ... အင်း ထားပါ။ ကျွန်တော့်ကဏ္ဍကို မပြောတော့ပါဘူး ... ကျွန်တော် ပေါ် မတက်တဲ့အတွက် ရွှေစင် ခွင့်လွှတ်ပါနော် ... အန် ကိုလည်း ရွှေစင်ပဲ ကြည့်ပြောလိုက်ပါ ... ကျွန်တော် အရမ်းပြန်ချင်နေပြီ ... သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မ နားလည်ပါတယ် ကိုကို ... အခု အိမ်ကို လိုက်ဖို့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဪ ... တစ်ခုတော့ မှာထားခဲ့မယ် ရွှေစင် ... ကျွန်တော် မေးထားတဲ့ မေးခွန်းနဲ့အဖြေကို ကျွန်တော် သိချင်တယ် ... မနေ့ကအထိ ရှိသေးတာလား ... ဒီနေ့ကတော့ မရှိတော့ဘူးလားဆိုတဲ့ ရွှေစင်ချစ်သူအကြောင်းကို တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော့်ကို ရွှေစင် အဖြေဖော်ပေးနိုင်လိမ့်မလို့ မျှော်လင့်ပါရစေ ... ”

“ဝိတ်မပျက်သေးဘူးလားရှင် ... ”

“အခုထိ ... ကျွန်တော့်စိတ်ကူးတွေရော ... အတွေးတွေ ရော ... ကျွန်တော်နဲ့ သက်ဆိုင်သမျှ အရာရာတိုင်းမှာ ရွှေစင်က နေရာအပြည့် ယူထားသေးတယ် ... အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့်ရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာပေါ့ ... ကံ သွားပြီ ရွှေစင်”

ဘုရားရော၊ တော်တော်ကို အံ့သြရတဲ့အဖြစ်တစ်ခုပါ။ ဒါကို သူမက တကယ် မျက်မြင်ကြုံတွေ့လိုက်ရပြီ။ ချစ်သူရှိပြီး သားပါလို့ သူကိုယ်တိုင်လည်း သိထားနှင့်တာတောင် သူမ ရွှေစင် ဖြာကိုပဲ စိတ်ကူးယဉ် မျှော်လင့်သေးသတဲ့။ ချစ်နေခဲ့သေးသတဲ့။ ဤသို့ သိခွင့်ရခြင်းက ရွှေစင်ဖြာ၏ ‘ရွေးချယ်မှု’ ကို ပိုမိုခက်ခဲစေ ခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း သူမ အလိုလို သိမြင်လာတော့သည်။

***

“ကျွန်မ ... ကိုကိုကို မညာချင်ပါဘူး ... သူ့ကို ကျွန်မ
 တကယ်ချစ်ခဲ့မိတယ် ... စတွေ့ကတည်းကပဲထင်တယ် ...
 ဒါပေမဲ့ ... သူ့စရိုက်နဲ့ အယူအဆတွေကို အနီးကပ် လေ့လာ
 ကြည့်မိတဲ့အခါမှာ ကျွန်မဆန္ဒတွေ အယူအဆတွေနဲ့ မကိုက်
 ညီတာကို တွေ့ခဲ့ချိန်မှာ ကျွန်မ အင်မတန် ဝမ်းနည်းခဲ့
 တာပေါ့ ... ကျွန်မ သူ့ကို သိပ်ချစ်နေခဲ့ရက်နဲ့ သူ ဖွင့်ပြော
 လာတဲ့နေ့မှာပဲ သူ့မှာရှိတဲ့ ကျွန်မ မကြိုက်တဲ့အချက်တွေကို
 ထောက်ပြပြီး ကျွန်မဖြစ်စေချင်တာတွေနဲ့ယှဉ်ပြီး သူ့ကို မ
 ခဲ့တယ် ... လှောင်ခဲ့တယ် ... သူ အဲဒီနေ့မှာ ကျွန်မထံ
 မုန်းသွားပြီလို့ ကျွန်မယူဆခဲ့မိအောင်ပဲ သူပဲ စတင် နောင်
 ဆုလိုတဲ့စကားကို ပြောခဲ့တယ် ... ”
 “အင်း ... ဘာပြောရမလဲ ... သူ့ဘက်က ပြတ်ပြတ်သား

သား ဖြတ်တောက်သွားပြန်တော့ ကျွန်မက ကိုယ့်ရဲ့ အတ္တ
 ကြောင့် ကိုယ်ချစ်ရတဲ့သူတစ်ယောက်ကိုတောင် ချစ်နေ
 ခဲ့ရက်နဲ့ စွန့်လွှတ်လိုက်မိတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ငါ့ဟာ သိပ်
 မိုက်မဲတဲ့မိန်းမလို့ နေ့တိုင်း အပြစ်တင်မိတော့တယ် ...
 သူ့ကို မတွေ့ရတဲ့ရက် ကြာလာလေလေ နေလို့ထိုင်လို့ မရ
 အောင် လွမ်းလေလေ ဖြစ်လာတယ် ... ချစ်သူကို သိပ်
 ချစ်ခဲ့ရက် ‘ချစ်တယ်’ ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းတောင် မပြော
 ခဲ့ပဲ ဘဝတွေ ... အလုပ်အကိုင်တွေ ... အနာဂတ်တွေနဲ့
 တမင် နှိပ်စက်ခဲ့တဲ့အတွက် ... ကျွန်မကိုယ်တိုင် နောင်တရ
 ခဲ့မိတာပေါ့ ... ကိုကို”

“တကယ်တော့ ... ကျွန်မသုဇယ်ချင်း ဒဲ့လဲ့ပြောခဲ့တာ
 သိပ်မှန်တယ် ... နင် ဒီလို နောင်တမျိုး ရ ဘာမှားတယ်လို့
 သူ ဝေဖန်ခဲ့တယ် ... သူထက် ချစ်ရမဲ့သူကို ကျွန်မတွေ့မှာ
 တဲ့ ... ထင်မြင်ချက်ပေးခဲ့တယ် ... လဲ့လဲ့က ... ဒါပေမဲ့
 လဲ့လဲ့ရဲ့ထင်မြင်ချက်လည်း မမှန်ခဲ့ပါဘူး ... ကျွန်မရဲ့
 နောင်တလည်း သိပ်မကြာလိုက်ရပါဘူး ... သူနဲ့ အဲဒီလို
 ကွဲကွာပြီး တစ်လခွဲအကြာမှာ သူ ကျွန်မကို လာတွေ့တယ်
 လေ ... ကျွန်မသိပ်ချစ်ရတဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်ကို မမျှော်
 လင့်ပဲ ပြန်တွေ့ရချိန်မှာ ကျွန်မ ဘယ်လို့လုပ် ဟန်ဆောင်
 နိုင်မလဲ ... သူ့ဆီမှာ ကျွန်မ မနှစ်မြို့တဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ ရှိ

www.burmeseclassic.com

မှန်းသိရက် မိုက်မိုက်မဲမဲ ကျွန်မ ချစ်ခဲ့တယ် ... သူ့ရဲ့ ချစ်သူ အဖြစ် ကျေနပ်ခဲ့တယ် ... သူ့ကို နားလည်လာအောင် တဖြည်းဖြည်း ပျောင်းပျယ်လို့ စိတ်ကူးယဉ်စိတ်တွေ ချစ်ခဲ့တယ် ... ဒါပေမဲ့ သူက ကျွန်မကို ဘယ်လောက် ချစ်သည်မှန်ပါစေ ... သူ့ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ ဘယ်တော့မှ ပြောင်းလဲခဲ့လူစားမဟုတ်ခဲ့ဘူး ... အမြဲတမ်းပဲ ယောက်ျား တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အလုပ်အကိုင် မယ်မယ်ရရ တစ်ခုခု လုပ်ဖို့ပြောမိတိုင်း စကားများရတယ် ... သူက မိဘပိုက်ဆံ ရှိတာကို ထိုင်သုံးချင်တဲ့လူစား ... ကျွန်မက မိဘပိုက်ဆံ ကို မမက်မောဘူး ... ကိုယ့်အင်ကိုယ်အားနဲ့ရတဲ့ ငွေကြေး ကိုပဲ မက်မောတယ် ... ”

“အဲဒါတွေကလည်း တစ်ကြောင်းပေါ့ ... အခုနောက်ပိုင်း ကျွန်မ ပိုပြီး ခံပြင်းလာတာက သူဟာ သူ့ရဲ့ဆိုင်ကယ်ကို သိပ် ဦးစားပေးလွန်းခဲ့တာပဲ ... ကျွန်မထက် သူ့ဆိုင်ကယ် ကို ရှေ့တန်းတင် စဉ်းစားတယ် ... သူ့စိတ်ကူးတွေ အထူး အဲဒီဆိုင်ကယ်ကပဲ ဝါးမြဲပစ်နေလို့ သူ အလုပ်လုပ်ဖို့ မိမိ မဝင်စားတာလို့ ကျွန်မထင်တာ ထားတော့ ... ကျွန်မ ပေးတဲ့ ကတိတစ်ခုကို ဒီဆိုင်ကယ်နဲ့ယှဉ်တွေးပြီး ဖျတ်ဖျတ် ခြင်းခံရတာကို ကျွန်မ အရမ်း နာကြည်းခဲ့မိတော့တာပဲ ... ကိုကိုသည် သူမနှင့်ဆိုပြီး နောက်ထပ်နှစ်ခု ... ”

အကြာ တတိယမြောက် ညနေခင်းမှာ သူ့စိတ်၏ စေစားမှုအရ သူမ၏ အလုပ်ဆင်းချိန်မှာ သွားစောင့်မိခဲ့သည်။ ထိုအခါ အထီးကျန်စွာ တစ်ယောက်တည်း ပလက်ဖောင်းမှာရပ်၍ ကားငှားရန် ပြင်ဆင်နေသော အမျိုးသမီးကလေးနှင့် ဆုံရပြန်သည်။

ကားကြီးခေါ်ခဲ့ပြန်သည်။ သို့သော် ဒီနေ့တော့ ကိုကို သည် သူမကို အကြာကြီး စကားပြောခွင့်ပြုရန် ခွင့်တောင်းမိခဲ့ပါ သည်။ သူမက ခွင့်ပြုခဲ့၍ ယခုလို အေးအေးချမ်းချမ်းရှိတဲ့ သစ်ပင် ရိပ်များ ပေါများရာနေရာ၌ ကားရပ်ကာ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် ဖလှယ်မိတဲ့အခါ သူမ၏ ခံစားချက်တချို့ အကြောင်း အရာတချို့ သိခွင့်ရခဲ့တာဖြစ်ပါသည်။

“ဒါဆို ... တော်လူဝင်းနဲ့ မတွေ့တာ ဒီနေ့ဆို သုံးရက်ရှိပြီ ပေါ့ ... ”

“ဟုတ်တယ် ... ဆိုင်ကယ်ကို ဖြင်တာဆင်တာ တစ်ပတ် ကြာမယ်လို့ သူပြောခဲ့တယ် ... တစ်ပတ်ကြာရင် သူ ကျွန်မ ကို လာချောဦးမှာပါ ... ဒါပေမဲ့ ... ဒီတစ်ခါ ကျွန်မ သူ့ကို လွယ်လွယ်နဲ့ အရုံးမပေးတော့ဘူး ... ကျွန်မဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ သူဖန်တီးပေးနိုင် မပေးနိုင်ကို ကျွန်မ ပြတ်ပြတ် သားသား မေးတော့မယ် ... သူ့ဘဝမှာ ဘယ်အရာက အရေးကြီးဆုံးလဲဆိုတာ သိဖို့ အချိန်တန်ပြီဆိုတာ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ပေးတော့မယ် ... ကျွန်မကို ဒီတစ်ပတ်လုံး သူပေး

တဲ့ ဆူးတစ်ဆူးက ကျွန်မစိတ်ကို ဒဏ်ရာရစေခဲ့ပြီဆိုတာ သူမသိသေးဘူး ... အဲဒီဒဏ်ရာကို ပျောက်ဖို့ သူမကတော့ ဘာတွေ ပေးဆပ်ရမလဲဆိုတာတွေ ကျွန်မပြောပြမှ ဖြစ်မယ် ... ”

“တော်လူဝင်းက ရွှေစင်ဆန္ဒတွေကို လိုက်လျောမယ်လို့ ထင်နေသေးသလား ... ”

ထိုအခါ ရွှေစင်ဖြာက နာကျင်သောအသံဖြင့် ခြောက်ကပ်စွာ ရယ်လိုက်မိသည်။ ကြည့်စမ်း ကိုကိုကတောင် တော်လူဟာ သူမဆန္ဒတွေကို လိုက်လျောမယ်လို့ ထင်မထားတဲ့ လေသံမျိုးနဲ့ မေးနေခဲ့ပြီ။ သူမကရော၊ အင်း ... အခုထိ မိုက်မနေတယ်ပဲ ဝေဖန်ရမလား။ ဒီတစ်ခါတော့ နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မျှော်လင့်ချင်နေသေးသည်ကွယ်။

“ကိုကို ... အဲဒီမေးခွန်းကို မမေးဖို့ ကျွန်မ ကန့်ကွက်ပါ တယ်”

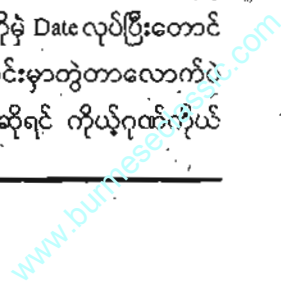
“ဪ ... ဪ ... ရပါတယ် ... ကျွန်တော် သိပ်စပ်စုရာ ရောက်သွားပြီထင်တယ်”

“ကျွန်မက ကိုကိုအကြောင်း ပြန်စပ်စုရမလား ... ”

ကိုကိုသည် သူ့အကြောင်းဟု ကြားလိုက်လျှင် ဘာကို ကြေကွဲမှန်းမသိ ကြေကွဲသွားခဲ့ပြန်သည်။ ကိုယ့်ဘဝမှာ ဘယ် မိန်းမကိုမှ သေသေချာချာ ချစ်ခဲ့ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းတစ်

ယောက်ကိုပဲ။ မင်းကိုပဲ ချစ်ခဲ့ဖူးတာဆိုရင် မင်း ယုံမယ်မထင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ညာမခံပြောချင်ပါဘူး ရွှေစင်။

“ကျွန်တော့်အကြောင်းလား ... ပြောရရင် ရယ်ရတယ်ဗျာ ဒီမှာဆယ်တန်းအောင်ပြီးပြီးချင်း နိုင်ငံခြားမှာ သွားနေရတော့ ကျွန်တော့်ဇာတ်လမ်းက တစ်မျိုးကြီးပေါ့ ... ဆယ်တန်းအထိ ကျွန်တော် ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စိတ်ဝင်တစား မကြည့်ခဲ့မိဘူး ... ယုံလား ... စိတ်ကစားတဲ့အရွယ် မှာတောင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ချစ်မကြည့်ခဲ့တာအမှန်ပဲ ... နိုင်ငံခြားရောက်တော့ ... အင်း ... အထူးသဖြင့် ကျွန်တော် နေခဲ့ရတဲ့နိုင်ငံက အမေရိကန်နိုင်ငံလေ ... မြို့ကြီးပြကြီး မဟုတ်တဲ့ ဖလော်ရီဒါနေရာမျိုးပေမဲ့ သိပ်လွတ်လပ်တဲ့နိုင်ငံဆိုတော့ ကျောင်းတက်ရင်း တွေ့ခဲ့တဲ့ Girl Friend တွေက အများကြီးပဲ ... ကိုယ်နဲ့ လူမျိုးချင်း မတူလို့လားမသိဘူး သူတို့နဲ့တွေ့ရတာ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဘာခံစားချက်မှ ဝင်မလာခဲ့ဘူး ... အရွယ်ရောက်တဲ့အထိ မြန်မာပြည်မှာပဲ နေလာတော့ မြန်မာမျက်စိပုံဖြစ်နေပြီ ... သူတို့ နေပုံထိုင်ပုံကို သိပ်သဘောမကျတာနဲ့ ကောင်မလေးတွေကို တွဲရုံအပြင် မပိုခဲ့ဘူး ... စိတ်ချ ဘယ်သူ့ကိုမှ Date လုပ်ပြီးတောင် လျှောက်မလည်ခဲ့ဘူးဗျာ ... ကျောင်းမှာတွေ့တာလောက်ပဲ ကျွန်တော် အင်မတန် ရိုးခဲ့ပါတယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ဂုဏ်ကိုယ်

ဖော်သလို ဖြစ်နေဦးမယ် ... ဖေဖေအလုပ်ကိစ္စ မြန်မြန်ပြီး ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းရတယ် ... ကံကောင်းတာက ဖေဖေလည်း သူ့အလုပ်အကိုင် စာချုပ်သက်စေပြီး ကျွန်တော်လည်း စီးပွားရေးဆိုင်ရာ ဘွဲ့ရပြီး အဲဒီမှာ အလုပ်လုပ်တာ တော်တော် အတွေ့အကြုံရချိန်ကျမှ ဒီပြန်လာခဲ့တော့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ လုပ်ကိုင်ရာမှာ ကျွန်တော် အခက်အခဲမရှိခဲ့တော့ဘူး ... ဒါပဲ ... ကျွန်တော့်ဇာတ်လမ်းက ရိုးရိုးလေး ... ဒီရောက်ပြီး တစ်နှစ်အကြာမှာ ရည်စားရှိပြီး သားဖြစ်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို သွားချစ်မိတဲ့ အထိပဲ ... ကျွန်တော့်ဇာတ်လမ်းက ရှိပါတယ်ဗျာ”

“အဲဒီအတွက် ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး ... ကိုကို”

ထို့နောက် ဘာရယ်မဟုတ် သူတို့နှစ်ယောက် ရယ်လို့က်မိကြပြန်သည်။ ကိုကိုသိသည်က သူ့ရယ်သံက အရုံးကို ရှေးသားလှတစ်ယောက်ရဲ့ နှစ်သိမ့်ရယ်သံဟု ယူဆသည်။ ရွှေစင်ဖြူကတော့ သူမ၏ ရယ်သံမှာ မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုကို မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာခဲ့လျှင်ဟူသော စိုးရိမ်မှုများဖြင့် ရောပြွမ်းသော ရယ်သံဟု ယူဆလေသည်။

ကိုကိုနှင့် သူမတို့သည် ဟိုးအရင်အရင်တွေကထက် ပိုမို၍ ရင်းနှီးသွားကြပြီဟု အလိုလို သိနားလည်သွားကြသည်။ ထိုကတော့ စိတ်ပုပ်မွေးတယ်ပဲပြောပြော တော်လှဝင်းဟာ ရွှေ

ဆန္ဒတွေကို ဖြည့်ဆည်းမဲ့ကောင် မဟုတ်ပါဘူးဟု တွေးကြည့်နေဆဲ ဖြစ်၏။ သို့သော် ရွှေစင်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမှာကို မလိုလား၍ သူ့အတွေးတွေကို ပြောမပြန်တော့ပါ။ သူက တိတ်တခိုး မျှော်လင့်နေဆဲဖြစ်သည်ကို ရွှေစင် မသိရှာသေး။

ရွှေစင်ဖြာကတော့ အမှတ်မရှိစွာ မိုက်မိုက်မဲမဲပင် တော်လှ၏စိတ်ဓာတ်ကို ပြင်ဆင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်နေဆဲတည်း။

***

www.burmeseclassic.com

စိတ်တိုင်းကျ ပြင်ဆင်ပြီးသည့် ဆိုင်ကယ်ကြီးသည် ယခုအခါ အရင့်အရင့်တွေကနဲ့မတူအောင် ပိုမိုသားနားသွားပြီး တော်လှဝင်းက နံနက် အိပ်ရာနိုးနိုးချင်း ပြေးကြည့်ပြီး ကျေနပ်စွာ တွေးလိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ စုပုပ်ဒေါပ ကောက်ချိတ်နေမည့် မာခပ်ကြီးကြီး မျက်နှာပေးနှင့် ကောင်မလေးကို နေ့စဉ် သတိရကြအတိုင်း သတိရတော့ ပြုံးချင်သွားသည်။ မထင်မှတ်ဘဲ မင်းသိမတွေ့ဘဲနေခဲ့တာ ဆယ်ရက်တောင်ကွာ။ အစက ဒီကောင်ကြီး ပြင်တာဆင်တာကို ကိုယ်က တစ်ပတ်ပဲ တွက်ထားတာ။ အခုလို ပိုကြာသွားတော့ မင်းကို ကိုယ်ပိုလွှမ်းရုံအပြင် ကိုယ်လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။

အလွယ်တကူ ကတိပေးမိသော ကိုယ့်အပြစ်ကို လည်း သိပါသည်။ သို့သော် မတတ်နိုင်။ သူ့စိတ်က ဘာလို့မှန်းမသိ

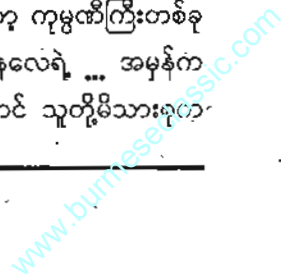
ဒီကောင်ကြီးကို သူ့ကွယ်ရာမှာ သူများလက်ထဲ ထားခဲ့ရမှာကို စိတ်ချေချင်။ ရွှေစင်ဖြာ သက်သက် အယူအဆလွဲတာ။ ဆိုင်ကယ်ကို သဝန်တိုစရာမရှိ ရှာကြံသဝန်တိုတာဟုလည်း သူက ယူဆမိသေးရာ သူမ၏ အမိန့်ဆန္ဒတို့ကို သွေဖီမိတာဖြစ်သည်။

အဲဒီအတွက် ဆယ်ရက်လုံးလုံး ပစ်ထားရသည့် စိတ်ကောက်နေသော ချစ်သူကလေးကိုချော့ဖို့ ဒီနေ့တော့ ဆိုင်ကယ်ကို စွဲတွေလည်း အားလုံးပြီးပြီနို့ သွားတွေ့ရဦးမည်။ သူ့ကို ကြာကြာ စိတ်ကောက်နိုင်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနှင့် တမင် နဲ့ ဆိုးဆိုးမည့် ချစ်သူလေးကို စိတ်ရှည်ရှည် ချော့မည်။ ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက် အရင်ကအတိုင်း ပျော်ရွှင်စရာနေ့ရက်တွေကို ဖြတ်သန်းမည်။

“ရွှေစင်ဖြာဆိုတာ ... သားငယ်ရဲ့ ကောင်မလေးလား ... မေမေ့ကို မှန်မှန်ပြော မေမေ သိချင်တယ် ...”

ဟု သူမကလေး ဖုန်းဆက်စဉ် မေမေနှင့် စကားပြောဖြစ်သွား၍ သူ့ကို မေမေ စစ်မေးခဲ့သည်။

“ဟုတ်တယ် ... မေမေ ... သူက သားလိုပဲ ဘွဲ့တစ်ခု ရပြီးပြီ ... သားထက် သာတာက နိုင်ငံခြားဘာသာ နှစ်မျိုးလောက် တတ်ထားတယ် ... ကွန်ပျူတာကို အဆင့်မြင့်မြင့် တတ်ထားတယ် ... အခုတော့ ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုမှာ အတွင်းရေးမှူးမကလေး လုပ်နေလေရဲ့ ... အမှန်က သူ အဲဒီလို အလုပ်လုပ်စရာမလိုအောင် သူတို့မိသားစုက

မြည့်စုံသူတွေပါ ... ဒါပေမဲ့ သူက အလုပ်လုပ်ရတာ ဝါသနာပါသတဲ့လေ ... ”

“မေမေ့ဆီ ဘယ်နေ့ ခေါ်လာမလဲဟေ့ ... အသံကလေးနဲ့ ကြားကတည်းက မေမေ တွေ့ချင်တာ ... မင်းပြန်လာ အချိန်ကို ထိုင်စောင့်ရတာ အကြာကြီးလို့တောင်ထင်တယ်”
“ခေါ်လာမှာပေါ့ မေမေရဲ့ ... ကဲ ... အခု မေမေယုံကြည် မဟုတ်လား”

မေမေကတော့ မမြင်ရသေးခင်မှာပင် သူ့ချစ်သူကလေးကို သူနဲ့ ကြိုတင် သဘောတူနေခဲ့သေးသည်။ မှတ်မိသေးသည်။ အဲဒီညက ဖုန်းဆက်တော့ ရွှေစင်ဖြာက စိတ်ကောင်းသည့်အနေဖြင့် ဖုန်းမကိုင်။

“မကြီးကပြောတယ် ... သူနဲ့ တစ်ပတ်မတွေ့ရင် တစ်ပတ်လုံး ဖုန်းဆက်စရာ မလိုပါဘူးတဲ့ ... နောက်နေ့တွေလည်း သူ ဖုန်းကိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ... ငွေနဲ့ကြွေ တစ်ယောက်ယောက်ပဲ ကိုင်မှာ ... ပိုဆိုးတာက မေမေကိုင်မိရင် ကိုတော်လူတော့ အကောခံရမှာပဲ ... ညကြီးမိုးချုပ် ဖုန်းဆက်တဲ့အတွက် မကြီးလည်း ကိုတော်လူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေမေဆူတာ ခံရမှာပဲ ... အဲဒီတော့ ငွေပြောတာကို နားလည်ရင် ကိုတော်လူ ဖုန်းဆက်ဖို့ မစဉ်းစားပါနဲ့တော့နော် မကြီး မှာသလို သူ့ကို လာတွေ့တဲ့နေ့ဟာ သူ ဖုန်းလက်ထဲ

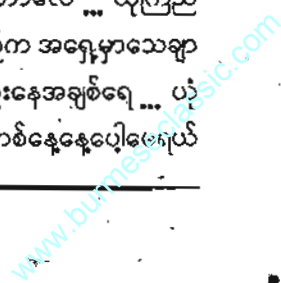
စကားပြောတဲ့နေ့လို့ပဲ မှတ်ထားလိုက်တော့ ... ”

ရွှေစင်ဖြာ၏ ညီမအလတ်အသံကလည်း ရွှေစင်ဖြာနှင့် ထူးခြားနား။ ခပ်မာမာ ခပ်ဟန်ဟန်အသံနဲ့ သူ့ကို ဆရာလုပ်ခြင်း ခံရပါသည်။

ရွှေစင်ဖြာ တမင်မှာထား၍ သူမ၏ ညီမလတ်က အိပ်ပျော်သူ ဖုန်းဆက်မည့်အချိန်ထိ စောင့်ပြောပေးခဲ့တာဖြစ်မည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ထိုညီမတွေက အိပ်နှင့်ကြပြီလို့ ရွှေစင်ဖြာ ပြောပြထားဖူး၏။ သူကလည်း ဒီလောက်ကလေး ပျက်ကွက်တာကို ရေးဦးခွင့်ကျယ် စိတ်ကောက်ချင်သည့် ရွှေစင်ဖြာကိုခွဲပြီး နောက်နေ့တွေ ဖုန်းမဆက်ခဲ့တော့ချေ။ ထင်ထားသည်ထက် သုံးရက်ပို၍ သူတို့ အဆက်အသွယ် ပြတ်တောက်သွားခဲ့ခြင်းက သူ့ဘဝကို တစ်ချိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲစေခဲ့ကြောင်း မကြာမီမှာပင် သိခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

စောင့်နေကျအတိုင်း ပျက်ကွက်ခဲ့သည့်တာဝန်ကို ဒီနေ့မနက်မှာ စတင်သည်။ စတိုးဆိုင်ကလေးရောက်တော့ ခါတိုင်းလာစောင့်နေကျ အချိန်ထက်တောင် အများကြီးစောနေခဲ့၏။

“လျှပ်စီးလက်သလို အလင်းမျှင်စလေးတောင် လက်မလှုပ်တုံ့နော် ... ဒါကို ဖမ်းယူဆုပ်ကိုင်တာလေ ... ယုံကြည်ရာခရီး ရှေ့ဆက်စို့မေ ... နေရောင်ခြည်က အရှေ့မှာသေချာ အမှောင်တွေ တဖြည်းဖြည်း အားနည်းနေအချစ်ရေ ... ပညာကြည်လိုက်(ယုံလိုက်ကွယ်) အိုး ... တစ်နေ့နေ့ပေါ့ဇော်ယု

တစ်ချိန်ချိန်ပေါ့ ... အချစ်လေးရဲ့ ... တစ်ချိန်ချိန်ပေါ့ အချစ်
လေးရယ် ... ”

ဆိုင်အတွင်း၌ ထိုသီချင်းကလေးကို ဖွင့်ထားရာ
သူက စီးကရက်ခဲရင်း ခပ်တိုးတိုး လိုက်ညည်းနေမိသေးသည်။

အဲဒီ ‘တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်’ ဆိုတဲ့သီချင်းကလေး
ကို ကိုယ် ဘာလို့ ကြိုက်သလဲဆိုတာ မင်းသိမှာ မဟုတ်ဘူး
ရွှေစင်ဖြူ။ ကိုယ့်အထွက်တော့ သိပ်အမိပွယ် ရှိနေခဲ့တာပေါ့။ ဇင်
က ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒတွေကို ချက်ချင်းဖြစ်ရမှ ကျေနပ်တတ်တဲ့ ဇင်
ဓာတ်မျိုး ပိုင်ဆိုင်သူ။ ကိုယ်ကတော့ ခပ်အေးအေးပဲ တစ်နေ့
တစ်ချိန်ချိန်ကျရင် ကိုယ်ဟာ မင်းဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်လာရမယ်
မယ်လို့ ကိုယ့်ဘာသာ ကတိပေးထားပြီးပြီ။

လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်တော့ ရွှေစင်ဖြူ လမ်းထိ
ကို ထွက်လာလေ့ရှိသည့် အချိန်ထက် အနည်းငယ် လွန်လာပြီဖြစ်
ကြောင်း သတိပြုမိ၏။ ဘာလဲ၊ ဒီနေ့ အလုပ်သွားစရာမရှိလို့လာ
ဒါမှမဟုတ် ဘော့စ်က အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စဆိုပြီးခေါ်လို့ သူ မလာခင်
လေးတင် အစောကြီးများ ကြိုထွက်သွားသလား။ ဒါမှမဟုတ်
မကောင်းလို့ ရုံးကများ ခွင့်ယူပြီး နားနေသလားဟူသော အထွေ
များဖြင့် စတင် စိတ်လှုပ်ရှားရတော့သည်။ ရွှေစင်ဖြူက ဘယ်တော့
မှ အလုပ် နောက်ကျလေ့ရှိသူမဟုတ်။ ဒီနေ့ ဘာလို့ နောက်ကျသလဲ

“ညီလေး ... ဟိုကွာ ကိုယ် လာလာစောင့်နေကျ အခါ

တစ်ယောက် ဟိုနေ့တွေကရော ရုံးသွားဖို့ ကားထွက်ငှား
တာ တွေ့သလား ... သူ ခုချိန်ထိ ထွက်မလာသေးဘူး”

သူတို့ဇာတ်လမ်းကို သိနေသည့် လမ်းထိပ်က စတိုး
ဆိုင်မှာ အမြဲထိုင်နေတတ်သော ပိုင်ရှင်ဖြစ်နိုင်မည့် ကောင်ကလေး
တို့ နောက်ဆုံးတော့ မနေနိုင်စွာ မေးလိုက်ရပါသည်။

ကောင်ကလေးက ပြုံးစိစိဖြင့် ဖြေပါတည်း။

“ဟိုနေ့တွေကတော့ ကားထွက်ငှားပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ဒီ
တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက်ကတော့ ကားထွက်မငှားဘူးဗျ
အင်း ... မနေ့ကတော့ ထွက်ငှားသေးတယ် ... အပြန်ကို
တော့ ဘာနဲ့ပြန်သလဲ မသိဘူး ... မတွေ့လိုက်မိဘူး ...
ဒီနေ့လည်း အစ်ကိုမလာခင်အထိ အဲဒီအစ်မ ထွက်မလာ
သေးတာတော့ သေချာတယ် ... ကျွန်တော် မနက်တည်း
က ဆိုင်ဖွင့်ပြီး ဒီကနေ ဘယ်မှမသွားဘဲ ထိုင်နေတာမို့
ဘယ်သူ ဘယ်ထွက်သွားတယ်ဆိုတာ အကုန်မြင်ပါတယ်”

“အေးကွာ ... ကျေးဇူးပဲ ... ဒါဆို ဒီနေ့ ဘာလို့ အလုပ်
မသွားလဲမသိဘူး ... အလုပ်ချိန်တောင် တော်တော်လွန်
နေပြီ ... ကိုယ် ... သူ့အိမ် ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်ဦးမယ်”

“ဆက်ပါ အစ်ကို ... ရပါတယ်”

အခကြေးငွေနဲ့ ဆက်ရသော ဖုန်းကလေးက အဆင်
သင့် ဆိုင်မှာ ရှိနေ၍ အဆင်ပြေသွားသည်။ ဖုန်းလာကိုင်မည့်သူ

ဘယ်သူများ ဖြစ်မလဲ။ သူ့ချစ်သူကလေးသာဆို သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ ဟု မျှော်လင့်တကြီးဖြင့် ဆုတောင်းမိပါသည်။ သို့သော် ဆုတောင်းက မပြည့်ခဲ့။

“ရွှေစင်ဖြာလား ... အလုပ်သွားပါတယ်ကွယ် ... သူ့ထွက်သွားတာ သိပ်မကြာသေးဘူး ... မောင်ကိုကို အန်တီဆီမှာ ခွင့်တောင်းပြီး သူ့ကားနဲ့ လာခေါ်သွားတာပဲကွ ... မင်း ဘယ်သူလဲ ... ရွှေစင်ဖြာတိုရုံးကနေ လှမ်းဆုတ်ဆက်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ ... ကျွန်တော် တော်လှောင်းပါ”

“ဪ ... ဪ ... တော်လှောင်းလား ... အန်တီက ကကောင်လေးတစ်ယောက်ကများ သမီး ရုံးနောက်ကနေလို့ လှမ်းဖုန်းဆက်မေးသလားလို့ ... မင်းကို အန်တီ သိပါတယ် ... အေး ... မင်းလိုပဲ မောင်ကိုကိုကိုလည်း အန်တီ သိတယ် ... အန်တီက သမီးရဲ့ အနာဂတ် ရွေးချယ်မှုအတွက် သိသင့်တဲ့ သမီးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လူနှစ်ယောက်စလုံးကို သိနေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အန်တီ ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းချခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ။ သူ့ အလုပ် သွားမသွား သိချင်လို့ ဖုန်းဆက်မေးမိတဲ့အတွက် နေ့ခင်း ယုတ်ရာ ရောက်သွားတယ်ဆိုရင် တောင်းပန်တယ်”

ရွှေစင်ဖြာ၏မေမေက ရယ်သံဆွဲသုံးဖြင့် အရှင်ဖုန်းချသွားသည်။ ထိုရယ်သံကို သူ့နားထဲ၌ ထပ်ဖန်တလဲလဲ ကြားယောင်တာ မခံချို မခံသာ ဖြစ်ရသည်။ ရွှေစင်ဖြာက ကိုကိုဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့ ဘားနဲ့ လိုက်သွားသတဲ့လား။ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးထက် ကားတစ်စီးဆိုသာ ပိုပြီး အထင်ကြီးတဲ့ သူ့ချစ်သူကလေးဟာ ဆိုင်ကယ်ပိုင်ရှင်ထက် ကားပိုင်ရှင်ကိုပဲ အလေးသာတော့မည်လား။

ဟင့်အင်း။ မင်းကို ကိုယ်ချစ်တယ်။ မင်းက ကိုယ့်ကို ချစ်တဲ့အချစ်ကို ယုံတယ်။ ဒါဟာ မင်းမေမေရဲ့ တိုက်တွန်းမှုကြောင့် ကိုကိုဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့ကားနဲ့ မင်း လိုက်ဖြစ်သွားတာပါလို့ ဆိုယ် ယူဆပါရစေ။ ကိုယ့်ရဲ့ လမ်းသရဲပုံစံမို့ မင်းမေမေက မကြည်ဖြူဘူး ထင်ပါရဲ့။ လမ်းမပေါ်မှာ အလေလိုက်နေတဲ့လူထက် ရုံးခန်းကြီးထဲမှာ ဟန်အပြည့်နဲ့ ထိုင် အလုပ်လုပ်တဲ့လူကို မင်းမေမေက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူကြီးပီပီ ကြည့်လို့ရမှာပဲ ထင်ပါရဲ့။

သူသည် နေမထီ၊ ထိုင်မသာ ဖြစ်ကာ ရွှေစင်ဖြာတို့ နှိုးခန်းကို ထပ်မံ ဖုန်းဆက် မေးမိပြန်သည်။

“ဦးထွန်းမြတ် စကားပြောနေပါတယ် ... ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော် ... ရွှေစင်ဖြာရဲ့မိတ်ဆွေပါ ... သူ့ကို ခဏ စကားပြောလို့ရမလားခင်ဗျာ”

“မင်းနာမည် ...”

“တော်လှောင်းပါ ... သူ့သိပါတယ်”

တစ်ဘက်မှ ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်သွားပြီးချိန်ကို နှစ်ရက်ခန့်စောင့်စားရပါသည်။

“ကဲ ... အန်ကယ်လ် ရွှေစင်ဖြာကို မေးကြည့်ပြီးပြီ ... မင်းနဲ့ စကားပြောလိုစိတ် မရှိဘူးတဲ့ ... ပြီးတော့ အခုလောလောဆယ် အန်ကယ်လ်ခိုင်းထားတဲ့အလုပ်တွေနဲ့ သူ့ အလုပ်တွေနဲ့လို့ ... အန်ကယ်လ်ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ကို ဖုန်းပြောတာနဲ့ အချိန်မဖြုန်းစေချင်တာအမှန်ပဲ ... ဒီတော့ မင်းဖုန်းပြောလိုတဲ့ အမျိုးသမီးကလည်း မင်းနဲ့ ဖုန်းပြောဖို့ လက်မခံဘူးဘူး၊ အလုပ်ရှင်ဖြစ်တဲ့ အန်ကယ်လ်ကလည်း ဖုန်းမပြောချင်ဘူးဆိုတော့ ... မင်း နောက်ထပ် ဖုန်းဆက်ပြီး မေးကြည့်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့တော့ ... ဟုတ်ပြီလား ... ပြီးရင် အန်ကယ်လ်တို့အားလုံး အစည်းအဝေး တက်စရာရှိတယ် ... နိုင်ငံခြားဧည့်သည်တွေ လာမှာမို့ ဧည့်ခံစရာရှိတယ် ... ဘယ်သူ့မအားကြဘူး ... အဲဒီတော့ ရုံးခန်းထဲအထိ လိုက်လာပြီး စကားပြောဖို့လည်း မကြိုးစားနဲ့ ... ခွင့်မပြုဘူး ... ဒီနေ့မောင်ရင်ကလေး ကိုယ်စိတ်ဝင်စားတဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့သိက္ခာကို မကျအောင် သူ့ကို တန်ဖိုးထားတယ်ဆိုရင် ... မင်းကြောင့် အလုပ်ထဲမှာ သူ့ အရှက်ကွဲတာမျိုးလည်း မဖန်တီးသင့်ဘူးလို့ အန်ကယ်လ် ကြိုမှာထားမယ် ... ဟုတ်ပြီလား မင်းတို့လူငယ်ချင်းကိစ္စတွေကို နောက်မှ အပြင်မှာ အေး

အေးဆေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးကြပါ”

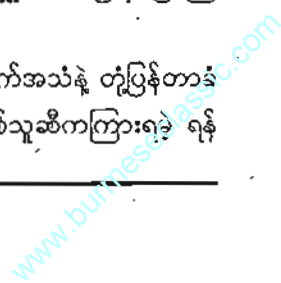
သူ့ကို သဟောကံသဟန့်သံလိုလို၊ နှစ်သိမ့်သံလိုလို၊ သလိပေးသံလိုလို၊ ဆုံးမသံလိုလိုဖြင့် တောက်လျှောက်ပြောကာ တစ်ဖက်မှ ချက်ချင်း ဖုန်းချပစ်လိုက်လေသည်။ သူသည် မကျေမနပ် ကျိန်ဆဲပစ်လိုက်၏။ ဒီနေ့မနက် တစ်မနက်လုံး ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့ ဒေါသသံဖြစ်ဖြစ်၊ ဆူပူစိတ်ကောက်သံဖြစ်ဖြစ်ကိုတောင် ကိုယ့်မှာ ကြားခွင့်မရ။

ကြားခွင့်မရလျှင် ပိုကြားချင်သည်။ မနက်ခင်းတစ်ခုမှာတင် သူ့ကို ခန့်သော ရယ်သံ၊ လေသံဖြင့် ဆက်ဆံခြင်းကို သူ့ချစ်သူရဲ့ မေမေထံမှ သူ့ကြားခွင့်ရခြင်း၊ ပြီးတော့ သူ့ကို တားမြစ်ခြင်း၊ အလိုမကျခြင်းများစွာ ပါဝင်သော ချစ်သူရဲ့ ဘော့စ်အသံကိုသာ ကြားခွင့်ရခြင်းတွေက သူ့ကိုပိုပြီး စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးလေသည်။ ကိုယ်ကြားချင်တာ ဒီအသံတွေမဟုတ်ဘူး။ မင်းရဲ့အသံ။ မင်းဆီက ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့အသံပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။

ကိုယ်နဲ့ ဘာလို့ ဖုန်းမပြောချင်တာလဲ။ တကယ်ဆို ဒီဘော့စ်ကြီး လှမ်းခေါ်တာကို မင်းငြင်းမပစ်သင့်ဘူး။

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဆွေးနွေးစရာရှိတယ် ... အဲဒါ ပြီးမှပြောကြရအောင် ... ရုံးဆင်းမှ ပြောမယ်”

ဆိုရင်တောင် အင်း ဒီလောက်အသံနဲ့ တုံ့ပြန်တာနဲ့ ရရင်တောင် ကိုယ် ကျေနပ်သွားမှာပါ။ ချစ်သူဆီကကြားရတဲ့ ရန်

တွေ့သံတွေတော့ သူရုံးဆင်းရင် နားထောင်ဖို့ အဆင်သင့် ပြင်မယ်ဆိုတဲ့အသိနဲ့ ကိုယ် ကျေနပ်နေခဲ့မိမှာ အမှန်ပဲ။ အခုတော့ ရုံးဆင်းရင်တောင် တွေ့ခွင့်ရပါ့မလားဆိုတဲ့ ပူပန်စိတ်တောင် ဖြစ်လာရပြီ။

တစ်နေ့လုံး ဘယ်မှ လျှောက်မသွားတော့ဘဲ ချစ်သူကလေး၏ ကုမ္ပဏီကြီးအနီးမှာရှိသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာပဲ ထိုင်ထိုင်နေလိုက်တော့သည်။ တစ်နေ့ကုန် ထိုင်နေသောသူ့ကို စာတွေထိုးတွေက ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်၊ ကောင်တာက ဆိုင်ရှင်ဟု ထင်ရသောလူက လှမ်း၍ ကြည့်နေခဲ့သဖြင့် သူ့ကို ကျေနပ်အောင် နိုင်ငံခြားဖြစ်စီးကရက်များထဲမှ တစ်ပူးပြီးတစ်ပူး မကုန်သေးဘဲ မကြာခဏ ထဝဝယ်ရသည်။ တစ်နာရီခြားတစ်ခါလောက် နက်စံကော်ဖီခါးခါး မှာသောက်လိုက်၊ လက်ဖက်ရည်တောင် ရိုးရိုးလက်ဖက်ရည်မမှာသောက်ဘဲ တီးမစ်(Tea Mix) မှာသောက်လိုက်၊ ကော်ဖီမစ်(Coffec Mix) မှာ သောက်လိုက်ဖြင့် အချိန်ဖြုန်းရသည်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ချစ်သူအသံကလေးကို ကြားချင်ပါတယ်ဆိုမှ ကြားခွင့်မရဘဲ နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်နေခဲ့မှတော့ ကိုယ် ဘယ်နေရာကိုမှ သွားချင်စိတ်မှ မရှိတော့တာ။ မင်းနဲ့ အနီးဆုံး ဖြစ်နိုင်မှနေရာတစ်ခုမှာ ရွေးချယ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်စောင့်နေချင်ခဲ့ပြီ။

***

“ဟော ... ငါ့သား ကိုကိုကတော့ဟေ့ ... ရုံးဆင်းချိန်မှ ရွေးပြီး ဒီဖက်လမ်းကြိုပြန်ပြီထင်တယ် ...”

မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဖွင့်ချင်း အန်ကယ်လ်အသံက သူ့ကို ဆီးကြိုလေသည်။ ရွှေစင်က တစ်ခုခု ငံ့ရေးနေရာမှ မျက်လုံးလှန်ကြည့်၍ မသိမသာပြုံးတော့ ကိုကိုက ရင်ခုန်မိသတဲ့။ အဲဒါကိုယ့်ကို ကြိုဆိုတဲ့အပြုံးလား။

“ဒီတစ်ပတ်အတွင်းမှာ ... မင်း ဒီဘက်လမ်းကြိုတာ ဘယ်နှစ်ခါ ရှိပြီလဲကွ ... ငါ မသိလို့ မေးပါရစေ ... မင်း ဘယ်နေရာတွေက ဘယ်လိုလမ်းရွေးပြီး ပြန်လာလို့ ဒီအချိန် လမ်းကြိုတတ်တာလဲ”

“အန်ကယ်လ်ကလည်းဗျာ ... ဒီနေ့ လမ်းကြိုတာ မဟုတ်ပါ

ဘူး ... တမင် ဝင်ခေါ်တာပါ ... မနက်ကထဲက ရွှေစင်ထို
မှာလိုက်ပြီးပြီ ... အပြန်ဝင်ခေါ်မယ်လို့ ... သူက ခွင့်ပြု
လို့ လာခေါ်တာပါ ... ပြီးတော့ ရွှေစင်မေမေဆီမှာလည်း
ခွင့်တောင်းထားပါသေးတယ်”

“ဒါကြောင့် ... ခုတလော ခင်ခင် ဘာရောဂါမှ မဖြစ်အား
ဘဲ ရိရိတို့အိမ် ရောက်ရောက်သွားတာကိုး ... ကဲ သင်
အဲဒီတစ်ရွက်ပြီးရင် ... လက်စသတ်တော့ ... အန်ကယ်ထံ
လည်း ပြန်ဖို့ စဉ်းစားနေတာ ... သမီးလည်း လာကြိုခိုသူ
ရောက်နေပြီ ... အတော်ပဲ”

“အလုပ်မပြီးသေးရင် ရပါတယ် ... ကျွန်တော် ထိုင်စောင့်
ပါမယ်”

“ပြီးပါပြီကွ ... ငါလည်း မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုသွားစရာနဲ့
လို့ ... ခင်ခင် အလှပြင်ပြီး မျှော်နေတော့မှာ ... နောက်ထူ
ရင် ရန်ဖြစ်နေရဦးမယ်”

ကိုကိုသည် ခပ်ရှက်ရှက် အမူအရာဖြင့် အန်ကယ်
ရှေ့ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရတော့သည်။ နှစ်ဖက်လူကြီးတွေက
တော့ သိနေကြပြီ။ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုလေ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့မျှော်လင့်
သလို ဖြစ်မလာမှာကို ကိုယ် မတွေးရဲဘူး။ သူများ ချစ်ခြင်းကို
ခွဲတယ်လို့ သတ်မှတ်ချင် သတ်မှတ်။ သူကတော့ ရွှေစင်နဲ့ တော်လှဝင်
တို့ကို အခုလို အမြဲတမ်း အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားစေချင်သည်။

ရွှေစင်က တော်လှဝင်းကို စိတ်နာမှ နာသေးရဲ့
လားမသိ။ သူ့ကိုပြောတော့ တော်လှဝင်းရဲ့ဆိုင်ကယ်ပြင်တာ ဓာတ်
ဖတ်ကြာမည်ဖြစ်၍ တစ်ပတ်လုံးလုံး သူမထံ တော်လှဝင်း လာမှာ
မဟုတ်လို့ ပြောပြထားဖူးသည်။ ကဲ့ အခုတော့ တစ်ပတ်ကျော်
သွားပြီ။ မဆီမဆိုင် သူက လက်ချိုးရေတွက်ပေးနေခဲ့တာမို့ ဆယ်
ရက်တောင်ရှိပြီဟု သတိထားမိသည်။

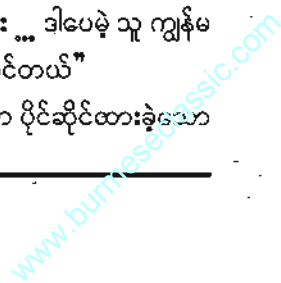
အပြုံးအရယ် ရှားပါးသွားခဲ့သော မျက်နှာကလေး
မှာတော့ တစ်ခုကို လေးလေးနက်နက် တွေးတောနေသည့် အရိပ်
တွေ ဒီရက်ပိုင်းမှ ပိုထင်ရှားလာသလိုပဲ။ ကိုယ့်အတ္တအရ တွေးကြည့်
ရင် ရွှေစင်ရဲ့ဦးနှောက်ထဲကပဲရွေးရွေး ကိုကိုဆိုတဲ့လူကို ရွေးသင့်
တယ်လို့ တွေးတောတာပဲ ဖြစ်ချင်ပါရဲ့။

“ကိုကိုကို ... ကျွန်မ ပြောစရာရှိတယ်”

အပေါ်ထပ် လှေကားထစ်တွေပေါ်မှအဆင်းတွင်
ရွှေစင်က စတင် စကားပြော၏။ ဘာပြောစရာများပါလိမ့်။

“တော်လှလေ ... ဒီနေ့ သူ ကျွန်မကို လာစောင့်နေလိမ့်
မယ်ထင်တယ် ... မနက်က ရုံးခန်းထဲကို ဖုန်းဆက်တယ်
အန်ကယ်လဲနဲ့ အရင်ပြောဖြစ်တယ် ... ကျွန်မ စကားပြော
ချင်စိတ်မရှိလို့ သူနဲ့ ဖုန်းမပြောခဲ့ပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ သူ ကျွန်မ
ကို ညနေ စောင့်နေလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်”

ထိုစကားတစ်ခွန်းသည် ခုနက ပိုင်ဆိုင်ထားခဲ့သော

သူ့ရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုအားလုံးကို ဆိတ်သုဉ်းသွားစေသလိုပဲ။

“ရတယ်လေ ... ဒါဆို ကျွန်တော့်ဘာသာပဲ တစ်ယောက် တည်း ပြန်တော့မယ် ... ရွှေစင် ... သူနဲ့တွေ့ချင်ရင် တွေ့ပါ ... သူ့ဆိုင်ကယ်နဲ့ပဲ လိုက်သွားချင် လိုက်သွားပါ ... ကျွန်တော့်ကို အားမနာပါနဲ့”

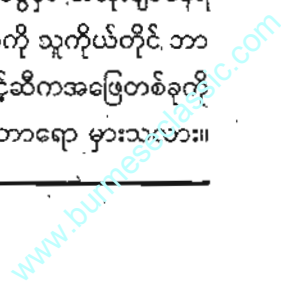
“ကိုကိုကလည်းနော် ... ကျွန်မ မဆုံးဖြတ်ခင် ကြိုတင်ဆုံးဖြတ်တယ် ... ကျွန်မ ကိုကိုကားနဲ့ပဲ လိုက်မှာပါ ... ကိုကိုက အရင်ကြိုပြီး မနက်ထဲက ခွင့်တောင်းခဲ့သလို ကျွန်မကိုယ် တိုင်လည်း ကျေကျေနပ်နပ် ခွင့်ပြုထားတာလေ ... ကိုကိုက ကားနဲ့ လိုက်ပါမယ်လို့ ကတိပေးထားတာကို မဖျက်ပါဘူး ပြီးတော့ ... သူနဲ့လည်း တွေ့ချင်စိတ် မရှိသေးပါဘူး ... ကိုကိုလာခေါ်တာတောင် အတော်ပဲဖြစ်နေတယ် ... နောက် ဝိုင်း ကျွန်မ သူနဲ့မတွေ့ချင်ဘဲ တွေ့နေရဦးမှာရှင် ... ကျွန်မက သူ စောင့်နေလိမ့်မယ်လို့ ကိုကိုကို ကြိုပြောထားတာပါ”

“အဲဒီလို မတွေ့ပဲနဲ့တော့ မနေနဲ့လေ ရွှေစင် ... ပြဿနာ တစ်ခုကို ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်နိုင်ဖို့ သူနဲ့ တွေ့သင့်တယ် ... သူ့ဆီက ရွှေစင်လိုချင်တဲ့ ကတိတွေ ... ရွှေစင် တောင်တတဲ့အဖြေတွေ ... ရွှေစင်ပြည့်စေချင်တဲ့ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဖို့ သူနဲ့တွေ့ဖို့ လိုတာပေါ့”

“သိပါတယ် ... သူနဲ့တွေ့ပြီး စကားပြောဖို့ကိုတော့ နောက် တစ်နေ့ညနေကို သတ်မှတ်ပြီးပြီ ... ဒီနေ့က ကိုကိုကို ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် လာကြိုဖို့ ခွင့်ပြုထားတယ် ... ပြီးတော့ ကိုကို နဲ့ပဲ ဒီနေ့ပြန်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိတာကို သူ့ကြောင့်တော့ မဖျက်ဘူး ... သူတောင် ကျွန်မကို အလွယ်တကူ ကတိတွေပေးပြီး ဆိုင်ကယ်တစ်စီးကြောင့် အဲဒီကတိကို မေ့ပစ်သေးတာပဲ ကျွန်မရင်ထဲမှာ ဒဏ်ရာတစ်ခု ရသွားသလို ... သူ့ကိုလည်း ဒီနေ့ သူ့ရင်ထဲမှာ ဒဏ်ရာတစ်ခု ကုန်သွားစေချင်တယ် ... ကျွန်မ သိတယ် ... သူ ကျွန်မကို သိပ်တွေ့ချင်နေမှာပဲ သိပ်မျှော်လင့်နေမှာပဲ ... အဲဒါမျိုး ကျွန်မ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ် ရက်ရဲ့ ပထမနေ့မှာ ခံစားရပြီးပြီ။ အခု သူလည်း အဲဒီလိုမျိုး ပြန်ခံစားစေရမယ်”

ဒါဟာ တော်လှဝင်းကို မုန်းတာမှ မဟုတ်တာ။ အချစ်ကြီးလို့ အမျက်ကြီးတာ၊ အရွံ့တိုက်တာဟု သူ ထင်မြင်ယူ ဆသော်လည်း ကိုကိုသည် အရာရာတိုင်းမှာ ရွှေစင်အလိုကျ ဖြစ်စေဖို့ကိုသာ ဆုံးဖြတ်မိပါသည်။

သူက ချစ်သူနှစ်ဦးနဲ့ အားပြိုင်ပွဲမှာ အသုံးချခံနေရ သလားဟူ၍ မေးမိသည်။ သို့သော် ဤအဖြစ်ကို သူကိုယ်တိုင် ဘာ သို့ ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံနေသလဲ။ ရွှေစင်ဆီကအဖြေတစ်ခုကို နောက် အဆုံးအဖြတ်တစ်ခုကို မျှော်လင့်နေတာရော မှားသလား။

အဲဒီအဖြေက သူ့အတွက် အရှုံးဆိုရင်ရော ဒါတွေ အဖန်ဖန်အခါခါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေးပြီးပါပြီ။ ကိုကိုဟာ ရွှေစင်ကို ချစ်တဲ့စိတ်တစ်ခုတည်းနှင့်ပင် ဖြစ်လာမည့် အဆိုးအကောင်းထဲမှ တစ်ခုခုကို လက်ခံဖို့ အင်း ဟုတ်သည်။ ကျေးကျေနပ်နပ် လက်ခံဖို့တောင် ဆုံးဖြတ်မိတော့သတဲ့။

ကြီးကြီးဟု သူကခေါ်သော ရွှေစင်က အန်တီခင်ခင် ဟု သူကခေါ်သော သူ့ကိုချစ်သည့် အဒေါ်သာသိလျှင် သူ့ကို 'အနွေ' ဟု အပြစ်တင်မှာ သေချာသည်။ ရည်းစားရှိသော၊ ရည်စားနှင့် ဓမ္မစိတ်ကောက်နေသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို လူကြီးတွေ အသိခံပြီး သည်းသည်းလှုပ် ဖြစ်ပြတာကို ဘယ်သူကမှ လက်ခံချင်ကြမည်မထင်။ ပိုဆိုးတာက ကိုကိုသာ ကျန်ရစ်ဖြစ်လို့က ကြီးကြီးခမျာ သူ့အကြံအစည်နှင့်သူ ရွှေစင်မေမေဆီ သွားခဲ့ စကားထည့်ခဲ့တာတွေအတွက် ကိုကိုကိုပဲ ဆူပူမှာဖြစ်သည်။

“သူ ရပ်စောင့်နေတယ် ကိုကို ... ကိုကို သူ့ကို မကြည့်လိုက်နဲ့နော် ... ကျွန်မလည်း သူ့ကို မကြည့်ဘူး”

ကိုကိုသည် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း တော်လှောင်းတဲ့ အမည်သိထားသော ရွှေစင်ချစ်သူ၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါ။ တမင် အနိုင်ယူသည့်အကြည့်မျိုး ဖြစ်သွားမှာကို အလိုလို စိုးရိမ်၍တည်း။

***

ကိုကိုကိုသာ တိတ်တိတ် ကြိတ်မှာခဲ့ပေမယ့် ကိုကို ခြံဖွင့်ပေးထားနှင့်သော သူ့ကားထဲ မဝင်ခင်မှာ ရွှေစင်ဖြာသည် ဆံပင်တွေကွယ်၍ သူ့ကို ခိုးကြည့်မိပါသည်။

အံ့ဩသော၊ ဝေခွဲမရသော၊ မယုံကြည်နိုင်သော၊ တွေဝေသွားခဲ့သော၊ ဆုံးဖြတ်ရခက်သော မျက်နှာပြင်တစ်ခု။ နောင်တရသွားသော မျက်လုံးအရိပ်များ။ အရင်ကလို ဇိုးခနဲ ဇက်နဲ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း သူမကို လာဆွဲခေါ်ဖို့တောင် ခြေလှမ်းမပြင်ရဲတော့သည့်လူတစ်ယောက်ရဲ့ တွန့်ဆုတ်သွားမှု။ အဲဒါတွေကို အရသာရှိရှိကြည့်ပြီး ဖြစ်ပေါ်လာသော ကျေနပ်မှုတစ်ခုကို မြို့သိပ်မှာ တိတ်တဆိတ် ပြုံးမိ၏။

နောက်က တစ်ချိန်လုံး ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်လာပြီးနောက် ရွှေစင်ဖြာ၏ အိမ်ရှိရာ လမ်းချိုးမှာ ရပ်ကျန်ခဲ့သည့် ဆော်လူဝင်းကို သူမ ဒီတစ်ခါ အနိုင်ရတော့မည်ဟု ရွှေစင်ဖြာက အဲဒီနေ့မှာ အကြီးအကျယ် ယုံကြည်သွားခဲ့ပြန်သည်။

***

တော်လှဝင်းသည် သူ့ရှေ့က အမျိုးသမီးထံမှ အေးစက်စက်မျက်နှာကို မယုံကြည်နိုင်စွာ ငေးကြည့်နေမိ၏။ ပြောင်းသွားလိုက်တာ။ ကိုယ်တို့ မတွေ့ရတာ ဘယ်လောက်များ ကြာသေးလို့လဲ။ မင်း ပြောင်းလဲသွားလိုက်တာ။ ဘယ်အရာကများ ခင်ရဲ့ ကိုယ့်အပေါ် တွယ်တာခြင်းတွေကို ဒီလောက်ထိ ပြောင်းလဲခဲ့သလဲ။

“စကားပြောမလို့ဆို ရွှေစင်္ကြံ ... ပြောလေ”

မနေ့ကညနေမှာ သူ့ကြိုခဲ့ရသည့် မြင်ကွင်းတစ်ခုအကြောင်း တမင်မမေးဘဲ မေ့ပစ်လိုက်၏။

“မနက်ဖြန်မနက် ... ရှင် လာကြိုချင်ကြပါ ... ကျွန်လက်ခံတယ် ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ အလုပ်အပျက်မခံနိုင်အတွက် ရှင်နဲ့စကားပြောဖို့ အချိန်မပေးနိုင်ဘူး ... ဒီထောင့်

ညနေဖက်လာကြိုတဲ့အခါမှသာ ရှင်ကို အချိန်ပေးပြီး စကားပြောနိုင်မယ် ... ရှင် ပြောစရာတွေ ရှိရင်လည်း ရှိမယ် ... မရှိရင်လည်း မရှိဘူး ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်မမှာတော့ ပြောစရာတွေ အများကြီးရှိနေတယ်”

အဲဒီနေ့ပဲ ညဖက်မှာ သူ အရဲစွန့်ပြီး ဖုန်းဆက်တော့ မထင်မှတ်ခဲ့ပေမယ့် ရွှေစင်္ကြံက သူ့ဆီကဖုန်းကို စောင့်နေကြောင်း သိခွင့်ရသည်။ တစ်နေ့လုံး တောင့်တခဲ့ရတဲ့ချစ်သူအသံဟာ သူ့အတွက် ချိုမြိမ်နေခဲ့ပါဘူး။ သို့သော် တော်လှဝင်းကတော့ အဲဒီအသံကလေး ကြားခွင့်ရတာနဲ့တင် တစ်နေ့လုံး ခံစားခဲ့ရသမျှတွေ မေ့သွားသတဲ့။ ဘယ်လောက် အံ့ဩစရာကောင်းသလဲ။

အခုတော့ ဒီနေ့မနက်မှာ ခပ်တည်တည် အေးစက်စက်မျက်နှာကလေးနဲ့ သူ့ကို တစ်ချက်မှ ရယ်ပြခြင်းမရှိသောချစ်သူကို သူ့ဆိုင်ကယ်ဖြင့် ရုံးအရောက် လိုက်ပို့ခွင့်တော့ ရခဲ့ပြီ။ ညနေဖက်မှာ သူမ ကြိုတင်ပြောထားခဲ့သည့်အတိုင်းပင် သူမဘက်မှ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးမည့်စကားတွေကို နားထောင်ပေးဖို့ သူက အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ထားခဲ့ပြီးပြီဖြစ်၏။

“အရင်ဆုံးပြောချင်တာက ... ရှင် ကျွန်မကို ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ တွဲနေသလဲဆိုတာ သိချင်တယ်”

ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ တွဲသလဲတဲ့။ အင်မတန်ရိုးစင်းတဲ့ မေးခွန်းပဲ ချစ်သူကလေးရဲ့။

www.burmeseclassic.com

ရွှေစင်ဖြာ (သေးတက္ကသိုလ်)

“ကိုယ့်ဘဝမှာ ... ကိုယ် တကယ်မချစ်ဘဲနဲ့ ဘယ်မိန်းမလေးကိုမှ တွဲဖို့ မစဉ်းစားခဲ့ဘူး ရွှေစင်ဖြာ ... ကိုယ် မင်းချစ်လို့ ကိုယ့်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောချစ်သူအဖြစ် လက်တာပေါ့ ... ဘာရည်ရွယ်ချက်များ ရှိဦးမလဲ”

“အင်းလေ ... ယုံရဦးမှာပေါ့”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲကွာ ... ကိုယ့်မှာ ဘာမယုံကြည်စရာ အချက်တွေ နေလို့ ဒီလို ခန့်တာလဲ”

“ရှင်ကို ကျွန်မ ယုံလိုက်ရမှာ ကြောက်သွားပြီ ... အင်းသိပ်မကြာသေးဘူး ... လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ရက်ကျော်က ကဗျာကဗျာကဗျာ ... အဲဒီနေ့ကတည်းကစပြီး ရှင်ပြောစကားတွေ ရှင်နဲ့ သက်ဆိုင်သမျှတွေ အရာရာတိုင်းကို ရမှာ ကြောက်သွားပြီရှင်”

“ကိုယ် ... အဲဒီလိုဖြစ်ဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး ... ရွှေစင်ဖြာကတိပေးချိန်အထိ ကိုယ့်စိတ်ရင်းအမှန်အတိုင်း ကတိပေးခဲ့တာပါ ... ဒါပေမဲ့ ... နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ ကိုယ့်ကယ်ကိုယူပြီး ဝပ်ရှော့သွားပို့ချိန်ရောက်တော့ သူတို့ ခဲ့ရမှာ ကိုယ် အရမ်းစိတ်မချ ဖြစ်သွားခဲ့မိတယ် ... ခြေလှမ်း ငါးလှမ်းတောင်မပြည့်ခင် ကိုယ် နောက်ကြောပြန်လှည့်မိတယ် ... ကိုယ့်ဆိုင်ကယ်ကြီးကို ဝပ်ရှော့တွေ ဝိုင်းကြည့်တာထားတော့ ... အဲဒီထဲက ဆပ်သေတ္တာ

ကောင်က ယူစီးမှာ ... တစ်ခုခု မလိုလားအပ်တာတွေ အဲဒီကောင်ကြောင့် ဖြစ်သွားမှာ ကိုယ် မလိုလားဘူး ... ကိုယ့်ဆိုင်ကယ်ကို ပြင်တိုင်း အမြဲတမ်း ကိုယ့်ဝပ်ရှော့မှာ တစ်နေ့ကုန်နေကျပဲ ... သူ့ကို ကိုယ့်မျက်စေ့အောက်က ဘယ်တော့မှ အပျောက်မခံခဲ့ဖူးဘူး ... ကိုယ်မရှိဘဲနဲ့ သူများ လက်ထဲ မထားခဲ့ဖူးဘူး ... အဲဒီလို စိုးရိမ်စိတ်တွေရဲ့ ဖိစီးတဲ့ဒဏ်ကို ကိုယ်တောင် မခံနိုင်ခဲ့ဘူးကွာ ... သူ့ဆီ နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်မိတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်ခြင်း တစ်ဝက် ... ရွှေစင်ဖြာကို သတိရခြင်းတစ်ဝက်နဲ့ အဲဒီရက်တွေကို ဒီဆိုင်ကယ်ကြီးနားမှာ ကုန်ဆုံးခဲ့တဲ့အတွက် ကိုယ့်ကို ရွှေစင်ဖြာ စိတ်ဆိုးနေလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကိုယ် နားလည်ပါတယ်”

ရွှေစင်ဖြာသည် နာကျည်းစွာ မှဲပြုံးပြုံးလိုက်မိ၏။ ဆင့်အင်း။ ရှင်ကို စိတ်ဆိုးဖို့ မလိုတော့ဘူး။ ရှင်ရဲ့ စိတ်ရင်းအမှန်ဆို သိသွားရတဲ့အတွက် ကိုယ့်စိတ်ကို တမင်ညှင်းဆဲရာရောက်တဲ့ စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်ခြင်းတွေကို ကျွန်မ တကယ်ပဲ မေ့ထားလိုက်ဖို့ တွေ့။

သူက စားပွဲပေါ် ယုတ်တင်ထားသော သူမ၏ ဆက်ပေါင်းများဆီ သူ့လက်အနံ့ဖြင့် အုပ်ကိုင်နှစ်သိမ့်ဖို့ ကြိုးစားလေသည်။ ရွှေစင်ဖြာက ဆတ်ခနဲ သူ့လက်တွေ့အောက်မှာ သူမ၏

လက်တွေ့ကို ရုန်းထွက်ပြီးနှင့်ပြီ။ ထိုအခါ သူ့မျက်လုံးတွေထဲ
တောင်းပန်တိုးလျှိုးမှုအပြည့်နှင့် ငေးကြည့်နေခဲ့၏။

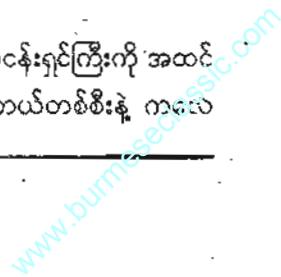
“ရှင်မှာ ကိုယ်တကယ် ချစ်မြတ်နိုးပါတယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမ
တစ်ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ချင်တဲ့ စိတ်ဆန္ဒကော ရှိရဲ့လား
ကျွန်မ အမှန်အတိုင်း သိချင်တယ် ...”

“ဘယ်သူမဆို ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို ပိုင်ဆိုင်ချင်တဲ့စိတ်
ရှိမှာပဲ ... ကိုယ်လည်း ကိုယ့်ချစ်သူကို ပိုင်ဆိုင်ချင်တဲ့ စိတ်
ဆန္ဒအပြည့်နဲ့ပေါ့ ... မယုံရင် ကိုယ့်ကို အခု လက်ထပ်လိုက်
ပါလား ... ကိုယ် မင်းကို လက်ထပ်ဖို့ နောက်တွန့်နေမှာ
မဟုတ်ဘူး ... သူများလက်ထဲကို ကိုယ့်ချစ်သူတော့ အ
မခံနိုင်ဘူး ... ဒီနေ့ဖြစ်ဖြစ် မနက်ဖြန်ဖြစ်ဖြစ် မေမေ့ကိုပြော
ပြီး မိန်းမ တောင်းခိုင်းရတော့မလား ... ပြော ... ရွှေစိုင်း
နဲ့ကိုယ့်အကြောင်း မေမေ့ကိုတောင် ကိုယ် အသိပေးထား
ပြီးတာ သိပ်မကြာသေးဘူး ... ကိုယ့်ကို ဘာလို့ မယုံကြည်
ရသလဲ ... ကိုယ် စဉ်းစားမရဘူးကွာ ... ကိုယ် ရွှေစိုင်း
ကို တကယ်ချစ်တာပါ ... လက်ထပ်ဖို့အထိတောင် ချစ်
ရွယ်ထားတာပါ ... အပျော်တဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး ...
နောက်ထပ် ဘာစကားလုံးတွေသုံးပြီး ကျိန်ပြုရဦးမလဲ”

“လွယ်လိုက်တာ ... မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဒီလိုပဲ အမှန်
တောင်းခိုင်းပြီး လက်ထပ်ယူဖို့ ကြံစည်တဲ့ အကြံအစည်

လောက် လွယ်တာမရှိဘူးနော် ... ကဲ ... ထားပါတော့
အဲဒါကို ... အကယ်၍ လက်ထပ်ကြပါပြီတဲ့ ... ရှင်မှာ အဲဒီ
မိန်းမ အထင်ကြီး အားကိုးစရာ အရည်အချင်း ဘာရှိသလဲ
ဦးနှောက်သိပ်မသုံးတဲ့ မိန်းမတွေကတော့ မိဘချမ်းသာ
တာကို အထင်ကြီးပြီး မိဘအမွေတွေကိုရမယ်ဆိုတဲ့
မျှော်လင့်ချက်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ စိတ်ကူးရင် စိတ်ကူးကြလိမ့်
မယ် ... ကျွန်မကတော့ မိဘချမ်းသာတာကို မမက်မော
ဘူးရှင် ... ကျွန်မက အလုပ်အကိုင် မယ်မယ်ရရရှိတဲ့
ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုသာ ယုံကြည်မယ် ... အထင်
ကြီးမယ် ... အားကိုးချင်တယ် ... အလုပ်လက်မဲ့ ယောက်ျား
တစ်ယောက်နဲ့တော့ လက်မထပ်ပါရစေနဲ့ ... အလုပ်တစ်ခု
ကို လက်ကြောတင်းအောင် မလုပ်လိုတဲ့ ယောက်ျားတစ်
ယောက်လက်ထဲ မိဘအမွေပုံကြီး ရောက်လာတော့ရော
သူက ထိုင်စားနေရုံကလွဲရင် ဘယ်လို ငှင်းနှီးလုပ်ကိုင်ရမလဲ
ဆိုတာကိုမှမသိတာ ... ပိုဆိုးတာက သူ့ယောက်ျားက ဘာ
အလုပ်မှ မလုပ်ဘူးလို့ လူတွေ ဝေဖန်ကြမှာကို ကာယကံ
ရှင်က ရှက်မရှက်တော့မသိဘူး ... ကျွန်မတော့ အလွန်
ရှက်တာရှင် ...”

“ရှင်းရှင်းပြောပါ ... ကိုကိုဆိုတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးကို အထင်
ကြီးတယ် ... ကိုယ့်ကိုတော့ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနဲ့ ကလေး

ရိုက်နေတဲ့သူမို့ အထင်မကြီးဘူးဆိုတဲ့သဘောပဲ မဟုတ်လား”

တော်လှဝင်းသည် နာနာကြည်းကြည်းပင် ထိုစကားကို မေးပစ်လိုက်တော့သည်။

“ကျွန်မ အထဲက ပြောသားပဲ ... ကိုကိုဆိုတာ မတွေ့ခင်ကတည်းကပြောတာ ... ရှင်နဲ့ ချစ်သူမဖြစ်ခင်ရော ... ချစ်သူဖြစ်ပြီးတော့ရော တစ်ချိန်လုံး ပြောနေတဲ့စကားလေး ... ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ပိုက်ဆံရှိရုံနဲ့ အထင်မကြီးဘူးသူဟာ ... အရည်အချင်းရှိပြီး အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ချင်တဲ့စိတ်လည်းရှိရမယ် ... ယောက်ျားမာန အပြည့်လည်း ရှိရမယ် ... အဲဒီလိုယောက်ျားမျိုးဆိုရင် ကျွန်မက အလိုလိုချေရင်း အထင်ကြီးပြီးသား”

သူသည် မာနကြီးစွာပင် သူ့ရင်ထဲမှာ အဆင်သင့်နဲ့ ခဲ့ပြီးဖြစ်သော စကားလုံးများကို တမင် မြို့ချပစ်လိုက်တော့လောက်ကြီးမှာ ကိုယ့်အပေါ် တစ်ခက်ကလေးမှ အထင်ကြီးစိတ်အားကိုးစိတ်၊ ယုံကြည်စိတ်မရှိတဲ့မိန်းမတစ်ယောက် ယုံအောင် သူ့ဘယ်စကားနဲ့မှ ထပ်၍ ကျိန်ဆိုမပြလိုတော့ချေ။

မင်းက အချစ်ဆိုတာကို နောက်ပိုထားတတ်တယ်။ ကိုယ်က တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ယုံကြည်ချမ်းမြတ်နိုးကြခြင်းတည်းဟူသော အကြောင်းအရာကိုသာ ဦးစားပေးတတ်တယ်။

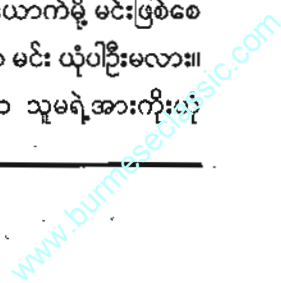
ကိုယ်ကလည်း ယောက်ျားမာနရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ မင်းဆီက ကိုယ့်ကို အထင်သေးတဲ့စကားတွေ စပြီး ကြားလိုက်ရကတည်းကိုက ကိုယ်ဟာ မင်းသိအောင်တိုယ် အလုပ်တစ်ခုလုပ်ဖို့ ကြံစည်ကြိုးစားနေပြီဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောမပြချင်လောက်အောင် စိတ်ပျက်ခဲ့မိပြီ။

မင်းက ကိုယ့်ကို တကယ်ချစ်ရိုးမှန်ရင် ကိုယ်ဟာ အလုပ်အကိုင်မရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ပါစေ။ မင်းလက်ထပ်ရဲရမှာပေါ့။ ကိုယ့်မှာရှိနေတဲ့ မဖြစ်စလောက် အပြစ်တစ်ခုတို့ လွှတ်လျှူရှုနိုင်ရမှာပေါ့။ ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ရမှာပေါ့။

ကိုယ်က အဲဒီလို သတ်မှတ်တယ်။

သို့သော် မင်းကတော့ ကိုယ် သတ်မှတ်သလို ဖြစ်လော့ခဲ။ သူ့အပေါ် ချစ်ခြင်းဆိုတာကို တမင် မေ့ထားရက်သူတည်း။ သူ့ကို အမြဲ အယုံအကြည်ကင်းမဲ့ကာ အထင်သေးချင်နေသူတည်း။ ရက်စက်တဲ့ ရွှေစင်ဖြာပဲ။

မင်းကသာ ကိုယ့်ကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် ကိုယ်ကလည်း မခံချင်စိတ်ရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်မို့ မင်းကို ချစ်ရသော သူတစ်ယောက်မို့ ချစ်သူရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒ ဟူသမျှကို ဖြည့်ဆည်းလိုသော ယောက်ျားတစ်ယောက်မို့ မင်းဖြစ်စေချင်သလိုဖြစ်လာရပါစေမယ်လို့ အာမခံရင်ရော မင်း ယုံပါဦးမလား။ မပြောတော့။ လက်ထပ်ပြီးသောအခါ သူဟာ သူမရဲ့အားကိုးပုံ

ကြည်တိုက်သော ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်လာစေရမယ်ဆိုတဲ့ အကြံအစည်များကို သူမ သိအောင် မပြောတော့ပါ။

ရွှေစင်ဖြာသည် သူ့ကို တကယ် အပြည့်အဝ ချစ်ခဲ့သည်မှန်လျှင် သူ့ကို အလုပ်အကိုင်မရှိမှန်းသိရက် လက်ထပ်ရဲရမည် နောက်ပိုင်း အဖြစ်အပျက်များကို သူက ကြိုပြောမပြထားချင်။ သူမနဲ့ လက်ထပ်ပြီးတဲ့အခါမှာသာ သူ ဘာတွေ လုပ်ကိုင်နေခဲ့ပြီးပါပြီ ဆိုတာ သူမ သိပြီး အံ့ဩသွားစေချင်သည်။

ယခုတော့ သူနဲ့သူမတို့၏ မာနချင်း အားပြိုင်မှုက မသိမသာရော သိသိသာသာပင် ကြီးထွားလာခဲ့ပေပြီ။

“တော်လူ ... ရှင် အခုထိ အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ မစဉ်းစားသေးဘူးလား ... ဒါမှမဟုတ် အခုထက်ထိ အလုပ်လုပ်ဖို့ ဘာတစ်ခုမှ မပြင်ဆင်ဘူးလား ... ဟင် ... တကယ်ဆို ကျွန်မကိုချစ်ရင် ကျွန်မ ဘာကို တန်ဖိုးထားသလဲ ... အဲဒါကို ရှင် နားလည်ပေးနိုင်ရမှာပေါ့ ... ကျွန်မရဲ့ ဆန္ဒတချို့ကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ရမှာပေါ့ ... နောက်ပြီး ကျွန်မတို့ရဲ့ အနာဂတ်အတွက် ပြင်ဆင်သင့်တာပေါ့ တော်လူရယ် ... အဲဒါကို နားလည်စမ်းပါ ... ”

“ကိုယ့်မှာ အလုပ်ရှိတယ်လေ ... ဒီဆိုင်ကယ်ကို သူ့အလုပ် ... ရုပ်ရှင်မင်းသားတွေ မရိုက်ရဲတဲ့ ဗွီဒီယိုကားထဲထ ဆိုင်ကယ်စတန့်စီးခန်းတွေမှာ သူငယ်ချင်းတွေ တိုက်တွန်း

ရှင် ဝင်လူစားထိုးပေးတဲ့အလုပ် ... ပြီးတော့ ချစ်သူတစ်ယောက်ကို အကြိုအပို့ လုပ်ပေးဖို့အလုပ် ရှိနေသားပဲ ... တခြား ဘာအလုပ်ကိုလုပ်ဖို့ ကိုယ် စိတ်မဝင်စားဘူး ... ရွှေစင်ဖြာက အဲဒီအတွက် ကိုယ့်ကို အထင်မကြီးဘူးမဟုတ်လား ... ရပါတယ် ... ကိုယ်က မိန်းမတစ်ယောက် အထင်ကြီးဖို့အတွက် ရုံးခန်းထဲမှာထိုင်ပြီး ဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ စကားပြောရ ... ဦးနှောက်စားတဲ့ စီးပွားရေးပညာတွေကို တွက်ချက်ရတဲ့အလုပ်မျိုးကို စိတ်အပင်ပန်းခံပြီး လုပ်မပြနိုင်ဘူး ကိုယ့်စိတ်တွေကို ချုပ်နှောင်ထားချင်ဘူး ... ကိုယ်က စိတ်ထင်ရာကို ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနဲ့ လျှောက်သွားနေချင်တာ ... တစ်နေရာထဲမှာ ဣန္ဒြေကြီးနဲ့ ထိုင်မနေချင်ဘူး”

ရွှေစင်ဖြာသည် ယခုထိတိုင် ခေါင်းမာနေဆဲဖြစ်သော သူမ၏ချစ်သူကောင်ကလေးအား လက်လျှော့လိုက်ခဲ့ပြီ။ ဘာကို အရွံ့တိုက်ချင်မှန်းမသိ အရွံ့တိုက်နေတာကိုလည်း နားလည်နေခဲ့ပြီ။ သူဟာ ဘယ်တုန်းကမှ သူမရဲ့စကားကို နားမထောင်ခဲ့သူ။ သူမရဲ့ဆန္ဒတွေကို လိုက်လျော့ခြင်း နည်းပါးခဲ့သူ။ ‘ကတိ’တစ်ခုကို လွယ်လွယ်ပေးတတ်ပြီး လွယ်လွယ်ဖျက်တတ်သူလည်း ဖြစ်နေသေးရာ သူက စိတ်ပြောင်းပြီး အခု သူ့လိုချင်တဲ့ ကတိမျိုးပေးပါပြီတဲ့။ သူ့ကို ယုံသင့်ပါတော့မလား။ ပြီးတော့ သူ့ဘဝမှာ သူမထက် ဆိုင်ကယ်တစ်စီးကို ဝိုတွယ်တာ မက်မောနေခဲ့သေးရာ အဲဒီ

လို အဖြစ်အပျက်ကိုက တော်တော်မခံချင်စရာကောင်းလှပါသည် ဟု ရွှေစင်ဖြာက ယူဆပြန်သေးသည်။

“တစ်နေ့နေ့မှာ ... ကိုယ်စိတ်ပြောင်းပြီး ရွှေစင်ဖြာ အထင်ကြီးတဲ့ အလုပ်အကိုင်ရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဘဝထို ခံယူချင်ရင်လည်း ခံယူမိမှာပဲ ... အခုထိတော့ ကိုယ် အလုပ် လုပ်ဖို့ စိတ်မဝင်စားသေးတာ အမှန်ပဲ”

“တော်လူ ... ရှင်ဟာ ကျွန်မရဲ့ ဒီလောက်ကလေး လိုလား တောင့်တတဲ့ဆန္ဒကိုတောင် မဖြည့်ပေးချင်ရင် ရှင့်ကို အချစ် ဆိုတာကိုရော ကျွန်မက ယုံရတော့မလား”

“မယုံရင် ကိုယ့်ကို လက်ထပ်လေ ... ကိုယ့်ဘဝမှာ ကိုယ် တကယ်ချစ်တဲ့မိန်းမကိုမှ လက်ထပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထား ပြီးသား ... အဲဒီမိန်းမက မင်းပဲ ... မင်းကလွဲရင် ဘယ်သူ မှလည်း မချစ်ဘူး ... လက်လည်း မထပ်ဘူး ... ”

“ဒါဖြင့် ... အခုလောလောဆယ် ရှင့်စကားတွေက အမှန် တွေပါလို့ ကျွန်မ ယုံကြည်သွားအောင် ရှင် တစ်ခုတော့ ကျွန်မကို လိုက်လျောပေးနိုင်မလား ... ရှင့်ရဲ့ အသုံးမကျ တဲ့မာနတွေကို မေ့ပြီးတော့လေ”

သူ တစ်ချက် တွေဝေသွား၏။ သူ့မျက်လုံးတွေက ဘာများပါလိမ့်ဟု တွေးဆကြည့်နေဟန်ရှိသည်။ ရွှေစင်ဖြာကတော့ နောက်ဆုံးအကြိမ်၊ အင်း ဟုတ်သည်။ အဲဒီနောက်ဆုံးအကြိမ်ဆိုတဲ့

စကားကို ဘာလို့ သုံးရသလဲဆိုတော့ ဒီတစ်ခါ သူမရဲ့တောင်းဆို ချက်ကိုမှ သူ့ဘက်က မလိုက်လျောနိုင်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင် သူ့ကို လမ်းခွဲ ဖို့သာ ပြင်ဆင်ရတော့မည်ဖြစ်၍တည်း။

ယိုးကြောင့်ပင် ရွှေစင်ဖြာသည် သူမ၏ နောက်ဆုံး အကြိမ် တောင်းဆိုသော သူ့ဘက်က လိုက်လျောရမည့် သူမ၏ ဆန္ဒတစ်ခုကို မမျှော်လင့်တကြီး တောင်းဆိုခဲ့မိတော့သည်။ အို၊ သူ့ဆီက အဖြေကို ရင်ခုန်ခဲ့ရတော့ကွယ်။

“ရှင့် ... ဆိုင်ကယ်ကြီးကို ကျွန်မနဲ့ယှဉ်တိုင်း ရှင်က ဦးစား ပေးလွန်းလို့ ကျွန်မ မှန်းတယ် ... ဒီတော့ ... ရှင် ကျွန်မကို တကယ်ချစ်ရင် အဲဒီဆိုင်ကယ်ကြီးကို ဒီရက်ပိုင်းတွေအတွင်း ရတဲ့ဈေးနဲ့ ရောင်းပစ်လိုက်ပါ ... သူ့ကို ရောင်းပြမယ်ဆို ရင်တော့ ရှင့်ကို ယုံကြည်မိမှာပဲ ... ဘာဖြစ်လဲ ... ရှင့်မှာ စီးစရာဆိုင်ကယ်မရှိတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ ... ကျွန်မကို အရင်ကလို လာကြိုမြဲတိုင်း ကြိုလေ။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် သွားချင်တဲ့နေရာတွေဟာ ဆိုင်ကယ်ရှိမှ သွားလို့ရတာမှ မဟုတ်တာ ... ငှားစီးစရာ တက္ကစီတွေမှ ပေါလွန်းလို့ ... နော် ... တော်လူ ... အဲဒီဆိုင်ကယ်ကို ရှင် တွယ်တာနေ သမျှ အလုပ်လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးမိမှာလည်း မဟုတ်ဘူး ... ဒီတော့ သူ့ကို သံယောဇဉ်ဖြတ်ပြီး ရောင်းပစ်လိုက်ပါ”

“အဲဒါဆိုရင် ရွှေစင်ဖြာက ကိုယ်အလုပ်မရှိလည်း ကိုယ့်ကို

လက်ထပ်မယ်ပေါ့ ... ဒီလို အပေးအယူနဲ့လား”
ရွှေစင်ဖြာသည် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်တော့ဟု ဆုံးဖြတ်
လျက် သူ့အမေးကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ဖို့ ဝန်မလေးခဲ့ပါ။

“ဟုတ်တယ် ... ရှင့်ဆိုင်ကယ်ကို ရောင်းတဲ့နေ့ဟာ ကျွန်
ရှင့်ကို လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တဲ့နေ့ပဲ”

သူသည် ခြောက်ကပ်ကပ်အသံဖြင့် ရယ်လိုက်လေ
သည်။ သူ့ချစ်သူကလေးဟာ အခုထိ အဓိပ္ပါယ်မရှိတဲ့ ရူးသွပ်မှုတွေ
နဲ့ သူ့ကို နှိပ်စက်ချင်တုန်းပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ သက်မဲ့ဆိုင်ကယ်တစ်စီး
အပေါ် မလိုမုန်းထားရှိချင်သလဲ။ သူမနဲ့ဆိုင်ကယ်နဲ့ ယှဉ်ရင် ဆိုင်
ကယ်ကို ပိုဦးစားပေးလွန်းသတဲ့။ အဲဒါတော့ ကိုယ့်ရဲ့ ပြင်မရတဲ့
အားနည်းချက်ပဲ ရွှေစင်ဖြာ။

“ကိုယ် တစ်ခုမေးပါရစေ ... အကယ်၍ မင်းက ကိုယ့်ကို
လက်ထပ်ရင် ... ဟို ကိုကိုဆိုတဲ့လူကို လက်ထပ်ဖို့ ဆုံး
ဖြတ်မှ မဟုတ်လား”

သူမသည် သူ့မေးခွန်းကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် အမှန်အတိုင်း
ဖြေခဲ့သည်မှာ မယုံကြည်နိုင်စရာပင် ဖြစ်တော့သည်။

“ဟုတ်တယ် ...”

ဟု သူမ ဝန်ခံသွားခဲ့သည်။

ထိုအခါ သူ့ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက်သွားတော့
မတတ် အက်ကွဲနာကျင်သွားခဲ့လေသည်။ ကြည့်စမ်း။ ဘယ်

လောက် ထင်မှတ်ထားစရာမကောင်းတဲ့အဖြစ်လဲ။ တော်လူဝင်း
ဆိုတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် သည်းသည်းလှုပ် အရူးအမူး တွယ်
တာခဲ့တဲ့ ချစ်သူကလေးရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ၊ နောက်ပြီး ဦးနှောက်
ထဲမှာ သူတစ်ယောက်တည်းကို နေရာပေးထားခဲ့တာမှ မဟုတ်
တာ။

နောက်ထပ် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အထင်
ကြီးပြီး သူမရဲ့ဦးနှောက်ထဲမှာ နေရာပေးပြီးနေခဲ့ပြီ။ နောက်တော့
ဦးနှောက်နဲ့ ဆုံးဖြတ်မှုနဲ့ နှလုံးသားထဲမှာပါ နေရာပေးဖို့ ပြင်ဆင်
နေခဲ့ပြီ။

သူ့အတွက် ပြိုင်ဘက်ဆိုတာကို သူမကပဲ ရှာဖွေပေး
ခဲ့တာ။ သူ့ချစ်သူကလေးကပဲ အဲဒီပြိုင်ဘက်ကို သူ့ထက်သာ
အမှတ်တွေ ပေးခဲ့တာ။ ဘယ်သူ့ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်မှ မပါတဲ့ သူမရဲ့
ဆုံးဖြတ်ချက် အစစ်အမှန်နဲ့တဲ့။ ရွှေစင်ဖြာရဲ့ မေမေ စောင့်ကြည့်နေ
သော ရွှေစင်ဖြာရဲ့ ရွေးချယ်မှုတဲ့။

တော်လူဝင်းသည် အတ္တကြီးတယ်ပဲ ပြောပြော။ သူ
ချစ်သူဟာ သူ့ကို တကယ်ချစ်သည်ဆိုလျှင် သူ့အတွက် ပြိုင်ဘက်
တောင် မရှိအောင် သူတစ်ယောက်ထဲကိုသာ စဉ်းစားရွေးချယ်စေ
ချင်သူတည်း။

“ရှင့်မေးခွန်းကို ကျွန်မ ဖြေပြီးပြီ ... ကျွန်မ မေးခွန်းတိုတော့
ရှင် မဖြေသေးပါလား ... တော်လူ ... သိပ်ကော်ခဲနေသလား”

“ဟုတ်တယ် ... အင်မတန်မှ ခက်ခဲနေခဲ့တယ် ... ကိုယ့်ဘဝမှာ ကိုယ်ချစ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ကိုယ် စွဲလန်းတွယ်တာတဲ့ အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို စွန့်လွှတ်ရမဲ့အလုပ်ဟာ တခြားလူတော့ မသိဘူး ... ကိုယ့်အတွက်တော့ အဖြေပေးရ ခက်တယ် ... ဒါပေမဲ့ သိပ်မကြာစေရပါဘူး ... ကိုယ်မင်းအတွက် အဖြေကို ပေးဖြစ်အောင် ကြိုးစားမှာပါ”

“ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း ... တော်လူ ကျွန်မကို လာကြိုစရာမလိုပါဘူး ... လိုက်ပို့စရာလည်း မလိုဘူး ... ကျွန်မကို လာတွေ့စရာလည်း မလိုဘူးလို့ ကြိုတင်မှာထားမယ် ... တော်လူ ကျွန်မကို လာတွေ့တဲ့နေ့ဟာ ကျွန်မ တောင်းဆိုထားတဲ့ ဆန္ဒတစ်ခုကို လိုက်လျောပြီးတဲ့နေ့ပဲ ဖြစ်ချင်တယ် ... ဘောပေါက်လား တော်လူ ... ရှင်ဆိုင်ကယ်ကြီးကို ရောင်းပြီးတဲ့နေ့ဟာ ရှင်နဲ့ကျွန်မ ပြန်တွေ့ရမဲ့နေ့ပဲ ... ကဲ ... ပြန်ကြရအောင် ... ကျွန်မဘာသာ ကားငှားပြီး ပြန်တော့မယ် အလာတုန်းက ကျွန်မမုန်းတဲ့ ဒီဆိုင်ကယ်ကို မစီးချင်ဘဲ စီးခဲ့ရပြီးပြီ ... အပြန်မှာ မစီးပါရစေနဲ့ ... သူ့ကို ကျွန်မမလိုလားဘူးလို့ ပြောပြီးပြီနို့ ကိုယ်မလိုလားတဲ့ အရာဝတ္ထုတစ်ခုနဲ့ လုံးဝ သက်ဆိုင်ဖို့ မလိုတော့ဘူးလို့ ကျွန်မ ယူဆတယ် ... ဒီတော့ ကျွန်မဘာသာ တက္ကသိုလ်ပဲ အိမ်ပြန်ထားမယ်”

“ကိုယ် ... အနောက်က ပုဂံလားနွဲ့ရှိမလား”

ရွှေစင်ဖြာသည် တော်လူထံမှ အားပျော့သော အသံ သဲ့သဲ့ကလေးကို တွေ့ခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သွားရ၏။ ဟင်အင်း၊ မတွေ့ဝေနေတော့။ ဒီတစ်ခါ တွေ့ဝေရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိတ်သေပစ်ဖို့ပဲ ကောင်းလိမ့်မည်။

“သဘောပဲ ... လိုက်ချင်လိုက်ပေါ့”

ရွှေစင်ဖြာသည် သူ့ပုံရိပ်ကလေးကို မကြာခဏ လှည့်ကြည့်ကာ ပြန်ခဲ့ရသော အိမ်အပြန်လမ်းကို တစ်သက်မမေ့တော့။ သူ့ကို နှလုံးသားထဲမှာ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ချစ်ခဲ့သည် မှန်သော်လည်း သူ့အတ္တကိုတော့ မုန်းသည်။ သူမနဲ့အပြိုင် မာနထားတတ်သော သူ့ကို မဟုတ်ဘူး။ သူ့မာနများကိုသာ သူမ မုန်းတာဖြစ်ပါသည်။

သူနဲ့သူမ၏ မာနအားပြိုင်မှုမှာ ဘယ်သူ့ အနိုင်ရမှာပါလိမ့်။

***

www.burmeseclassic.com

ဤအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပျက်ပြီး တစ်လခန့် သူမတို့ မထွေ့ဖြစ်ကြသည့်အကြောင်းက ပြောစရာမလို။ သူမတို့ ဆိုင်ကယ် ရောင်းတဲ့နေ့ဟာ သူမနဲ့သူတို့ ပြန်တွေ့မနေ့၊ သူမတို့ သော သူမနဲ့သူတို့ လက်ထပ်ဖို့ကို သူမက လက်ခံမည့်နေ့ဖြစ် သူ လာမတွေ့မချင်း ဘာကြောင့် လာမတွေ့သေးသလဲဆိုတာ သူမ ဝမ်းနည်းစွာ နားလည်လျက်ပင်။

ချစ်သူနဲ့ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးကို ယှဉ်ရွေးရာမှာ သူမ ကြောင့် ဒီလောက် တွေဝေနေသလဲ။ တကယ်ဆို တွေဝေမနေ တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပဲ။

ဘဝမှာ ဘာအရေးကြီးလဲဆိုတာ သူ သိဖို့တော့ တယ်။ ချစ်သူတစ်ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခြင်းကသာ အရေး ဆုံးဖြစ်ကြောင်း သူ ဘာလို့ မဆုံးဖြတ်နိုင်သလဲ။

သူ့စိတ်ကူးထဲမှာ၊ သူ့အတွေးထဲမှာ သူ့ဦးနှောက် တွေထဲမှာရော သူ့နှလုံးသားထဲမှာပါ သူမတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိမှန်းလည်း သိပါရဲ့။ သို့သော် ဆိုင်ကယ်တစ်စီးအပေါ် ရူးစွပ်တွယ် တာမူနဲ့ယှဉ်လျှင် သူမကို လျစ်လျူရှုတတ်တာတော့ မကောင်းဘူး ဟု ထင်မြင်ယူဆပါသည်။

ရွှေစင်ဖြူသည် ချစ်သူကို လွမ်းဆွတ်လျက် ဖြတ် သန်းရသော အထီးကျန်နေ့ရက်တွေ မကြာခဏ ပိုင်ဆိုင်နေရသော သူမကိုယ်သူမတော့ ဒီတစ်ခါဆုံးဖြတ်ချက် မမှားဘူးဟူ၍ နှစ်သိမ့် နေဆဲတည်း။

ရွှေစင်ဖြူ၏ချစ်သူက အဖြေတစ်ခုကြောင့် သူမ အား လာမတွေ့ခဲ့သော်လည်း တစ်ပတ်လျှင် နှစ်ရက်မျှ အလုပ် ဆင်းချိန်တိုင်း လာကြိုနေတတ်သူတစ်ယောက်တော့ ရှိပြီပင်။

သူက သူမ၏ချစ်သူရဲ့ဖြိုင်ဘက်ဖြစ်သော 'ကိုကို' ဖင် ဖြစ်လေသည်။

“ရုပ်ရှင်ထဲမှာဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်နေရာက လူကြမ်းနေရာ များ ဖြစ်နေမလား မသိဘူး ... ပရိတ်သတ်က မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးကို သိပ်ပေါင်းပေးချစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော် က ကြားဝင်ရှုပ်သလိုများ ဖြစ်နေမလား ... ရွှေစင်”

ဟူ၍ သူက တစ်နေ့မှာ မလုံမလဲတော့ ပြောသား။ သို့သော် ကိုကိုဟာ သူကိုယ်တိုင် မလာဘဲလည်း နေနိုင်တာမဟုတ်

ပဲနှင့် ဤသို့ အရှက်ပြေ ပြောခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ပတ် အထူးချိန်အတွင်းမှာ နှစ်ရက်လောက်တော့ ရုံးဆင်းခါနီးတိုင်း သူ လောလံလေ့ရှိ၏။

ကိုကိုက သူမကို တော်တော်ပဲ နားလည်ထောက်ခံသည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံချင်သည်။ ပြီးတော့ မျက်လုံးတွေ၊ အနီမျက်လုံးတွေထဲမှာ သူမကို တန်ဖိုးထား မြတ်နိုးမှုတွေ ဖုံးကွယ်လို့တောင်မရ။ ချစ်သူရှိပြီးသား မိန်းတစ်ယောက်ကိုကို ဤကဲ့သို့ တွယ်တာနေခြင်းမှာ အဘယ်ကြောင့်နည်း။

“ရွှေစင်က တော်လှဝင်း လာတွေ့မဲ့နေ့ကို ဘယ်လောက် အတိုင်းအတာအထိ ကန့်သတ်ထားမလဲ ... ဘယ်လောက် အထိ မျှော်နေမှာလဲဟင် ... ကျွန်တော် သိခွင့်ရှိမလား ... ကိုကိုက ထိုသို့မေးသောနေ့မှာ ရွှေစင်ဖြာ သူမလိုက်သည်မှာ တော်လှသည် နှစ်လနီးပါးကြာပြီဖြစ်တာလေ သူမအား လာမတွေ့သေးခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။

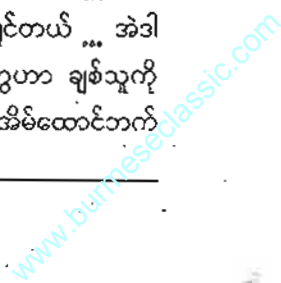
မကြာသင့်ဘူးကွယ်။ ချစ်သူတစ်ယောက်ကို ဆိုင်ရဖို့ ဆုံးဖြတ်ရာမှာ ဒီလောက်ထိ မကြာသင့်တာ အတော်လှရဲ့။

“တော်လှကို ... ကျွန်မ မေ့သွားတဲ့နေ့အထိလို့ သတိထားချင်တယ် ကိုကို ... သူ လာမတွေ့တဲ့နေ့တွေ အင်မတန်ကို ကြာသွားရင် ကျွန်မ သူ့ကို မေ့သွားမှာပါ။”

“ထင်လို့လား ရွှေစင် ... ကျွန်တော်ပြောရဲတယ် ... ရွှေစင် သူ့ကို မျှော်လင့်နေသမျှ ဘယ်တော့မှ မေ့မှာ မဟုတ်ဘူး ပြီးတော့ ... သူ့ကို ရွှေစင်က သိပ်ချစ်ခဲ့တာဆို ... အဲဒီ ချစ်သူနေရာကို အစားထိုးနိုင်မဲ့လူ မတွေ့မချင်း ရွှေစင် သူ့ကို မေ့မယ်မထင်ဘူး ... ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာရှိသလို အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ကျွန်တော် သူ့ကို မနာလိုဘူးဗျာ ... သူက ရွှေစင်အချစ်တွေ အကုန်ရသွားတဲ့သူပဲ”

“ကိုကို ဘာများပြောချင်လို့ ဒီစကားတွေနဲ့ လမ်းခင်းနေတာလဲ”

“မင်းသိပါတယ် ရွှေစင် ... ကျွန်တော် ရွှေစင်ကို ချစ်နေခဲ့မိလို့ပဲ ... ကြီးကြီးရဲ့အိမ်မှာ စတွေ့ကတည်းကပဲ ... ကျွန်တော် ချစ်သွားခဲ့မိတာ ... ရွှေစင်မှာ ချစ်သူရှိနေခဲ့လည်း ကျွန်တော် မေ့ပစ်လို့မရတဲ့အထိ ဆက်ချစ်နေခဲ့မိတယ် ... ရွှေစင်ဘက်က ကျွန်တော့်ကို ပေးစရာ ဘာအချစ်မှ ရှိမနေတော့ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်ဆွေ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ အယူအဆကလေးကိုတော့ ရွှေစင်သိအောင် ပြောပြပါရစေ ... အဲဒီအယူအဆကလေးကို ရွှေစင် လက်ခံစေချင်တယ် ... အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ပညာတတ်မိန်းမတွေဟာ ချစ်သူကို တော့ နှလုံးသားနဲ့ ရွေးချယ်တတ်ကြပြီး ... အိမ်ထောင်ဘက်

ကိုတော့ ဦးနှောက်နဲ့ ရွေးချယ်တတ်သတဲ့ ... သူ့ရဲ့ အယူအဆက အဲဒါပဲ ... အဲဒီအယူအဆကလေးသာ ရွှေစင်မှာ ရှိရင်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ ကျွန်တော်က ရွှေစင်ကို မျှော်လင့်နေခဲ့တာ ... ဒါဆို ရွှေစင် ကျွန်တော့်ကို နားလည်နိုင်မယ်ထင်ပါရဲ့”

ကိုကိုသည် သူမအပေါ် အဲဒီလောက်အထိပင် မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ စောင့်နေနိုင်ခဲ့သူပဲ ဖြစ်လေသည်။ ကိုကိုထံမှ ဝန်ခံမှုကြောင့် ရွှေစင်သည် သူ့အတွက် အဖြေတစ်ခုခု ပေးလိုက်ချင်တော့သည်။ တစ်ခုခုပေါ့။

သို့သော် ... ထိုတစ်ခုခုကိုပေးဖို့အတွက် သူမထံမှ ရစ်ပတ်ချည်နှောင်ထားသည့် နောင်ကြီးတစ်ချောင်းကြောင့် ရွှေစင်ဖြူ၏အဖြေမှာ ကိုကိုအတွက် မရေမရာရှိလှ၏။

“ကိုကိုပြောသလို ကျွန်မ စဉ်းစားပါမယ် ... ပြီးတော့ တော်လှူကို စောင့်မဲ့အချိန်ကိုလည်း အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ သတ်မှတ်နိုင်ဖို့ ကျွန်မ ကြိုးစားကြည့်ပါဦးမယ်”

ထိုနေ့မှစ၍ ရွှေစင်သည် များပြားရှုပ်ထွေးလှသော ပုစ္ဆာပေါင်းများစွာ၏ မေးခွန်းများကို တွေးတောအဖြေထုတ်နေသည်မှာ ခက်ခဲလွန်းလေစွ။

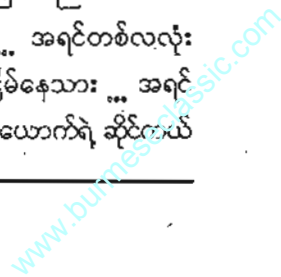
အချိန်အတိုင်းအတာတဲ့။ အဲဒီအတိုင်းအတာတို့ သတ်မှတ်ရာမှာ သူမဘက်က မှားယွင်းသွားမှာကို မလိုလားနိုင်

သူမ ဆုံးဖြတ်သတ်မှတ်ပြီးကာမှ တော်လှူဘက်က ပြောင်းသွားလျှင် တော်လှူက သူမ၏ဆန္ဒတွေကို လိုက်လျောသည်အထိ ပြောင်းလဲသွားခဲ့လျှင် တော်လှူ နောက်ကျသွားပြီလို့လည်း ပြောမတွက်နိုင်ရက်ပြီ။

ပြီးတော့ ကိုကိုပြောပြထားသည့် အယူအဆတစ်ခုကိုလည်း ရွှေစင်ဖြူ တော်တော်ပင် လက်ခံချင်သွားသည့်စိတ်ဓာတ်အလည်း တစ်ခုကွ။ သူ စိတ်ကြိုက်ပင် နှလုံးသားနှင့် ရွေးချယ်ခဲ့သော ချစ်သူတစ်ယောက်ဟာ အိမ်ထောင်ဘက်ဖြစ်နိုင်ဖို့ အရည်အချင်းနဲ့ မပြည့်စုံတဲ့အခါ ပညာတတ်မိန်းမတစ်ယောက်ပီပီ သူမဘာကို ရွေးချယ်သင့်သလဲ။ ဦးနှောက်ထဲမှာ လက်ခံထားနှင့်ပြီးဖြစ်သည့် ကိုကိုကိုပင် အိမ်ထောင်ဘက်အဖြစ် ရွေးချယ်ရတော့မည်လား။ ထို စိတ်လွန်ဆွဲပွဲကလည်း သူမကို အင်မတန် ခုက္ခပေးနေခဲ့ပြီ။

ထို့ကြောင့်ပင် နောက်ဆုံးတော့ ရွှေစင်ဖြူသည် သူမ၏ချစ်သူကို သူမဘက်မှ ပထမဆုံး စတင်ပြန်ဆက်သွယ်မိသည့်နေ့မှာ သူမတို့ မတွေ့ဖြစ်ကြတာ နှေ့ပေါင်းခြောက်ဆယ်ကျော်ကျော် ကြာသွားသည့်နေ့များ၏ တစ်ရက်ပင်ဖြစ်သည်။

“သားငယ်လား ... မရှိဘူး သမီးရဲ့ ... အရင်တစ်လလုံး တော့ အိမ်မှာ အခန်းအောင်းပြီး ခြေငြိမ်နေသား ... အရင်တစ်ပတ်ကမှ သူ့မိတ်ဆွေ ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်ရဲ့ ဆိုင်ကယ်

စတန့်စီးပေးဖို့ အကူအညီတောင်းလိုဆိုလား ... ပြင်ဦးလွင်မှာ ကားသွားရိုက်ရသတဲ့ ... အန်တီကို ခွင့်တောင်းပြီး သွားလေရဲ့ ... ထွက်သွားတာကြာပြီ ... ဘယ်နေ့ပြန်ရောက်မယ်တော့ မသိဘူး ... သမီးက ရွှေစင်ဖြာမဟုတ်လား ... အန်တီ သမီးကို သိတာကြာပါပြီ”

ရွှေစင်ဖြာသည် သူမချစ်သူ၏မေမေနှင့်သာ ဖုန်းပြောခွင့် ကြုံရပြန်ပါသည်။ သူ အခုထိ ဆိုင်ကယ်အပေါ် သံယောဇဉ်မဖြတ်နိုင်သေးပါလားဟု တွေးမိလျှင် သူမ၏ အဓိပ္ပါယ်မရှိသော မျှော်လင့်ချက်များကို ရပ်တန့်ပစ်ချင်လာခဲ့သည်။ ကြည့်စမ်း သူမဟာ ဘယ်လောက်တောင် ညံ့ဖျင်းလွန်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတာ။ တွေဝေနေတဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်ဆီက အဖြေကို အတ္တဆန်စွာ မျှော်လင့်ခဲ့မိသတဲ့။ ချစ်သူဟာ သူမဘက် အလေးသာမှာပဲလို့ တစ်ယူသန်ခဲ့သတဲ့။

ကိုကိုကို သူမ၏ အယူအဆတစ်ခု တင်ပြဖို့ ထိုနေ့မှာပင် အတိအလင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ထိုအယူအဆသည် သူမဘဝတစ်ခု နောင်တရမသွားစေသည့် အယူအဆ။ ပြီးတော့ သူမစိတ်ကြိုက် လက်ခံသော အယူအဆပင်ဖြစ်ကြောင်း ကိုကိုကိုထံမှ ဝန်ခံတော့မည်။

တော်လူ ဆုံးဖြတ်ဖို့ အချိန်ကာလဆိုတာကို သိဖို့ မှတ်မပေးတော့ပါ။ သူက သူမသတ်မှတ်ပေးသည့် အချိန်ကာလ

အထိပင် ဆုံးဖြတ်နိုင်ဦးမည်မဟုတ်ဟု သူမ အလိုလို သိသွားခဲ့သည်။

သို့သော် ကိုကိုကို သူမ၏ အယူအဆ မပြောပြခင် ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ သူမထံသို့ အပြာရောင်စာအိတ်ကလေးတစ်ခု စာတိုက်မှတစ်ဆင့် ရောက်လာခဲ့၏။ ထိုစာအိတ်ကို သူမ အလောတကြီး ဖွင့်မိသည်မှာ ပေးပို့သူ၏အမည်သည် တော်လူဝင်းဖြစ်နေခဲ့ပြီး ခေတ္တပြင်ဦးလွင်မြို့ဟု သူ့လိပ်စာကိုပါ စာအိတ်ပေါ်တွင် ဖော်ပြထား၍တည်း။

စာအိတ်အတွင်း၌ စာရွက်ပြာကလေးတစ်စောင်သာ ပါသည်။ ထိုစာရွက်ကလေးမှာ ထူးဆန်းစွာပင် ရုပ်ပုံတစ်ပုံပေါ်တွင် ချဉ်းကြောင်းကလေးတွေပါသည့် စာရေးစက္ကူ အပြာရောင်ပင်ဖြစ်၏။ စာကြောင်းတွေက အနည်းငယ်မျှသာ ရေးထားခဲ့၏။

ရွှေစင်ဖြာ ...

ကိုယ့်ဘဝမှာ ဘာအလိုအပ်ဆုံးလဲဆိုတာ ကိုယ်ဖြေပါမယ်။ အဲဒီအတွက် ရွှေစင် ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါတယ်။

ကိုယ့်ဘဝမှာ အလိုအပ်ဆုံးက ကိုယ်အချစ်ဆုံး ချစ်သူတစ်ယောက်ရယ်၊ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးရယ်၊ ပြီးတော့ ရင်ဝိုဆိုထားတဲ့ ‘တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်’

ဆိုတဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ရယ်ရှိရင် ကိုယ့်ဘဝ ပြည့်စုံ
သွားပြီ။ အဲဒါ ... ကိုယ့်ရဲ့အဖြေပဲ။

တော်လှ

ထိုစာကြောင်းအနည်းငယ်တို့၏အောက်က ပုံရိပ်
ကလေးကို မရမက စူးစမ်းကြည့်တော့ ချစ်သူစုံတွဲကလေးကို တွေ့
ရလေသည်။ ကောင်ကလေးက ကောင်မလေး၏ နားထင်မှာ သူ
နှုတ်ခမ်းကို ဖိကပ်၍ ကောင်မလေး၏ ပုခုံးအား ယုယုယယ သိုင်
ဖက်ထားသည့်ပုံက ထားတော့။ ကောင်ကလေး မှီရပ်နေသော
အရာမှာ ဆိုင်ကယ်ကြီးတစ်စီးဖြစ်နေခြင်းတည်း။

“တစ်နေ့နေ့ပေါ့မေရယ် ... ဘဝလေးတစ်ခု တည်ဆောက်
မယ် ... တစ်နေ့နေ့ပေါ့ မေရယ် ... တစ်ချိန်ချိန် တို့ အဆင်
ပြေမယ် ... စိတ်ရှည်လက်ရှည်သာ စောင့်ကွယ် ... မညည်း
နဲ့ တစ်နေ့နေ့ပေါ့ မေရယ်”

ဟူသော သီချင်းစာသားတချို့ကို ရွှေစင်္ကြာက ပြန်
လည် ကြားယောင်မိသောအခါ မွမ္မကြေနေခဲ့သော အသံဖြင့် ရယ်
ပစ်လိုက်မိ၏။ ဒါပေမဲ့ မျက်ရည်တွေ ရစ်သိုင်းနေခဲ့တာတော့ မဆန်း
ဘူးနော်။

***

ကိုကိုသည် သူချစ်သော အမျိုးသမီး၏ တည်ငြိမ်
စွာ ဝန်ခံသော အယူအဆတစ်ခု၌ သူ့ဘဝကိုသူ ကျေနပ်သွားခဲ့ပါ
သည်။

“ကိုကိုမိတ်ဆွေ အမျိုးသမီးပြောပြခဲ့တဲ့ အယူအဆကို ကျွန်မ
လိုလိုလားလား လက်ခံပါတယ် ကိုကို ... ပြီးတော့ ကျွန်မရဲ့
အယူအဆတစ်ခုအဖြစ် ကိုကိုကို ဝန်ခံခွင့်ပြုပါ”

“ကိုယ် ... နားလည်ပါတယ် ရွှေစင်ကလေးရဲ့ ... ဝန်ခံစရာ
မလိုပါဘူး ... ကိုယ်က အဲဒီအဖြစ်ကိုသာ မျှော်လင့်ခဲ့တာပဲ
ကိုယ် ကျေနပ်ပါတယ် ... ”

“ဒါပေမဲ့ ... ကျွန်မ ဝန်ခံလိုက်ရမှဖြစ်မှာ ကိုကိုရဲ့ ... ကိုကို
ကျွန်မအပေါ် သံသယရှင်းသွားအောင်လေ ... ရွှေစင်ဖြာ
ဆိုတဲ့ ပညာတတ်မိန်းမတစ်ယောက်က ချစ်သူကိုတော့”

www.burmeseclassic.com

နှလုံးသားနဲ့ ရွေးချယ်ခဲ့ဖူးပါတယ် ကိုကို ... ဒါပေမဲ့ အိမ်
ထောင်ဘက်ကိုတော့ ဦးနှောက်နဲ့ ရွေးချယ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ
ကိုကို လက်ခံရဲ့လား”

“လက်ခံပါတယ်ကွာ ... လက်ခံပါတယ် ... ရွှေစင် အဲဒီလို
ဆုံးဖြတ်နိုင်ခဲ့အောင်လည်း ကိုယ် သိထားတဲ့ အကြောင်း
အရာတစ်ခုကို ရွှေစင်ကို တမင် ပြန်ပြောခဲ့တာပဲပေါ့”

“ကျွန်မကို အစစအရာရာ နားလည်ပေးနိုင်ခဲ့တဲ့အတွက်
ကိုကိုကို ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ထို့နောက် ကိုကိုသည် သူ့ပန်းပေါ်မှာ မျက်နှာကို
မှောက်ချင်ြစ်သက်နေသော အမျိုးသမီးကလေး၏ ဆံစပျော့ပျော့
များကို နှစ်သိမ့်စွာ၊ ချစ်မြတ်နိုးစွာ၊ ပီတိဖြစ်စွာ၊ ညင်သာနူးညံ့စွာ
ပွတ်သပ် ချောမြူနေခဲ့ပါသည်။

ထိုနေ့မှ မဝေးတော့သော နေ့တစ်နေ့မှာတော့
ကိုကိုနဲ့သူ၏ချစ်သူ အမျိုးသမီးကလေးတို့၏ မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲ
ကို ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ ကျင်းပဖြစ်ကြလေသည်။ မင်္ဂလာဧည့်ခံ
ပွဲ၌ အမျိုးသမီးကလေး၏အလိုကျ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးကို ရူးသွပ်သော
အမျိုးသားကလေးတစ်ယောက်ကို သူ ဖိတ်ကြားခွင့် ပြုခဲ့ရပါသေး
သည်။

***

ကောင်းကင်ပေါ်က ချစ်သူတို့ရဲ့ပွဲ

အပိုင်း(၄)

နိဂုံး

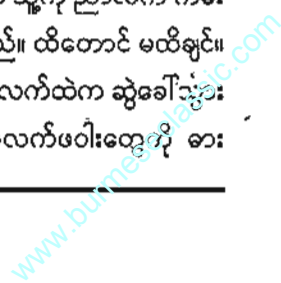
ပန်းဆီရောင်တောက်နေသော သတို့သမီးကလေး၏ အပြုံးက ရင်ထဲကလာသော အပြုံးရော ဟုတ်ရဲ့လား။ ထိုအပြုံးဟာ တကယ်ရော လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရှိရဲ့လား။

နေဦး ... အဲဒါတွေထားတော့။ သေချာတာက သူမရဲ့အပြုံးမှာ ခနဲခြင်းတွေ၊ မထေ့မဲ့မြင်ခြင်းတွေ၊ လှောင်ပြောင်ခြင်းတွေ အနိုင်ရယူခြင်းတွေနဲ့ တောက်ပနေခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ ဟုတ်တယ်။ ဒီခန်းမတစ်ခုလုံးမှာရှိသမျှ ပရိတ်သတ်တွေထဲမှာ တစ်ယောက်သာ ခွဲခြားစိတ်ဖြာ သိရှိနိုင်တဲ့ အပြုံးမျိုးကို သူမရဲ့ ပန်းဆီရောင် နှုတ်ခမ်းဖျားမှာ တင်ထားလေရဲ့။ ဒီလို ပြုံးရတာကို မင်း ကျေနပ်တယ် မဟုတ်လား ... ရွှေစင်ဖြာ။ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်ရှေ့မှာ ဒီလိုပြုံးနေရတာကို မင်း ပီတိဖြစ်တယ် မဟုတ်လား ... အဲဒီအတွက် ကိုယ်က မင်းအစား ဝမ်းသာပေးရမှာပေါ့။

“ကိုကို ... သူက ကျွန်မ မိတ်ဆွေရင်းချာတွေထဲက တစ်ယောက်ပဲ ... ဆိုင်ကယ်မင်းသားပေါ့ ... ဆိုင်ကယ်စတန့်စီးတာ သိပ်ကြည့်ကောင်းတယ်ကိုကိုရဲ့ ... သူ့ဘဝမှာ ဆိုင်ကယ်ကိုတော့ ဘယ်အရာနဲ့မှ နေရာလဲမပေးနိုင်တဲ့ အထိ ရူးသွပ်တာလေ ... နောက်ကြိုရင် သူ့ဆိုင်ကယ်ကြီးကိုကိုကို ယူလာပြဖို့ ကျွန်မတောင် မှာမလို့ စဉ်းစားနေတာ ... ဘယ်လိုလဲ တော်လူ ... ရှင့်ဆိုင်ကယ်ကြီး အခုရော ပါမှ ပါရဲ့လား ... ခြစ်ရာပွန်းရာမပြောနဲ့ မြူတစ်မှုန် တင်တာတောင် သူက မကြိုက်ဘူးရှင့် ... ကိုကို အံ့သြပြီ မဟုတ်လား ... သူ့နာမည်က တော်လူဝင်းတဲ့ ကိုကို”

သူ ပြုံးလိုက်မိသည်ထင်သည်။ သူ့ကို ခနဲသော စကားပေမယ့် သူ ခံနိုင်ရည်ရှိစွာ၊ ပြီးတော့ သူ မြတ်နိုးသော မိန်းမတစ်ယောက်က သူ့မဟုတ်သော အခြားယောက်ျားတစ်ယောက်၏ လက်မောင်းကို တွဲချိတ်နဲ့ ခိုနေခြင်းကို မလိုလားနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ဟန်ဆောင်ကောင်းစွာ သူ ပြန်လည်ပြုံးပြနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ပန်းဆီရောင် တောင်ရှည်ချိတ်ပုဆိုး၊ ဝါးရင်ဖုံးတိုက်ပုံအဖြူကို ဝတ်ဆင်ထားသော သတို့သားက သူ့ကို ညာလက် ကမ်းပေး၏။ ထိုသူ့လက်ဖဝါးတွေကို သူ မှန်းသည်။ ထိတောင် မထိချင်။ သူ မြတ်နိုးရသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို သူ့လက်ထဲက ဆွဲခေါ်သွားတော့မည့် လက်ဖဝါးတွေ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ထိုလက်ဖဝါးတွေကို ဓား

ထက်ထက်နဲ့ ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်ချင်၏။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကိုတော်လူဝင်း ... ခင်ဗျား အကြောင်းတချို့ကို ကျွန်တော် မဂ္ဂဇင်းမှာ ဖတ်ဖူးတယ် ထင် ထင်တယ် ... ဗွီဒီယိုကားတွေမှာ ဆိုင်ကယ်စတနဲ့ မင်းသားအဖြစ် ပါဝင်နေကျ ... ဆိုင်ကယ်ဝါသနာအိုးတစ် ယောက်မဟုတ်လား ... ကြည့်စမ်း ရွှေစင်္ကြံမိတ်တွေ ဖြစ်နေ လိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် လုံးဝ တွေးမထားခဲ့မိဘူး” “ကျွန်တော်တို့ ခင်နေကြတာ ကြာပါပြီ ... လူချင်းခင်စေ မှဲ့ ရွှေစင်ပြာက ကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ်ကိုတော့ မခင်ဘူးလေ သူက ကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ်ကို မုန်းသတဲ့ဗျာ ... ဈေးကြီး ပေးရတာခြင်းအတူတူ လူနှစ်ယောက်ပဲ စီးခွင့်ရလို့ ကား တစ်စီးနဲ့ယှဉ်ရင် လုံးဝ အသုံးမကျဘူးဆိုပြီး သူက ဝေဖန် နေကျပေါ့ဗျာ ... ”

ရိုးသားစွာ ပြုံးတတ်သော သတို့သားနှင့် သူတို့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြလေသည်။ သူမက ခပ်တည်တည် မာနကြီး သောမျက်လုံးများ၊ သို့သော် နှုတ်ခမ်းများက အနိုင်ပြုံးကို ဆင် လျက် သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေခဲ့၏။

ပန်းဆီရောင် အသွေးကြွသော မိတ်ကပ်မျက်နှာ ကလေးကို နောက်ဆုံးတစ်ချက် ငေးကြည့်လိုက်သည်။ မာနထို တစ်စက်မှ မလျှော့သော မျက်နှာကလေးကို သူ စပြီးချစ်ခဲ့တာ

ပြီးတော့ မာနကြီးသော စကားသံကလေးတွေကို သူ စပြီး စွဲလမ်း ခဲ့တာ၊ ပြီးတော့ မာနကြီးသူကလေးရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ နေရာရရှိ သူပဲ အတင်းကြီးစားခဲ့တာ။

ကဲ အခုတော့ သူမ၏မာနကြောင့်ပင် သူ မလိုလား ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုက ဖြစ်ပွားခဲ့လေပြီ။

“ရှင်လည်း ... မာနကြီးတာပါပဲ တော်လူ”

ဟု သူမက စွပ်စွဲခဲ့လေသည်။

မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ် မာနကြီးတာ မင်းအပေါ် မာန ထားတာမဟုတ်ဘူး ရွှေစင်ပြာ။ အဲဒါကို မင်း ဘယ်တော့မှ သဘော ပေါက်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ကိုယ်က ကိုယ့်ရဲ့စွဲလမ်းရူးသွပ်မှုကို လက်မလွှတ် နိုင်ခဲ့တာပါ။

သူသည် သူ့ချစ်သူကို တစ်ချက် ပြုံးပြန်တတ်ဆက်ကာ မင်္ဂလာခန်းမဆောင်ကြီးကို ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့လေသည်။ မြရိပ်ညို ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်လ်ကြီး၏ ဆင်ဝင်အောက်အရောက်တွင် ဝတ်ထား သော တိုက်ပုံကိုချွတ်၍ ပခုံးပေါ် ဖြစ်သလိုတင်လိုက်၏။ အပြင် ဘက်က အပူရှိန်ထက်ပြင်းသော အပူစတစ်ခုက သူ့နှလုံးသား တစ် ခုလုံးကို လောင်မြိုက်နေခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ။

ထိုအပူမီးတစ်ခုဟာ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို အမြဲမပြတ် ပူလောင်နေအောင် လောင်မြိုက်နေတော့မှာဖြစ်သည်။

ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိပ်ချစ်ခဲ့ကြရက် ဘာဖြစ်လို့ ကွဲကွာခဲ့ကြတာလဲ။ ရွှေစင်ဖြာကို မေးလျှင် သူက သူမနဲ့ အပြိုင်မာနထား၍ဟု သူမက အဖြေပေး မည် ထင်သည်။

ကိုယ်ကတော့ အဲဒီလို မယူဆဘူး။ ကိုယ်တို့နှစ် ယောက်ဟာ ကိုယ့်ယုံကြည်စွဲလမ်းရာ အကြောင်းအရာတစ်ခုစီရဲ့ လွှမ်းမိုးမှုအောက်က ရုန်းမထွက်နိုင်ခဲ့လို့ပဲလို့ သူက ယူဆချင်သား ပင်။

တော်လှဝင်းသည် မြရိပ်ညိုရွှင်ရယ်ဟိုတယ်လ်ကြီး ကို တစ်ချက်မျှ ငေးကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဟွန်ဒါရီဘဲလ်ကြီးကို တရကြမ်းမောင်းထွက်၍ အရာရာကို ကျောခိုင်းပစ်လိုက်တော့ သည်။

***

ထိုအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီးသည့်နောက် နှစ်အနည်းငယ်မျှ ကြာသောအခါ

www.burmeseclassic.com

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အသီးသီး ကျောခိုင်းထွက်သွားကြသူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ကမ္ဘာကြီးက လုံးဝန်းနေသည့် သဘောတရားကြောင့်ပင် တစ်နေရာရာ၌ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ဆုံခဲ့ကြသည်။ မယုံမရှိနဲ့။ ကမ္ဘာကြီးက ကျဉ်းကျဉ်းလေးပါလို့ ဆိုရိုးစကားအတိုင်းပင်။ ကျဉ်းမြောင်းလှသော ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်တွင် နေထိုင်ကြသော သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ကြိမ်တစ်ခါတော့ ဆုံဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။

“နေကောင်းလား ... အခု ဘာတွေ လုပ်နေလဲ”

ဟု အမျိုးသမီးကလေးသည် ချစ်စဖွယ်ကလေးလေး တစ်ယောက်ကို ချီထားရင်းမှ သူ့ကို အာဃာတ ကင်းခဲ့သောမျက်လုံးများဖြင့် နှုတ်ဆက်ကာ ရိုးသားစွာ မေးမြန်းလေသည်။

“ဒါ ကျွန်မသမီးလေ ... အခုမှ နှစ်နှစ်ပြည့်မှာ ... သူ့ဖေဖေ

က မွေးနေ့လုပ်ပေးမလို့တဲ့ ... မွေးနေ့ ဖိတ်စာလာရိုက်တာလေ”

အမျိုးသမီးက သူမ၏ သမီးငယ်ကလေးကို လှမ်းကြည့်သော သူ့မျက်လုံးများကို နားလည်စွာ သူမ၏ သမီးငယ်ကလေးအကြောင်း ဖိတ်ဆက်ပေးလေသည်။

အမျိုးသမီးကလေး၏ မျက်လုံးများထဲမှာ တွေ့ရလေ့ရှိသော မာနတရားများက အခု မရှိတော့ပြီ။ သူ့ကို နှစ်လိုစွာ ပြုံးပြနေသော နှုတ်ခမ်းစုစုကလေး၌ မာနတရားများလည်း မရှိတော့ပြီ။ သူသည် နာကျင်စွာ ကြိုးစားပြုံးပြရင်း ...

“ကျွန်တော် ... အခုထိ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးကို ရူးသွပ်ဆဲ ... ရင်ငိုရဲ့ တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်ဆိုတဲ့ သီချင်းကို နှစ်သက်ဆဲ နောက်ပြီးတော့ ... ကျွန်တော် ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ရတဲ့ အချစ်ဆုံး ချစ်သူတစ်ယောက်အကြောင်းကို စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်မက်လို့ ကောင်းနေဆဲပဲဗျာ”

ထိုသို့ အဖြေပေးလိုက်သောအခါ အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာ၌ ပြောင်းလဲဖြစ်ပေါ်သွားသည့် အရိပ်အရောင်များကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဘာဖြစ်လို့ ထိုသို့ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံချင်စိတ်ရှိနေခဲ့သလဲဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူ တွေးမရခဲ့ပါ။

တွေ့ဝေငြိမ်သက်သွားသော အမျိုးသမီးကလေးကို

www.burmeseclassic.com

ပြုံးပြနုတ်ဆက်တာ သူ ကျောခိုင်းထွက်သွားခဲ့မိပါသည်။ မိမိချစ်
သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ပေးခဲ့မိ
တဲ့ စကားလားဟု မဆန်းစစ်ကြည့်ချင်သူမှာ တော်လှဝင်းဆိုသည့်
အမျိုးသားကလေးပဲ ဖြစ်ပါသည်။

***

BURMESE
CLASSIC

ကိုကိုသည် တွေဝေစွာ ရပ်ကျန်ခဲ့သည့် သူဇနီး
သည်၏လက်ထဲမှ သမီးကလေးကို သူ့လက်ထဲပြောင်း၍ ချီလိုက်
သည်။ သူ့ကို မော့ကြည့်သော မျက်လုံးကလေးများ၏ စကားသံကို
သူ နားလည်နိုင်ခဲ့သည်။

“ကိုယ်တို့သမီးကလေးအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင် တာ
ဝယ်ပေးရင် ကောင်းမလဲ ... စဉ်းစားပါဦးကွာ ... ကိုယ်
ဦးနှောက်ခြောက်နေလို့”

ထိုစကားဖြင့် သူမအား ပစ္စုပ္ပန်သို့ သူက ပြန်ခေါ်
တော့ သူမသည် သူ့အား ကျေးဇူးတင်သော အပြုံးများဖြင့် ပြုံး၍
သူ့လက်မောင်းကို အားကိုးတကြီးပင် တွဲခိုလိုက်ပါသည်။

***

www.burmeseclassic.com

လုံးဝန်းသောကမ္ဘာကြီးပေါ်တွင် နေထိုင်နေကြ
သော သူတို့နှစ်ယောက်သည် နောက်ထပ် ဘယ်နှစ်ကြိမ်လောက်
များ ဤကဲ့သို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံဖြစ်ကြဦးမည်မသိ။

ရှင်မိုး(ဆေးတက္ကသိုလ်)